Scanned by CamScanner

SERIA „SURORILE CALHOUN"

Misterele și pericolele continuă să dea târcoale casei strămoșești a lui Lilah Calhoun. Legendarele smaralde pierdute atrag în continuare vânători de comori – și cel puțin un criminal cu adevărat periculos. Și tot ele i-au scos, pe neașteptate, în cale un bărbat cum Lilah nu a mai întâlnit vreodată.

Maxwell Quartermain era un profesor de colegiu timid, care se simțea mai în largul lui trăind în trecut, îngropat printre cărți, decât în viața de zi cu zi – până în momentul în care acceptă provocarea de-a dezlega un mister, fără a fi însă conștient de intențiile necurate ale angajatorului său și de manevrele periculoase pe care acesta este dispus să le facă pentru a pune mâna pe comoara mult dorită.

În clipa în care este smuls din apele Atlanticului și din ghearele morții, Maxwell crede că a fost salvat de o frumoasă sirenă. Dar Lilah nu este deloc o creatură mitică – ci o femeie în carne și oase, care descoperă că Max este un bărbat mult mai fascinant decât își putea imagina. Iar asta o neliniștește profund, pentru că independența și îndrăzneața Lilah nu este obișnuită să aibă atâta nevoie de cineva. Și cum ar putea să-i încredințeze inima, când el păstrează atâtea secrete?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Lira®

Scanned by CamScanner

Pentru stră-străbunica mea Selina MacGruder,
care s-a îndrăgostit nechibzuit, dar atât de potrivit

Scanned by CamScanner

prolog

Bar Harbor, 1913

Aud chemarea stâncilor. Măreţe şi cutezătoare, irezistibil de falnice, stăpâne pe teritoriul lor, au puterea să te ademenească la ele ca farmecul unui iubit. De dimineaţă, aerul era la fel de blând ca norii care dominau cerul spre vest. Pescăruşii zburau în cercuri pe deasupra lor ţipând, un sunet stingher purtat de vânt precum cel al clopotului îndepărtat al unei balize. Un sunet care evoca imaginea clopotului unei biserici ce vestea venirea pe lume a unui copil. Sau moartea cuiva.

Precum într-un miraj, celelalte insule scânteiau şi pâlpâiau în ceaţa subţire pe care soarele nu izbutise încă să o risipească de la suprafaţa apei. Pescarii îşi ghidau bărcile solide departe de golf, departe pe valurile spumoase ale mării.

Deşi ştiam că el nu avea să fie aici, nu am putut sta departe de acest loc.

Am adus copiii cu mine. Dorinţa mea de a împărtăşi cu ei o părticică din fericirea pe care am simţit-o de fiecare dată când am păşit prin iarba sălbatică ce ducea spre stâncile abrupte este cât se poate de firească. Îl ţin pe Ethan de o mână, iar pe Colleen, de cealaltă. Bona vede de micuţul Sean, care a luat-o de-a buşilea prin iarbă după un fluturaş galben care i-a zburat printre degetele curioase.

Râsul lor – cel mai minunat sunet pe care o mamă îl poate auzi – se înalţa spre cer. Pofta lor de cunoaştere este cât se poate de senină şi de profundă, încrederea, atât de sinceră. Deocamdată, pentru ei nu contează grijile lumii, răscoalele din Mexic, agitaţia din Europa. În lumea lor nu este loc de trădări, vină sau pasiuni care-ţi sfâşie sufletul. Nevoile lor, cât se poate de simple, sunt de moment şi nu au absolut nimic de-a face cu ce va fi mâine. Dacă aş putea să-i ajut să rămână

Scanned by CamScanner

la fel de inocenți, să-i feresc de toate grijile și să le asigur pentru totdeauna libertatea, aș face-o. Dar știu că într-o bună zi va trebui să se confrunte cu toate emoțiile și frământările necontenite ale vieții de adult.

Dar astăzi suntem înconjurați de flori sălbatice care așteaptă să fie culese, întrebări care își caută răspunsurile, iar eu, de visuri care pot fi visate.

Nu am nici o îndoială că dădaca a înțeles de ce am venit aici. Mă cunoaște mult prea bine ca să nu își dea seama ce este în sufletul meu. Mă iubește mult prea mult ca să mă critice. Nimeni nu știe mai bine ca ea că eu și soțul meu nu ne iubim. Este doar, așa cum a fost întotdeauna, o comoditate pentru Fergus, iar pentru mine o datorie. Dacă nu am avea copii, nu ne-ar lega absolut nimic. Chiar și așa, mă tem că îi consideră doar niște bunuri de valoare, niște simboluri ale succesului lui personal, la fel cum consideră și casa noastră din New York sau Turnurile, reședința care se aseamănă cu un castel și pe care a construit-o pe insulă pentru vacanțele de vară. Sau așa cum mă consideră și pe mine, femeia pe care a luat-o de soție, cea pe care o socotește suficient de atrăgătoare, suficient de bine-crescută pentru a-i purta numele de Calhoun, care îi onorează masa la care mănâncă sau care îi împodobește brațul atunci când merge la evenimentele din înalta societate, atât de importantă pentru el.

Aștern aceste cuvinte și îmi dau seama că mă fac să par o persoană rece, dar nu pot să pretind că în căsnicia mea cu Fergus a existat vreun strop de afecțiune. De pasiune nici nu s-a pus problema. Am sperat, atunci când am respectat dorința părinților mei și m-am măritat cu el, că vom fi afectuoși unul cu celălalt, iar în timp această afecțiune se va preschimba în dragoste. Dar eram foarte tânără pe atunci. Relația noastră s-a redus la etichetă, un substitut palid al oricărei emoții.

Probabil că acum un an aș fi putut să mă conving că sunt mulțumită de viața mea. Am un soț prosper, copii pe care îi ador, un loc de invidiat în societate și un cerc de prietene elegante. Garderoba îmi este plină de haine și de bijuterii frumoase. Smaraldele dăruite de Fergus la nașterea lui Ethan

Scanned by CamScanner

sunt demne de o regină. Casa mea de vară este splendidă, și ea vrednică de o familie regală, cu turnuri și foișoare, cu pereți semeți înveliți în mătase, cu podele lucioase acoperite cu cele mai minunate covoare. Ce fel de femeie nu s-ar mulțumi să aibă toate aceste lucruri? Ce și-ar putea dori mai mult o soție supusă? Orice în afară de dragoste.

Lângă stâncile acestea am găsit acea dragoste, la artistul care stătea așezat acolo, cu fața spre mare, și punea crâmpeie de piatră și ape agitate pe pânză. Christian, cu părul lui lung și negru în bătaia vântului, cu ochii lui cenușii atât de întunecați și de intenși concentrați asupra mea. Poate că, dacă nu l-aș fi întâlnit, aș fi putut continua să mă prefac că sunt fericită. Aș fi putut să încerc să mă conving că nu tânjesc după dragoste, cuvinte mieroase sau o atingere discretă în miez de noapte.

Dar l-am întâlnit, și viața mi s-a schimbat. Nu m-aș mai întoarce la mulțumirea aceea falsă nici pentru o sută de coliere de smarald. Alături de Christian am descoperit ceva mult mai de preț decât tot aurul pe care Fergus s-a priceput atât de bine să îl agonisească. Nu este ceva palpabil, ceva pe care să-l pot purta în jurul gâtului, ci ceva pe care îl țin ascuns în inima mea.

Când îl voi întâlni pe malul stâncos, așa cum se va întâmpla astăzi, nu voi jeli după lucrurile pe care nu le pot avea, cele pe care nu îndrăznim să le atingem, ci voi prețui orele care ne-au fost dăruite. Când îi voi simți brațele în jurul meu, gustul buzelor, voi ști că Bianca a fost cea mai norocoasă femeie din lume pentru că este atât de iubită.

Scanned by CamScanner

capitolul 1

În scurt timp avea să izbucnească furtuna. De la înălțimea ferestrei curbate a turnului, Lilah zărea limba argintie a fulgerului lingând cerul înnegurat spre est. Tunete bubuiră și fulgere năvăliră prin norii adunați, ca apoi să-și trimită vibrațiile răsunătoare de-a lungul crestei. Se simți străbătută și ea de un fior – nu unul de teamă, ci de emoție.

Se întâmpla ceva. O putea simți nu doar în aerul din ce în ce mai greu, ci și în pulsațiile primitive ale sângelui ei.

Își lipi palma de sticlă, cumva așteptându-se ca degetele să îi trosnească, ciupite cu forță de acumularea de electricitate. Sticla era însă rece și netedă, la fel de neagră precum cerul.

Schiță un zâmbet spre fulgerul care se stingea în depărtare și se gândi la străbunica ei. Oare Bianca stătuse vreodată aici să privească dezlănțuirea unei furtuni, așteptând ca fulgerele să se reverse asupra casei și să umple turnul cu o lumină feerică? Își dorise oare și ea ca iubitul să-i fie alături, să împartă cu el toată această forță și pasiune de nestăvilit? „Bineînțeles", se gândi Lilah. Ce femeie nu și-ar dori? Dar Bianca stătuse singură aici, Lilah știa asta, la fel cum stătea și ea acum. Poate că singurătatea, durerea pură provocată de ea o făcuse pe Bianca să se arunce chiar de la această fereastră pe stâncile neiertătoare de dedesubt.

Lilah scutură din cap și-și luă mâna de pe geam. Nu trebuia să se supere, trebuia să înceteze. O femeie care prefera să ia viața așa cum era nu își putea permite să se lase pradă depresiei și gândurilor negre – mai ales că politica ei era să evite orice greutate împovărătoare.

Scanned by CamScanner

Lilah nu se ruşina că prefera să stea jos în loc să stea în picioare, să meargă la pas lejer în loc să alerge şi nici că înţelesese superioritatea reprizelor prelungite de somn faţă de exerciţiile fizice de menţinere a trupului şi a minţii.

Asta nu însemna că nu avea nici o ambiţie. Problema era doar că ambiţiile ei orbitau în jurul noţiunii că odihna avea prioritate în faţa eventualelor reuşite care presupuneau efort fizic.

Nu-i stătea în fire să-şi facă gânduri negre şi se enervă că în ultimele săptămâni îşi făcuse un obicei din asta. Avea toate motivele să fie fericită. Viaţa ei decurgea într-un ritm constant şi tacticos. Casa şi familia ei, la fel de importante precum confortul personal, erau în siguranţă şi întregi. Ba, mai mult, ambele se dezvoltau de-a lungul unor linii foarte bine trasate.

Sora ei mai mică, C.C., se întorsese din luna de miere luminoasă ca un boboc de trandafir. Amanda, cea mai practică dintre surorile Calhoun, era îndrăgostită nebuneşte şi-şi punea la punct ultimele detalii ale nunţii. Lilah nu avea absolut nimic de reproşat celor doi bărbaţi din viaţa surorilor ei. Trenton St. James, noul ei cumnat, era un om de afaceri abil, care dispunea de o inimă bună pe sub costumul lui bine croit. Sloan O'Riley, cu cizmele lui de cowboy şi cu accentul tărăgănat de Oklahoma, îi câştigase admiraţia pentru că fusese în stare să vadă dincolo de faţada crispată a Amandei.

Desigur, faptul că două dintre iubitele ei nepoate îşi găsiseră nişte bărbaţi cu adevărat minunaţi o ridicase în al nouălea cer de fericire pe mătuşa Coco. Lui Lilah îi veni să râdă, amuzată de cât de convinsă era mătuşa că ea fusese cea care le potcovise cu poveştile de dragoste. Iar acum, firesc, păzitoarea veşnică a surorilor Calhoun ardea de nerăbdare să le realizeze la fel de bine şi pe Lilah şi pe sora ei mai mare, Suzanna.

Mult noroc, îi ură Lilah mătuşii sale. După un divorţ traumatizant şi doi copii rămaşi în grija ei – fără

Scanned by CamScanner

a mai pune la socoteală şi afacerea care trebuia condusă –, erau slabe şanse ca Suzanna să coopereze. Se arsese rău o dată, iar o femeie deşteaptă nu se lasă împinsă în foc şi a doua oară.

Din punctul ei de vedere, Lilah făcuse toate eforturile să se îndrăgostească, să simtă vibraţia aceea interioară care se declanşează când ştii că ai găsit singura persoană din lume care ţi-a fost destinată. Până acum, colţişorul acesta din inima ei refuzase cu obstinaţie să scoată vreun sunet.

Avea să vină şi vremea pentru asta, ţinu ea să-şi reamintească. Avea douăzeci şi şapte de ani, un job care îi plăcea, era înconjurată de familie. Cu câteva luni în urmă, fuseseră la un pas să piardă Turnurile, casa dărăpănată şi excentrică a lui Calhoun, construită pe faleza stâncoasă de deasupra mării. Dacă n-ar fi fost Trent, Lilah n-ar mai fi stat acum în camera din turn pe care o iubea atât de mult ca să se uite cum se înteţea furtuna.

Aşadar, avea un cămin, o familie, o slujbă interesantă şi, nu trebuia să uite, un mister de rezolvat. Smaraldele străbunicii Bianca, firește. Nu le văzuse niciodată, dar, dacă închidea ochii, şi le putea imagina foarte uşor.

Două şiruri ţipătoare de pietre verzi, presărate cu diamante de gheaţă. Sclipire de aur în lucrătura filigranată. Iar în partea de jos, o picătură somptuoasă şi radioasă de smarald. În afară de valoarea financiară şi chiar estetică, pentru Lilah reprezenta legătura directă cu o străbună care o fascina, precum şi speranţa pentru o dragoste eternă.

Legenda povestea că Bianca, hotărâtă să pună capăt unui mariaj lipsit de dragoste, îşi împachetase câteva obiecte pe care le iubea nespus, printre care pusese şi acest colier, într-o casetă. Ascunsese caseta, sperând că avea să găsească o cale de a fi alături de iubitul ei. Înainte să aibă ocazia să scoată colierul la lumină şi să înceapă o viaţă alături de Christian, îşi pierduse orice nădejde şi se aruncase de la fereastra turnului, găsindu-şi moartea.

Scanned by CamScanner

„O poveste de dragoste cu un sfârșit tragic", medit
Lilah, dar nu se simți năpădită de tristețe. Spiritul Bian
căi rămăsese în Turnuri și în încăperea cu pereți înal
unde își petrecuse multe ore tânjind după iubitul ei
Lilah se simțea aproape de Bianca.

Trebuia să găsească smaraldele, își promise. Asta era
menirea lor.

La fel de adevărat era și că acest colier stârnise deja
numeroase probleme. Presa aflase de existența lor
și insistase la nesfârșit pe latura misterioasă, pornind
de la premisa că exista o comoară ascunsă. Povestea din
media avusese atât de mare succes, înțelese Lilah, încât
se depășise nivelul de suportabilitate din cauza turiștilor
curioși și a vânătorilor amatori de comori în momentul
în care un hoț fără scrupule le spărsese casa.

Când se gândea la faptul că Amanda ar fi putut fi
ucisă pentru că protejase documentele familiei, la riscul
pe care și-l asumase pentru a împiedica aflarea orică
rui indiciu care ar fi făcut ca smaraldele să ajungă pe
mâini străine, Lilah se cutremură. În ciuda faptelor de
vitejie ale Amandei, bărbatul care își spunea William
Livingston reușise să fugă cu un sac plin. Lilah spera din
tot sufletul că nu găsise nimic altceva în afară de rețete
vechi și facturi neplătite.

William Livingston, zis și Peter Mitchell, și în multe
alte feluri, nu avea de gând să-și ia mâinile hrăpărețe
de pe smaralde. Sigur, și femeile din familia Calhoun
aveau partea lor de vină. Din punctul de vedere al lui
Lilah, printre ele se număra și Bianca, parte integrantă
a Turnurilor, la fel ca tencuiala crăpată și ca podelele
care scârțâiau.

Neliniștită, se îndepărtă de lângă fereastră. Nu știa de
ce smaraldele și femeia căreia îi aparținuseră îi acapara-
seră atât de insistent mintea în această seară. Dar Lilah
era o femeie care credea în instincte, în premoniții, cu
aceeași ușurință cu care credea că soarele răsare dinspre
est. În seara aceasta avea să se întâmple ceva.

Scanned by CamScanner

Aruncă o privire spre fereastră. Furtuna se rostogolea ca un tăvălug spre ea. Tentația de a-i ieși în întâmpinare era prea mare.

Max își simțea stomacul contorsionându-i-se odată cu barca. „Cu iahtul", se corectă el. O frumusețe de opt metri lungime cu toate avantajele unei case. Cu siguranță mai confortabilă decât casa lui, un apartament înghesuit, mobilat într-o doară, situat lângă campusul universității Cornell. Problema era că această frumusețe de opt metri plutea pe un Atlantic foarte capricios, iar cele două pastile împotriva răului de mare pe care le îngurgitase deja nu făceau față.

Își dădu șuvița de păr întunecat de pe frunte, dar, ca întotdeauna, îi căzu la loc, la fel de aleatoriu ca de obicei. Mișcările oscilatorii ale bărcii făceau ca lampa de alamă să danseze pe birou. Max se străduí să n-o bage în seamă. Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Nu se întâmpla prea des ca unui profesor de istorie americană să i se ofere o slujbă fascinantă și profitabilă peste vară. Și probabil ar fi putut să scrie și o carte inspirată din această aventură.

Șansele de a fi angajat în calitate de cercetător de către un milionar excentric țineau de domeniul fantasticului. În cazul lui, se concretizaseră.

Ambarcațiunea se înclină, iar Max își presă palma de stomacul care i se întorcea pe dos și trase adânc aer în piept de trei ori. N-avu nici un efect, așa că încercă să se concentreze asupra norocului care dăduse peste el.

Scrisoarea de la Ellis Caufield picase la țanc, chiar înainte ca Max să preia catedra pe durata vacanței, pentru cursurile de vară. O ofertă irezistibilă, care îl flatase.

La cum îi merseseră lucrurile până atunci, Max nu considera că-și clădise vreo reputație. Câteva articole bine primite, niște premii – cam atât realizase în lumea academică ermetică în care se îngropa bucuros. Iar dacă întâmplarea făcea să fie cotat drept un profesor bun,

Scanned by CamScanner

asta se datora faptului că îi făcea mare plăcere să ofe
informații și impresii apreciative despre trecut studen
lor, atât de apatici în general.

Fusese o mare surpriză că acest novice, Caufield, a
zise de el și îl respectase într-atât încât să îi ofere o slujb
așa de interesantă.

Și istoria care emana din fiece bucățică de documen
pe care trebuia să o catalogheze era ceva chiar mai in
teresant decât iahtul, decât salariul și decât faptul c
avea să-și petreacă vara în Bar Harbor cu un om atâ
de hotărât.

O chitanță pentru pălăria unei lady, datată 1932
Lista invitaților la o petrecere din 1911. Copia unei
chitanțe de reparare a unui Ford din 1935. Instrucțiu-
nile scrise de mână pentru un leac din plante pentru
laringită. Scrisori dinaintea Primului Război Mondial
articole decupate din ziare cu nume precum Carnegie și
Kennedy, chitanțe de primire a unor dulapuri Chippen-
dale și a unui candelabru Waterford. Programe de bal
pentru doamne, chitanțe îngălbenite de vreme.

Pentru cineva care își petrecea o bună parte din viața
intelectuală gândindu-se la trecut, era un adevărat teza-
ur. Ar fi fost fericit să studieze și pe gratis acele bucățele
de hârtie, dar Ellis Caufield îl contactase și îi oferise
mai mult decât câștiga predând două semestre întregi
la universitate.

Un vis devenit realitate. În loc să-și petreacă vara zbă-
tându-se să stârnească interesul studenților față de si-
tuația culturală și politică din America înainte de Primul
Război Mondial, avea ocazia să trăiască cu adevărat. Cu
banii câștigați, dintre care jumătate îi depusese deja la
bancă, Max își putea permite să-și ia concediu un an sa-
batic, ca să înceapă lucrul la cartea pe care dorea de mult
să o scrie.

Max simțea că îi era profund îndatorat lui Caufield.
Avea un an la dispoziție să se răsfețe. Mai mult decât
îndrăznise măcar să viseze. Datorită minții lui luminate

Scanned by CamScanner

căpătase o bursă la Cornell. Mintea aceea sclipitoare şi munca neostoită îi aduseseră un doctorat înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani. În cei opt ani trecuţi de atunci, muncise ca un sclav, ţinuse ore, pregătise prelegeri, corectase teze, nemairămânându-i timp să scrie decât câteva articole.

Acum, graţie lui Caufield, era posibil să-şi acorde timpul pe care până atunci nu îndrăznise să şi-l ia. Îşi putea începe proiectul pe care îl ţinuse secret în mintea şi-n sufletul lui.

Voia să scrie un roman a cărui acţiune să se petreacă în cel de-al doilea deceniu al secolului douăzeci. Nu-şi dorea să fie doar o lecţie de istorie sau o retorică asupra cauzelor şi efectelor unui război, ci o poveste a felului în care oamenii sunt măturaţi de istorie. Genul de oameni pe care ajunsese să îi cunoască şi să îi înţeleagă după ce le citise ziarele vechi.

Caufield îi oferise acest răgaz, cercetarea şi oportunitatea. Pe lângă toate acestea, avea să-şi petreacă vara într-un mod luxuriant, pe un iaht. Mare păcat că Max nu anticipase cât de tare avea să i se împotrivească organismul tangajului de pe mare.

„Mai ales pe vreme furtunoasă", se gândi el, frecându-şi chipul rece şi ud. Se căzni să se concentreze, dar literele palide şi micuţe de pe hârtie îi jucau în faţa ochilor, motiv pentru care, pe lângă greaţa aceea mistuitoare, îl apucă şi o migrenă îngrozitoare. Avea nevoie de aer. De o adiere sănătoasă de aer curat. Deşi ştia că angajatorul, Caufield, prefera ca serile să se dedice cercetării, Max îşi închipui că ar fi preferat să-l ştie sănătos, nu chircindu-se şi gemând de durere în pat.

Se ridică şi chiar icni uşor, cu stomacul gata să-i răbufnească din nou. Mai că simţea cum se înverzea. Aer, de asta avea nevoie. Max ieşi împleticindu-se din cabină, întrebându-se dacă avea să scape vreodată de răul de mare. Crezuse că, după o săptămână, urma să se mai

Scanned by CamScanner

obișnuiască, dar, cum se stricase vremea, de abia se ț
ținea pe picioare.

Era bine că nu apucase – așa cum îi plăcuse uneo
să-și imagineze – să se îmbarce pe *Mayflower*. N-ar mai
apucat să ajungă la Plymouth Rock.

Își sprijini palma de lambriurile de mahon și sond
căi pe coridorul balansat de apă spre scările care urc
pe punte.

Cabina lui Caufield era deschisă. Max, care nu s
fi coborât niciodată să tragă cu urechea, se opri doa
pentru a-și mai liniști stomacul. Îl auzi pe angajatoru
lui vorbind cu căpitanul. Pe măsură ce ameţeala se ma
risipi, constată că nu vorbeau despre vreme sau despr
schimbarea cursului.

– Nu am de gând să pierd colierul, zise Caufield ner
vos. Am trecut deja printr-o grămadă de belele; și, pe
deasupra, am și cheltuit o căruță de bani.

Răspunsul căpitanului fu la fel de încordat:

– Nu pricep de ce-a trebuit să-l implici și pe Quarter
main. Dacă-și dă seama pentru ce-ți trebuie hârtiile ale
sau cum de-ai pus mâna pe ele, o să-ți facă belele.

– N-o să afle. Profesorul acesta cumsecade știe doa
că aparțin familiei mele. Și că sunt suficient de bogat
suficient de excentric, încât să vreau să le prezerv.

– Dacă aude ceva...

– Ce s-audă? îl întrerupse Caufield cu un hohot de
râs. E atât de îngropat în trecut, că nici cum îl cheamă
nu mai știe. Tu de ce credeai că l-am ales taman pe el
Mi-am făcut temele, Hawkins, l-am investigat cum se
cuvine pe Quartermain. E o fosilă a lumii academice
cu mai mult creier decât tupeu și nu-l interesează decât
ce s-a întâmplat în trecut. Evenimentele actuale, ca jaful
armat și smaraldele Calhoun, îl depășesc.

Încă pe coridor, Max rămase pe loc și nu făcu nici un
zgomot, indispoziției fizice adăugându-i-se și o suspiciu
ne îngrețoșătoare. „Jaf armat." Cele două cuvinte i se
învârteau în cap.

Scanned by CamScanner

– Mai bine-am ajunge în New York, se plânse Hawkins. Am cercetat îndeaproape treaba aia cu Wallingford cât ai pierdut tu timpul luna trecută. Am putea pune mâna pe diamantele bătrânii într-o săptămână.

– Diamantele mai pot aştepta. Caufield îşi înăspri vocea. Smaraldele le vreau, şi scopul meu e să pun mâna pe ele. De douăzeci de ani trăiesc din furat, Hawkins, şi ştiu că doar o dată în viaţă se iveşte o asemenea ocazie.

– Diamantele...

– Sunt nişte pietre. Vocea deveni mătăsoasă şi uşor întărâtată. Smaraldele sunt legendă. O să fie ale mele. Indiferent de ce e necesar pentru asta.

Max încremeni în afara cabinei. Agitaţia care îi răscolea stomacul îi îngheţase din pricina şocului. Habar nu avea despre ce vorbeau sau ce însemnau toate acestea. Un lucru îi era însă evident – fusese unealta unui hoţ, iar în istorisirile din hârtii se mai ascundeau şi alte informaţii.

Nu omisese nici fanatismul din vocea lui Caufield şi nici violenţa suprimată din tonul lui Hawkins. De-a lungul istoriei, se dovedise că fanatismul era cea mai periculoasă armă. Singura armă împotriva ei era erudiţia.

Trebuia să ia hârtiile şi să găsească o cale să coboare de pe vas ca să se ducă la poliţie. Asta deşi nu avea ce informaţii concrete să le dea. Se îndepărtă, sperând să-şi limpezească gândurile până ajungea în cabina lui. Un val pervers contorsionă barca, azvârlindu-l pe Max direct pe uşă.

– Doctore Quartermain. Caufield îşi prinse palmele de birou şi ridică dintr-o sprânceană. Ei bine, se pare că te-ai aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Max se apucă de tocul uşii şi se împletici în spate, înjurând puntea instabilă de sub picioarele lui.

– Eu... am nevoie de aer.

– Fir-ar să fie, a auzit tot, bombăni căpitanul.

– M-am prins şi eu, Hawkins. Profesorul n-a fost binecuvântat cu o faţă de jucător de poker. Păi, bine, începu

Scanned by CamScanner

el în timp ce deschise un sertar, o să schimbăm pu
planul. Mă tem că nu mai ai voie să cobori pe ţăr
pe parcursul şederii noastre în Bar Harbor, doctor
Scoase un revolver lucios din crom. Cam neplăcut, ştiu
dar sunt convins că te vei descurca de minune să lucre
în cabina dumitale. Hawkins, du-l la loc şi încuie-l!

Un tunet zgâlţâi barca din toate încheieturile. Ma
profită imediat ca să-şi dezrădăcineze picioarele. Se gră
bi să iasă înapoi pe coridorul vasului care se legăna în
toate părţile. Se agăţă de balustradă şi se chinui să-şi
menţină echilibrul. Ţipetele din spatele lui nu se mai
auzeau când ieşi afară pe punte, în urletul vântului.

Un jet de apă sărată îl lovi peste faţă, orbindu-l pen
tru o clipă, în vreme ce căuta cu disperare o cale de scă
pare. Fulgere brăzdară cerul, arătându-i un pumnal de
lumină, valurile înalte, stâncile ascuţite din depărtare şi
umbra slab conturată a uscatului. Următorul val aproa
pe îl doborî, dar reuşi printr-o combinaţie de noroc şi
eschivă să rămână în picioare. Instinctiv, o luă la fugă,
deşi tălpile îi alunecau pe puntea udă. La lumina ur
mătorului fulger, îl văzu pe unul dintre ofiţerii aflaţi în
post că se uită în direcţia lui. Bărbatul strigă şi gesticula
spre el, dar Max făcu stânga împrejur pe puntea alune
coasă şi continuă să alerge.

Încercă să gândească, dar mintea îi era prea încărcată,
prea răvăşită. Furtuna, tangajul, imaginea armei aceleia
care licărea. Parcă ar fi fost prins în coşmarul altcuiva.
El era profesor de istorie, un om a cărui viaţă se derula
în mijlocul cărţilor, care îşi ridica nasul din ele doar
când îşi aducea aminte să mănânce şi să-şi pună haine
curate. Era, o ştia prea bine, o persoană înfiorător de
plicticoasă, înhămat la monotonia academică, aşa cum
fusese toată viaţa. Precis n-avea ce să caute pe un iaht în
mijlocul Atlanticului, urmărit de hoţi înarmaţi.

- Doctore!

Vocea fostului său angajator răsună atât de aproape,
încât Max se întoarse. Arma îndreptată spre el de la un

Scanned by CamScanner

metru și jumătate îi reaminti lui Max că unele coșmaruri erau reale. Se dădu încet în spate până se lipi de balustradă. Nu mai avea unde să fugă.

– Știu că e neplăcut, spuse Caufield, dar eu zic că ar fi cel mai bine să te întorci în cabina dumitale. Trosnetul unui fulger îi sublinie punctul de vedere. Furtuna nu va mai dura mult, dar e puternică. N-am vrea să... cazi peste bord.

– Ești un hoț.

– Da. Cu picioarele bine proptite pe puntea mișcătoare, Caufield zâmbi. Se distra – vântul, aerul încărcat de electricitate, chipul palid al prăzii pe care o încolțise. Și acum, dacă tot pot să-ți spun mai exact ce anume vreau să cauți pentru mine, înseamnă că o să poți progresa mai repede. Doctore, hai să-ți pui mintea aceea sclipitoare la contribuție!

Max îl văzu cu coada ochiului pe Howkins apropiindu-se de el din partea cealaltă, cu un pas la fel de neclintit pe puntea instabilă precum o capră de munte pe o cărare bătătorită. Aveau să-l prindă într-o clipă. Dacă îl prindeau, era sigur că nu mai apuca să mai vadă vreodată interiorul unei săli de clasă.

Dintr-un instinct de conservare pe care nu și-l mai testase până atunci, sări peste balustradă. Auzi răsunetul unui alt tunet, simți o senzație de arsură lângă tâmplă, apoi plonjă orbește prin apele întunecate și învolburate.

Lilah se urcase în mașină și pornise pe drumul șerpuitor de la baza stâncii. Vântul se întețise și șuiera cu putere în momentul în care se dădu jos din mașină și îl lăsă să-i răscolească părul. Nu știa de ce simțise nevoia să vină aici, să stea singură pe fâșia aceasta îngustă și pietroasă de plajă ca să înfrunte furtuna.

Dar venise, iar acum se lăsa îmbătată de această euforie ce îi înfiora pielea și îi făcea inima să bată cu putere. Când râse, sunetul fu purtat de vânt și stins cu ecou.

Scanned by CamScanner

În jurul ei totul exploda cu putere și pasiune, într-un război care o încânta.

Apa se spărgea cu putere de stânci, țâșnind în toate direcțiile, stropind-o. Era rece ca gheața, și se înfiora dar nu se retrase. Închise ochii o clipă, își înălță chipul și se lăsă absorbită cu totul.

Zgomotul era uriaș, neîmblânzit și primitiv. Deasupra, mai aproape acum, amenințarea furtunii. Mare, rea și de nestăvilit. Ploaia, atât de pregnantă în aer încât i se simțea gustul, nu începuse încă, dar fulgerele preluaseră comanda, străpungând cerul și penetrând întunericul, în timp ce bubuiturile tunetelor concurau cu vuietul apei și al vântului.

Se simțea ca și cum ar fi fost singură într-un tablou violent, dar fără nici o senzație de pustietate și cu siguranță fără teamă. Așteptarea îi transmitea furnicături pe piele, la fel ca o pasiune la fel de întunecată ca ritmul furtunii în sângele ei.

Ceva, se gândi ea din nou în timp ce își ridică chipul în vânt, avea să se întâmple.

Dacă n-ar fi fulgerat chiar atunci, nu l-ar fi văzut. Inițial, zări o siluetă întunecată în apele și mai întunecate și se întrebă dacă era un delfin care se apropiase prea mult de stânci. Mirată, trecu peste straturile de marnă, strângându-și părul răsfirat de degetele lacome ale vântului.

Nu era delfin, înțelese ea cu un junghi de panică. Era un om. Nefiind în stare să se urnească din loc din cauza șocului, se uită cum silueta dispare sub apă. Încercă să se convingă că i se păruse. Era prea absorbită de furtună, de misterul ei, de iminența ei. Era o nebunie să creadă că văzuse pe cineva luptându-se cu valurile în această întindere izolată și violentă de apă.

Dar când silueta reapăru și se zbătu să rămână la suprafață, Lilah își azvârli sandalele din picioare și se năpusti în apele negre și reci ca gheața.

Scanned by CamScanner

Era sleit. Deşi reuşise să-şi smulgă încălţările, iar picioarele îi atârnau îngrozitor de grele. Întotdeauna fusese un înotător puternic. Singurul sport la care avusese talent. Dar oceanul era cu mult mai puternic. Apele îl purtau acum, nu braţele şi picioarele lui. Îl trăgeau la fund când voiau, apoi îl eliberau ca într-un joc, lăsându-l să se zbată după încă o gură nesăţioasă de aer.

Nici nu mai ştia de ce se împotrivea. Frigul care îi amorţise de ceva vreme trupul îi împresura cu aceeaşi eficienţă şi creierul. Mişcările lui dezlânate erau din ce în ce mai neeficiente. Marea era cea care îl ghida, care îl prinsese în capcană, care avea să-l ucidă de îndată ce era gata să se recunoască înfrânt.

Următorul val îl doborî, şi, epuizat, el îi permise să-l ducă în adânc. O singură dorinţă mai avea: să se înece înainte de a fi zdrobit de stânci.

Simţi ceva încolăcindu-i-se în jurul gâtului şi, cu ultimele puteri, încercă să se ferească. Gândul exasperant că putea fi un şarpe de mare sau nişte alge încâlcite îl făcu să se zbată. Apoi capul îi ieşi din nou la suprafaţă şi trase cu nesaţ aer în plămânii avizi. Văzu ca prin ceaţă un chip lângă el. Palid, de o frumuseţe răpitoare. În jurul lui plutea o splendoare de păr întunecat şi ud.

– Ţine-te de mine, strigă la el. O să te scot.

Îl trase spre ţărm, luptându-se cu contracurenţii. Probabil avea vedenii, se gândi Max. Sigur avea halucinaţii dacă îşi imagina o femeie frumoasă care îi sărise în ajutor cu o clipă înainte să moară. Acceptă totuşi dintr-un instinct din ce în ce mai estompat de supravieţuire că existau şi miracole şi începu să înoate şi el.

Valurile se izbeau de ei, trăgându-i înapoi câte o jumătate de metru la fiecare metru de avans epuizant. Pe deasupra capetelor lor, cerul se deschise ca să facă loc unei ploi torenţiale. Striga din nou ceva la el, dar nu mai auzea nimic altceva în afară de huruitul monoton din capul lui.

Scanned by CamScanner

Trase concluzia că murise deja. Era sigur că nu
simțea nici o durere. Nu mai vedea decât chipul ei,
lucirea ochilor ei, genele de pe care i se scurgea
Avusese noroc că murise cu imaginea aceasta în
Dar ochii ei scăpărau de o furie electrică. Voia
ajute, își dădu seama. Avea nevoie de ajutor. Instinc
își puse brațul în jurul taliei ei ca să se poată
reciproc. Deja nu mai știa de câte ori se scufunda
sau de câte ori se scoseseră unul pe altul de sub apă.

Când văzu stâncile ieșite din apă cu colții
du-se din masa neagră învolburată, își întoarse
frânt de oboseală fără a sta pe gânduri, ca să o
pe ea. Un val mânios îi azvârli în aer, la fel de
cum un bobârnac tras unei furnici care stă pe o

Se lovi cu umărul de stâncă, dar de abia simți.
percepu nisipul zgrunțuros între genunchi, sfâșiindu
carnea. Valurile încercară să îi tragă înapoi, dar
șiră să se târască până pe țărmul stâncos.

Senzația inițială de rău fu hidoasă și îl răscoli
avu impresia că trupul avea să îi cedeze pur și
După ce partea cea mai grea trecu, se întoarse,
pe spate. Cerul se învârtea pe deasupra lui, negru,
orbitor. Chipul apăruse din nou deasupra lui, aproape
O mână îl mângâia încet pe frunte.

- Ai scăpat, marinare!

Nu fu în stare decât să se holbeze. Femeia era de
frumusețe stranie, pe care ar fi putut-o invoca doar
ar fi avut suficientă imaginație. La lumina intermitentă
a fulgerelor, văzu că părul ei era de un roșcat intens.
Foarte mult păr avea. Îi încadra cu generozitate chipul
îi cobora pe umeri și poposea pe pieptul lui. Ochii
aveau aceeași nuanță mistică de verde ca o mare calmă.
De pe ea picura apa peste el, iar el se întinse să îi atin
gă chipul, convins fiind că palma lui avea să brăzdeze
văzduhul. Îi simți însă pielea, rece, udă și catifelată ca
ploaie de primăvară.

Scanned by CamScanner

– Eşti reală. Vocea îi răsună ca un croncănit răguşit. Eşti reală.

– Sigur că sunt.

Zâmbi, apoi îi cuprinse faţa în palme, râzând. Iar tu eşti în viaţă. Amândoi suntem în viaţă. Şi îl sărută. Cu pasiune, îndelung, până simţi că i se învârte capul. Sărutul ascundea şi alte râsete. Auzi bucuria din râsul ei, nu doar imensa uşurare.

Când se uită din nou la ea, imaginea era înceţoşată, iar chipul ei ireal păli până când nu îi mai putu zări decât ochii aceia incredibili şi strălucitori.

– Până acum n-am crezut că există sirene, apucă el să şoptească înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Scanned by CamScanner

capitolul 2

- Bietul de el! Coco, splendidă într-un caftan purpu
riu lung, se aplecă peste pat. Nu ridică tonul şi o pri
vi cu un ochi de vultur pe Lilah, care bandaja tăietura
superficială de pe tâmpla musafirului lor inconştient.
Ce Dumnezeu i s-a întâmplat?

- Va trebui să mai aşteptăm ca să-l întrebăm. Lilah îşi
plimbă cu delicateţe degetele pe chipul lui palid, studiin-
du-l cu atenţie. Treizeci şi un pic de ani, presupuse. Ten
nebronzat, deşi era mijlocul lui iunie. Genul de bărbat
de casă, conchise ea, în ciuda faptului că era destul de
musculos. Trupul îi era bine proporţionat, poate uşor
prea deşirat - întâmpinase oarece probleme cu greuta-
tea lui când trebuise să îl care la maşină. Chipul îi era
uscăţiv, uşor alungit, cu osatură frumos proporţionată.
„Un intelectual", se gândi ea. O gură cât se poate de
ademenitoare. Mai degrabă poetică, la fel ca paloarea.
Deşi acum ochii îi erau închişi, ştia că erau albaştri. Pă-
rul, aproape uscat, era plin de nisip, lung şi cu fir gros.
De culoare neagră şi drept, la fel ca genele.

- Am chemat doctorul, zise Amanda în timp ce dădu
buzna în dormitor. Începu să bată cu degetele în tăblia
de la picioarele patului, încruntată spre pacient. Zicea
că ar trebui să-l ducem la spital.

Lilah se uită afară, unde un fulger lovise în apropie-
rea casei, şi ploaia se izbea cu putere de geam.

- Nu vreau să-l scoatem din casă decât dacă e absolut
necesar.

- Şi eu zic la fel. Suzanna stătea de cealaltă parte a pa-
tului. Mai zic şi că Lilah ar trebui să facă o baie fierbinte
şi să se întindă.

Scanned by CamScanner

– Mă simt bine. În afară de halatul gros pe care îl trăsese pe ea, se încălzise și de la un păhărel zdravăn de brandy. În tot cazul, se simțea mult prea responsabilă pentru noua ei sarcină ca să accepte ca bărbatul să fie dus în altă parte.

– Ești nebună, negreșit. C.C. îi masă ceafa lui Lilah în timp ce îi făcea morală. Să te arunci în ocean în mijlocul furtunii!

– Presupun că l-aș fi putut lăsa să se înece. Lilah o bătu pe mână pe C.C. Trent unde e?

C.C. oftă, aducându-și aminte de noul ei soț.

– S-a dus cu Sloan să se asigure că noua construcție nu pățește nimic. Plouă foarte tare, și s-au temut ca apa să nu strice ceva pe-acolo.

– Cred că mă duc să fac niște supă de pui. Coco, mânată de instincte materne, îl examină din nou pe pacient. De asta va avea nevoie când se trezește.

Deja se trezea, buimac de cap. Auzise vocile îndepărtate și plăcute ale femeilor. Șoptite, calme, alinătoare. Îl purtaseră precum o muzică în și din lumea viselor. Întoarse capul și simți atingerea feminină blândă pe frunte. Deschise încet ochii, care îl usturau încă din cauza sării din apa oceanului. Lumina obscură din cameră se estompă, apoi se limpezi ușor.

Numără ca prin vis cinci femei. Cinci exemplare splendide ale neamului femeiesc. De o parte a patului stătea o femeie blondă, minunată ca într-o poezie, cu o expresie plină de îngrijorare în ochi. La picioarele patului, o brunetă înaltă și cochetă, care părea nerăbdătoare și empatică în același timp. O femeie mai în vârstă cu păr blond-cenușiu și o expresie regală îl privea radiant. O amazoană cu ochii verzi și părul de culoarea corbului înclină din cap și îi zâmbi cu mai multă precauție.

Și, în afară de ele, această sirenă care stătea lângă el într-un halat alb, cu părul ei fabulos curgându-i în cârlionți liberi până la nivelul taliei. Făcuse, mai mult

Scanned by CamScanner

ca sigur, vreun gest, pentru că toate se apropiară de e
pentru a-l alina. Sirena îl luă de mână.

- Cred c-am ajuns în rai, îngăimă el cu gâtul usca
A meritat să mor.

Lilah izbucni în râs și îl strânse de degete.

- Frumos, dar suntem în Maine, îl corectă ea. Ridic
o ceașcă și îl ajută să bea din ceaiul cu mult brandy. N
ai murit, ești doar obosit.

- Supă de găină. Coco făcu un pas ca să îi aranjeze
pătura. Fiind o fire mai superficială de felul lui, deja îl
plăcea, după cele câteva cuvinte rostite după ce se trezi
se. Te tentează, dragule?

- Da. Ispita unui lichid cald care să-i ungă gâtul dure
ros i se păru irezistibilă. Deși îl durea când înghițea, bău
cu poftă din ceai. Cine sunteți voi?

- Noi suntem fetele Calhoun, răspunse Amanda de
la capul patului. Bine ai venit în Turnuri!

Calhoun. Numele îi suna cunoscut, dar nu reuși să-și
aducă aminte de unde, la fel ca visul în care se înneca.

- Îmi pare rău, dar nu știu cum am ajuns aici.

- Te-a adus Lilah, spuse C.C. Ea...

- Ai avut un accident, își întrerupse Lilah sora cu un
zâmbet în direcția lui. Nu-ți bate acum capul cu asta.
Trebuie să te odihnești.

Sigur că ar fi fost mai bine să doarmă, pentru că în-
tr-adevăr era necesar. Deja simțea că aluneca în lumea
viselor.

- Tu ești Lilah, zise el buimac.

Ațipi, dar nu înainte de a-i repeta ca pe o poezie
numele.

- Ce mai face salvamarul nostru în dimineața asta?

Lilah se întoarse de lângă sobă și îl văzu pe Sloan,
logodnicul Amandei. La un metru nouăzeci și trei
înălțime, ocupând tot cadrul ușii, era un tip extrem
de masculin - și foarte sigur pe el -, fapt care o făcu
să zâmbească.

- Cred că am primit pe merit prima medalie.

Scanned by CamScanner

– Data viitoare încearcă să aspiri la o mănuşă de bucătărie. Traversă încăperea şi o sărută pe creştet. Nu vrem să te pierdem.

– Şi eu zic că mi-am luat porţia de sărit într-o mare furtunoasă pentru toată viaţa. Oftă uşor şi se sprijini de el. Am fost paralizată de groază.

– Dar ce naiba căutai pe plajă când se anunţa furtuna?

– Aşa mi-a venit.

Ridică din umeri, apoi reveni la servitul ceaiului. Deocamdată prefera să-i lase pe ceilalţi să creadă că se dusese pe plajă din proprie iniţiativă.

– Aţi aflat cine e?

– Nu, încă nu. N-avea portofel, iar azi-noapte era într-o formă tare precară, aşa că n-am vrut să-l sâcâi. Îşi ridică privirea, surprinse expresia lui Sloan şi scuturâ din cap. Zău aşa, uriaşule, nu-i un tip periculos! Dacă încerca să pătrundă în casă pentru a-şi încerca norocul cu găsirea colierului, ar fi ales o cale prin care să nu rişte să se înece.

Se văzu obligat să-i dea dreptate, dar, după episodul cu împuşcarea Amandei, nu voia să-şi asume nici un risc.

– Indiferent cine e, părerea mea e că trebuie dus la spital.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji! Începu să aranjeze farfurioarele şi ceştile pe o tavă. E un tip în regulă, Sloan. Ai încredere în mine?

Se încruntă şi îi luă mâna înainte ca ea să apuce să ridice tava.

– I-ai simţit tu vibraţiile pozitive?

– Bineînţeles. Râse şi-şi dădu părul pe spate. Iar acum o să-i aduc domnului X micul dejun. Ce-ar fi să mergi în aripa de vest să mai dărâmi nişte pereţi?

– Astăzi ridicăm nişte pereţi. Avea încredere în ea, aşa că se mai relaxă. Nu o să întârzii la serviciu?

Scanned by CamScanner

– Mi-am luat liber azi ca să fac pe Florence Nightingale[1]. Îi dădu peste mâna cu care încerca să ia pâine prăjită de pe farfurie. Tu du-te şi fă pe arhitectul!

Prinse bine tava şi îl lăsă pe Sloan să iasă primul pe coridor. Etajul principal al Turnurilor era un talmeş-balmeş de camere cu tavane înalte şi tencuială căzută. În zilele lui de glorie, fusese un punct de atracţie, o reşedinţă elaborată de vară, construită de Fergus Calhoun în 1904. Fusese un simbol al statutului lui social, cu lambriuri lucioase, uşi cu mânere de cristal, picturi murale complicate.

Acum acoperişul avea o mulţime de găuri prin care curgea apa, ţevăria pârâia şi tencuiala se exfoliase. La fel ca surorile ei, Lilah adora toate aceste suprafeţe imperfecte. Fusese casa ei, singura ei casă, care adăpostea amintirile părinţilor pe care îi pierduse în urmă cu cincisprezece ani.

În capătul scării în spirală se opri. De undeva de departe se auzeau lovituri înăbuşite de ciocan. Aripa de vest avea parte de o binemeritată cosmetizare. Cu ajutorul lui Sloan şi al lui Trent, Turnurile aveau să-şi recapete măcar o parte din gloria de odinioară. Pe Lilah o încânta această idee şi, fiind o femeie care considera că somnul este cea mai bună metodă de petrecere a timpului liber, se bucură să audă că în casă se muncea.

Încă dormea când intră în cameră. Ştia că pe parcursul nopţii de abia se întorsese de pe o parte pe alta, pentru că se cuibărise şi ea la capătul patului, nevrând să-l lase singur, unde dormise cu ţârâita până dimineaţă.

Lilah lăsă încet tava pe birou şi se duse să deschidă uşile care dădeau spre terasă. Înăuntru năvăli un aer cald şi parfumat. Nu se abţinu şi ieşi să se revigoreze. Lumina soarelui strălucea pe iarba udă, sclipea pe petalele bujorilor roz, încărcaţi de apă de ploaie. Clematitele, cu

[1] Florence Nightingale (1820–1910) – prima infirmieră modernă cunoscută pentru munca depusă în timpul Războiului Crimeii (n.tr.)

Scanned by CamScanner

florile lor de un albastru regal de mărimea unor farfurioare, se cățărau pe grilajul alb la întrecere cu trandafirii.

De la înălțimea zidului terasei care îi venea până la talie, vedea sclipirea apei albastre din golf și suprafața mai verde și mai puțin senină a Atlanticului. Nici nu-i venea să creadă că se aruncase în apă noaptea trecută ca să salveze un străin de la înec și că se luptase să supraviețuiască. Dar mușchii ei, neobișnuiți cu un asemenea efort, o dureau suficient de tare cât să poată retrăi acele momente, odată cu teroarea de atunci.

Preferă să se concentreze asupra dimineții acesteia, asupra trândăviei generoase aduse de ea. La orizont se vedea o ambarcațiune ce părea de jucărie, plină de turiști cu aparate de filmat și de copii care sperau să zărească o balenă.

Era iunie, iar turiștii dădeau năvală la Bar Harbor pentru plimbări în larg, cumpărături și plajă. Veniseră să înfulece rulouri cu homar, să devasteze gelateriile și magazinele de haine și să colinde străzile în căutarea suvenirului perfect. Pentru ei era o stațiune turistică. Pentru Lilah, era casa ei.

Se uită la goeleta cu trei catarge care ieșea în largul mării și își permise să viseze puțin cu ochii deschiși înainte de a se întoarce în casă.

El visa. O parte a creierului știa că visează, dar stomacul i se strângea, și pulsul îi creștea. Era singur într-o mare neagră și furioasă, străduindu-se să-și forțeze brațele și picioarele să înoate prin valurile înalte. Se loveau de el, trăgându-l în acea lume oarbă, lipsită de oxigen. Plămânii i se încordară. Își simțea pulsul urlându-i în creieri.

Era absolut debusolat – mare neagră sub el, cer negru deasupra. Tâmplele îi zvâcneau groaznic, membrele îi amorțiseră cumplit. Se scufunda, aluneca în jos, spre adâncuri. Apoi, de undeva apăru fata înconjurată de un păr roșu plutitor, cu sâni minunați albi ce se împreunau

Scanned by CamScanner

pe bustul zvelt. Ochii îi erau de un verde delicat, mis
Își rostise numele, iar în vocea ei răsunase un râset -
invitație la râs. Încet, grațioasă ca o dansatoare, își întin
sese brațele spre el, îl împresurase. Când își apropia
buzele de buzele lui, avusese gust de sare și de sex.

Gemu și din păcate se trezi. Acum simțea o dure
vie și puternică în umăr, una ascuțită și oribilă în ca
Orice schemă logică de gândire îl părăsi. Se concen
tră să își alunge durerea, fixându-și mai întâi privire
asupra tavanului înalt și casetat, brăzdat de crăpătur
Se foi puțin, ocazie cu care constată că nu era mușc
care să nu-l doară.

Încăperea era enormă - sau poate doar părea enorm
pentru că era puțină mobilă. Dar ce mobilă! Un dulap
imens de epocă, cu uși minuțios sculptate. Unicul sca
un era cu siguranță un Ludovic al XV-lea, iar noptier
prăfuită - un Hepplewhite. Salteaua pe care stătea er
lăsată, dar tăblia patului era în stil georgian.

Se ridică cu greu în coate și o văzu pe Lilah stând
în dreptul ușilor deschise care dădeau spre terasă
Vântul sufla printre șuvițele lungi de păr. Înghiți în
sec. Măcar se lămurise că nu era sirenă. Avea picioare
Dumnezeule, picioarele alea urcau până la ochi. Purta
pantaloni înfloriți, un tricou albastru simplu și un zâm
bet pe buze.

- Carevasăzică, te-ai trezit. Veni la el și îi puse o mână
pe frunte ca o mamă grijulie. I se uscă gura. N-ai febră
Ai noroc.

- Mda.

Zâmbetul i se lăți.

- Ți-e foame?

Avea un gol în stomac, asta era evident.

- Aha. Se întrebă dacă avea să fie vreodată în stare să
articuleze și altceva în afară de onomatopee în preajma
ei. Momentan, își făcea morală în gând că și-o imagi
nase dezbrăcată când ea își riscase viața ca să îl salveze.
Te cheamă Lilah.

Scanned by CamScanner

– Așa e. Se duse să ia tava. Nu eram sigură dacă o să-ți amintești ce s-a întâmplat azi-noapte.

Durerea îl acapară cu o asemenea violență, că scrâșni din dinți și făcu eforturi să vorbească normal.

– Îmi amintesc de cinci femei frumoase. Credeam că am ajuns în rai.

Ea râse, lăsă tava la picioarele patului și veni să-i aranjeze pernele.

– Cele trei surori ale mele și mătușa mea. Ia vezi, poți să te ridici puțin?

Îi simți palma alunecându-i pe spate ca să-l ajute să se miște, și în acel moment își dădu seama că era dezbrăcat. Gol pușcă.

– Ah...

– Stai liniștit! Nu trag cu ochiul. Încă. Râse din nou, iar el se fâstâci de tot. Hainele tale erau ude leoarcă – cred că tricoul nu mai poate fi recuperat. Relaxează-te, îi spuse în timp ce îi punea tava în poală. Cumnatul și viitorul meu cumnat te-au băgat în pat.

– Oh!

Se părea că revenise la comunicarea monosilabică.

– Încearcă să bei ceai, îi sugeră ea. Cred c-ai înghițit o tonă de apă de mare, și fac pariu că gâtul ți-e afectat rău. Îi sesiză privirea extrem de concentrată și intui durerea care-l sâcâia. Te doare capul?

– Groaznic.

– Mă întorc.

Plecă, lăsând în urmă un miros exotic amețitor.

Max profită de clipele de singurătate pentru a-și aduna puțina forță rămasă. Nu-i plăcea să fie neputincios – o traumă din copilărie, când fusese firav și astmatic, transformată în obsesie. Tatăl lui renunțase scârbit să mai încerce să-și transforme unicul și dezamăgitorul fiu într-un fotbalist faimos. Deși știa că n-avea nici o logică, boala îi readucea în memorie amintiri triste din copilărie.

Scanned by CamScanner

Întotdeauna considerase că mintea îi era mai pu
nică decât trupul, așa că o folosi acum ca să bloch
durerea.

Câteva clipe mai târziu, ea se întoarse cu o aspirin
cu niște crenguțe de nucul vrăjitoarelor.

– Ia-o! După ce termini de mâncat, te pot duce
mașina la spital.

– La spital?

– Poate vrei să te consulte un doctor.

– Nu. Înghiți pastilele. Nu cred că vreau.

– Cum dorești.

Se așeză pe pat să îl studieze mai bine, bălăngăni
du-și alene un picior pe ritmul unei melodii doar de
auzite. În viața lui nu fusese atât de excitat de o femei
de textura pielii ei, de nuanțele subtile ale tenului ei,
forma trupului ei, de ochii ei, de gura ei. Asaltul aces
asupra simțurilor lui îl neliniștea și îl zăpăcea. Ținu să
aducă aminte că fusese cât pe ce să se înece. Acum nu
putea gândi decât cum să-și pună mâinile pe femeia ca
îl salvase. Îi salvase viața, nu trebuia să uite.

– Nici n-am apucat să-ți mulțumesc.

– Am bănuit că o s-o faci la un moment dat. M
nâncă ouăle înainte să se răcească de tot. Trebuie să
hrănești.

Ascultător, vârî furculița în ele.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Doar de la momentul în care am intervenit eu. R
laxată, își dădu părul peste umăr și se așeză mai co
fortabil pe pat. Am luat mașina și m-am dus pe plaj
Un impuls de moment, spuse ea cu o mișcare agal
umerilor. Urmărisem din turn cum se înteța furtuna

– Ce turn?

– Aici, în casă, îi explică ea. Am simțit îndemnul
cobor și să o văd în desfășurare de lângă mare. Ap
te-am zărit. Își dădu părul de pe frunte, cu un gest nep
sător. Aveai probleme, așa că am intrat în apă. De fap
ne-am tras unul pe celălalt până la țărm.

Scanned by CamScanner

– Mi-aduc aminte. M-ai sărutat.

Buzele ei se curbară.

– Cred că o meritam amândoi. Îl atinse cu delicatețe pe vânătaia care i se lățea pe umăr. Te-ai lovit de stânci. Ce căutai acolo?

– Ăăă... Închise ochii, doar-doar și-o limpezi mintea. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare din cauza efortului. Nu prea știu.

– Bine, ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă?

– Cum mă cheamă? Deschise ochii și o privi consternat. Nu știi?

– N-am avut ocazia să facem cunoștință cum se cuvine. Lilah Calhoun, zise ea și îi întinse mâna.

– Quartermain. Îi luă mâna, ușurat că lămuriseră măcar atât. Maxwell Quartermain.

– Mai bea ceai, Max! Îți face bine ginsengul. Luă rămurica de nucul vrăjitoarelor și începu să-i maseze zona vânătă. Și cu ce te ocupi?

– Sunt, ăă, profesor de istorie la Cornell.

Degetele ei îi alinară durerea din umeri și-l ademeniră să se relaxeze.

– Spune-mi mai multe despre Maxwell Quartermain. Voia să-i abată atenția de la durere, să-l facă să se relaxeze ca să adoarmă iar. De unde ești?

– Am crescut în Indiana...

Degetele ei alunecară pe gât până pe mușchii încordați.

– La o fermă?

– Nu. Oftă când tensiunea din mușchi se eliberă, ceea ce o făcu pe ea să zâmbească. Părinții mei aveau o piață. Îi ajutam și eu după orele de școală și vara.

– Îți plăcea ce făceai?

Pleoapele îi atârnau grele.

– Era bine. Aveam mult timp la dispoziție ca să învăț. Doar ca să-l enervez pe tata – stăteam tot timpul cu nasul în cărți. Nu înțelegea. Am terminat mai repede școala și m-am dus la Cornell.

– Cu o bursă de studiu? își dădu ea cu presupusul.

Scanned by CamScanner

– Hmm. Ca să-mi iau doctoratul. Cuvintele i se în pleticeau cu greu. Ştii ce multe au realizat oamenii în 1870 şi 1970?

– Uimitor de multe.

– Absolut. Mai avea puţin şi adormea, hipnotizat d vocea liniştită şi de mâinile ei gingaşe. Mi-ar fi plăcut trăiesc în 1910.

– Poate ai trăit şi atunci. Zâmbi, amuzată şi vrăjit Dormi puţin, Max!

Când se trezi, era singur. În schimb, avea o grămad de zone dureroase care să-i ţină companie. Observă c îi lăsase o carafă cu apă lângă pat şi aspirina, pe care înghiţi cu recunoştinţă.

Epuizat de această strădanie, se întinse pe spate să odihnească. Soarele bătea cu putere, revărsându-se pri uşile deschise ale terasei odată cu briza proaspătă a m rii. Nu mai avea noţiunea timpului şi, deşi era tentat se întindă şi să închidă iar ochii, trebuia să-şi recapete anumită doză de autocontrol.

Probabil că îi citise gândurile, de vreme ce-şi văz pantalonii şi un tricou de împrumut împăturite la p cioarele patului. Se ridică scârţâind din toate încheie turile, ca un bătrân cu oase fărâmicioase şi cu muşch dureroşi. Corpul îi cântă o baladă a durerii cât îşi lu hainele şi aruncă o privire pe uşa laterală. Ochi încânt cada cu picioare şi duş de crom.

Ţevile bufniră când porni robinetul, la fel ca muşch săi la contactul apei cu pielea. Zece minute mai târziu se simţea aproape în viaţă.

Nu îi fu uşor să se steargă – până şi activitatea aceas simplă îi făcea membrele să scârţâie. Nesigur că avea să placă ce urma să vadă, şterse aburul de pe oglindă c să-şi studieze faţa.

Pe sub barba ţepoasă îşi văzu pielea trasă şi albă. P sub bandajul de la tâmplă îi înflorea o vânătaie de to tă frumuseţea. Deja ştia că mai avea şi altele pe cor Din cauza apei sărate, ochii i se coloraseră cu patriotis

Scanned by CamScanner

în roşu, alb şi albastru. Deşi nu se considerase niciodată un om vanitos – din punctul lui de vedere, avea o mutră cât se poate de comună –, se întoarse cu spatele la oglindă.

Reuşi să se îmbrace cu greu, crispându-se, gemând şi înjurând în barbă.

Tricoul îi venea bine. Mai bine, de fapt, decât multe tricouri de-ale lui. Mersul la cumpărături îl intimida – mai bine spus, vânzătorii îl intimidau cu zâmbetele lor luminoase şi nerăbdătoare. De cele mai multe ori, Max îşi cumpăra direct din catalog orice credea că îi venea.

Se uită la picioarele desculţe şi admise că trebuia să-şi cumpere ceva de încălţat – şi încă repede.

Se duse cu mişcări agale pe terasă. Soarele îi înţepă ochii, dar aerul răcoros şi umed era o mană cerească. Iar priveliştea... Se uită o clipă în zare şi mai că rămase fără suflare. Apă, stânci şi flori. Parcă ar fi stat în vârful lumii, de unde vedea un petic micuţ şi perfect de planetă. Culorile erau vibrante – safire, smaralde, roşul rubiniu al trandafirilor, albul imaculat al pânzelor umflate de vânt. Singurul sunet era mugetul mării, acompaniat în depărtare de gongul muzical al unei balize. Simţea mirosul florilor încinse de vară şi gustul rece şi înţepător al oceanului.

Se sprijini de perete şi o luă din loc. Nu ştia în ce direcţie să se îndrepte, aşa că rătăci fără ţintă şi depunând eforturi deloc de neglijat. În momentul în care îl cuprinse ameţeala, fu nevoit să se oprească, să închidă ochii şi să respire adânc.

Ajunse la nişte scări care urcau şi se hotărî să se caţăre. Picioarele îi erau nesigure şi deja se simţea răpus de oboseală. Mândria, dar şi curiozitatea îl făcură să îşi continue drumul.

Casa era construită din granit, o piatră dură şi rezistentă care nu ştirbise cu absolut nimic caracterul elegant al arhitecturii. Max avea impresia că explora perimetrul unui castel, un bastion încăpăţânat, martor al istoriei

Scanned by CamScanner

timpurii care se scrisese pe aceste stânci și dăinuie peste generații.

Apoi auzi zumzetul anacronic al unui ferăstrău electric și sudălmile tipice unui muncitor. Se apropie și recunoscu zgomotele harnice ale unui șantier – bocănitul ciocanului în lemn, muzica zdrăngănită dintr-un radio portabil, pârâiturile unui burghiu. Când calea îi fu blocată de niște capre de tăiat lemne, bușteni și prelate, știu că a găsit sursa zgomotului.

Un bărbat ieși pe o altă ușă pe terasă. Chipul bronzat îi era încadrat de un păr roșcat ciufulit. Aruncă o privire spre Max, apoi își înfipse degetele mari în buzunare.

– Te-ai pus pe picioare, observ.

– Mai mult sau mai puțin.

Individul arăta de parcă fusese tăvălit de o turmă de catâri, constată Sloan. Alb ca moartea la față, cu ochii vineți și pielea străvezie și plină de broboane de sudoare din cauza efortului. Se ținea pe picioare doar dintr-o extraordinară încăpățânare. Greu să suspectezi un asemenea om.

– Sloan O'Riley, zise el și îi întinse mâna.

– Maxwell Quartermain.

– Am auzit deja. Lilah zicea că ești profesor de istorie. Ești în vacanță?

– Nu. Pe fruntea lui Max apărură niște cute. Nu, nu cred.

Sloan nu văzu nici o umbră de eschivare în ochii lui, ci doar confuzie combinată cu frustrare.

– Văd că încă ești tulburat.

– Cred că da. Duse absent o mână la bandajul de la tâmplă. Eram pe o barcă, murmură el, chinuindu-se să-și aducă aminte detalii. Munceam. Ce munceam? Apele erau agitate. Am vrut să ies pe punte să iau o gură de aer... Stăteam lângă balustradă și aveam rău de mare. Eram panicat. Cred că am căzut – am sărit, am fost aruncat. Sigur am alunecat și am căzut peste bord.

– Ciudat că n-a raportat nimeni nimic.

Scanned by CamScanner

- Sloan, lasă omul în pace! Ți se pare că seamănă cu un hoț internațional de bijuterii? Lilah coborî alene treptele cu un câine negru cu blană scurtă la picioare. Câinele sări pe Sloan, se împiedică, se redresă și reuși într-un final să-și proptească labele din față pe genunchii lui Sloan, îmbrăcat în jeanși.

- Mă întrebam unde ai dispărut, continuă Lilah și îl apucă pe Max de bărbie ca să-i examineze fața. Arăți mai bine, decretă ea în timp ce câinele începu să-i mi roasă degetele lui Max. El e Fred, îi spuse. Nu mușcă decât infractori.

- Oh. Bun așa.

- Dacă tot ai trecut testul și nu te-a mușcat, ce-ar fi să coborâm? Putem sta la soare ca să mâncăm ceva.

Tare mult ar fi vrut să stea undeva, într-adevăr, așa că o lăsă pe Lilah să îl conducă.

- Chiar e casa ta?

- Casa și căminul meu. Stră-străbunicul meu a construit-o la începutul secolului. Vezi cu Fred. Câinele se vârâse între ei, se călcase pe ureche și chelălăia. Max, aflat într-o stare precară similară, deveni imediat empatic. Ne gândeam să-l dăm la balet, zise ea pe când câinele se chinuia să stea pe picioare. Remarcă expresia pierdută a lui Max și îl bătu pe obraz. Cred că ți-ar prinde bine niște supă de găină făcută de mătușa Coco.

Îl puse să se așeze și nu-l scăpă din ochi cât mâncă. Instinctele ei protectoare se răsfrângeau în general doar asupra familiei sau asupra păsărelelor rănite. Omul ăsta avea însă ceva care o atrăgea. I se părea foarte detașat de tot. Și neajutorat.

În spatele ochilor lui mari și albaștri se petrecea ceva, conchise ea. Era ceva ce nu ținea de oboseală. Aproape îl vedea cât de tare se chinuia să pună mental un picior în fața celuilalt.

Deja începuse să creadă că supa îi salvase viața, la fel cum i-o salvase și Lilah. Îi încălzea și îi punea în mișcare organele vitale.

Scanned by CamScanner

- Am căzut din barcă, zise el brusc.
- E o explicație.
- Nu știu ce anume făceam pe acea barcă.
Ea își strânse picioarele în scaunul de lângă el în poziție de lotus.
- În concediu?
- Nu. Se încruntă. Nu, eu nu-mi iau concedii.
- De ce?
Se întinse să ia un biscuit sărat de pe farfuria lui. Mâna purta trei inele strălucitoare.
- Muncesc.
- Școala e-n vacanță, zise ea și se întinse agale.
- Întotdeauna predau cursuri de vară. Mai puțin. Ceva nu-i dădea pace și-l sâcâia. Vara asta făceam ceva. Un proiect de cercetare. Și voiam să mă apuc o carte.
- Serios, să scrii o carte? Savură biscuitul de parcă fi fost garnisit cu caviar. Trebuia să-i admire desfătare aceasta simplă și senzuală. Ce fel de carte?
Nici un cunoscut de-al lui n-ar fi crezut că studiosul constantul Quartermain visa să devină romancier.
- Am eu un subiect care mă preocupă, dar am pr mit șansa de a lucra la acest proiect... genealogia une familii.
- Da, ți se potrivește. Eu am fost o elevă groaznică Leneșă, zise ea cu un zâmbet în privire. Nu-mi pot ima gina de ce vor unii să aibă o carieră într-o sală de clas Îți place ce faci?
Nu așa se punea problema. Asta era munca lui și gata
- Sunt bun la ce fac. Da, își dădu el seama, era bun în profesia lui. Studenții lui învățau - unii mai mult decât alții. Prelegerile lui erau populare și bine primite.
- Nu-i același lucru. Pot să-ți văd mâna?
- Ce să-mi vezi?
- Mâna, repetă ea și i-o întoarse cu palma în sus. Hmm
- Ce faci?

Scanned by CamScanner

O fracțiune de secundă amețitoare avu impresia că voia să-și lipească buzele de palma lui.

– Mă uit în palma ta. Mai multă inteligență decât intuiție. Sau poate doar ai mai multă încredere în logică decât în instincte.

Râse nervos, cu privirea ațintită în creștetul capului ei aplecat.

– Doar nu crezi în balivernele astea. În cititul în palmă.

– Ba sigur că da – dar nu e vorba despre linii, e despre senzația pe care o lași. Își ridică scurt privirea spre el cu un zâmbet languros și electric. Ai niște mâini foarte frumoase. Uite aici! Își plimbă un deget de-a lungul palmei lui, ceea ce îl făcu să înghită în sec. Te așteaptă o viață lungă, dar vezi intersecția asta? O experiență soră cu moartea.

– Asta ai inventat acum pe loc.

– Asta se vede în liniile tale, îi sublinie ea. O imaginație bogată. Cred că o să-ți scrii cartea – dar trebuie să mai lucrezi la partea cu încrederea în forțele proprii. Își ridică din nou privirea spre el, cu o umbră de simpatie pe chip. Ai avut o copilărie grea?

– Da – nu. Își drese vocea jenat. O copilărie normală, cred.

Ea ridică dintr-o sprânceană, dar nu insistă.

– Mă rog, acum ești băiat mare. Își dădu părul pe spate, una dintre mișcările ei tipice, apoi se uită iar în palma lui. Da, uite, linia asta e cariera, și aici se desface în mai multe liniuțe. Din punct de vedere profesional, lucrurile au decurs foarte convenabil pentru tine – ți-ai netezit frumos calea –, dar linia astălaltă o întretaie. Poate însemna că vei face acest efort literar. Trebuie să te decizi.

– Chiar nu cred că...

– Ba crezi. Te gândești de mulți ani la ea. Și aici e Muntele lui Venus. Hmm. Ești un bărbat foarte senzual. Privirea îi alunecă iar spre el. Și un iubit foarte dedicat.

Scanned by CamScanner

Nu-şi putea dezlipi ochii de la gura ei. Buze pline, n
turale şi tentant curbate. Dacă ar fi sărutat-o ar fi fost
şi cum s-ar fi cufundat într-un vis – într-unul întunecat
erotic. Iar dacă un bărbat îi supravieţuia, el, unul, s-ar
rugat să nu se mai trezească niciodată.

În amuzamentul ei, simţi că se întâmplă ceva. Ce
neaşteptat şi excitant. Probabil felul în care o priv
Parcă ar fi vrut să o absoarbă cu totul. Ca şi cum ar
fost singura femeie din lume – sau singura care con
pentru el.

Şi orice femeie din lume s-ar fi înmuiat puţin su
această privire.

Fu pentru prima dată în viaţa ei când se simţi derut
tă de prezenţa unui bărbat. Se obişnuise să deţină co
trolul, să dea tonul în stilul ei propriu. Din momen
în care înţelesese că bărbaţii sunt altfel decât fetele, s
folosise de puterea cu care fusese înzestrată la naşte
pentru a-i ghida pe exponenţii sexului opus pe calea d
rită de ea.

Iar el reuşise să o dea peste cap cu privirea aceasta.

Se zbătu să reintre în pielea persoanei relaxate ca
era de obicei şi dădu să-şi retragă mâna. Max îi surprin
pe amândoi când îşi întoarse palma ca să o prindă.

– Eşti, zise el rar, cea mai frumoasă femeie pe care a
văzut-o vreodată.

O replică standard, un clişeu vechi, care n-ar fi trebu
să-i facă inima să tresară. Zâmbi în sinea ei şi-şi retra
palma.

– Nu prea ieşi din casă, aşa-i, profesore?

În ochii lui apăru o licărire de supărare, după care s
decise să dea înapoi. Şi pe el îl copleşiseră toate aces
senzaţii. Nu fusese niciodată genul care să se ţină d
mâini ca un Casanova. Şi nici nu mai fusese pus l
punct atât de direct.

– Nu, dar era doar o simplă constatare. Acum cr
că ar trebui să-ţi fac o cruce în palmă cu o cruciuliţă d
metal, dar nu mai am la mine.

Scanned by CamScanner

– Am făcut eu cinste cu cititul în palmă. Îi părea rău că fusese atât de uşuratică şi de abruptă, aşa că zâmbi iar. Când o să te simţi mai bine, o să-ţi arăt turnul bântuit.

– De-abia aştept!

Răspunsul lui sec o făcu să izbucnească în râs.

– Am o presimţire în ceea ce te priveşte, Max. Mi se pare că poţi fi foarte amuzant dacă uiţi să fii atât de concentrat şi de gânditor. Acum mă duc la parter şi te las în pace. Fii băiat isteţ şi odihneşte-te!

Era slăbit, într-adevăr, dar nu era un băieţel. Max se ridică odată cu ea. Deşi gestul o surprinse, îi mai oferi unul dintre zâmbetele acelea schiţate lent şi languroase. Culoarea îi revenea în obraji, remarcă ea. Privirea îi era limpede şi, pentru că era doar cu vreo doi, trei centimetri mai înalt decât ea, la aproape acelaşi nivel cu ochii ei.

– Te mai pot ajuta cu ceva, Max?

Îşi recăpătase o parte din stăpânirea de sine şi profită de moment ca să-şi exprime recunoştinţa.

– Cu un răspuns. Eşti în vreo relaţie?

Ridică dintr-o sprânceană şi-şi dădu părul peste umăr.

– În ce sens?

– E o întrebare foarte simplă, Lilah, care are un răspuns simplu.

Tonul lui moralizator o făcu să se uite încruntată la el.

– Dacă întrebarea e dacă am o relaţie emoţională sau sexuală cu un bărbat, răspunsul e nu. Deocamdată.

– Bine.

Iritaţia subtilă din ochii ei îi făcu plăcere. Voise un răspuns şi căpătase unul.

– Uite ce-i, profesore, te-am salvat de la înec. Te consider un om prea inteligent ca să deviezi de la chestia cu mulţumirile.

De data asta fu rândul lui să zâmbească.

– În ce fel am deviat?

– Aş zice că înspre partea sexuală.

Scanned by CamScanner

– Ai dreptate. Știu care este diferența – mai ales ca
le simt pe amândouă. Se mira și el de ce spusese. Poa
că întâmplarea asta care îl făcuse să vadă moartea c
ochii îi zdruncinase creierul. O clipă păru că ar vr
să-i tragă una. Apoi, dintr-odată, și cât se poate de n
nunat, râse.

– Cred că și asta a fost tot o constatare de-a ta. Ești u
bărbat interesant, Max!

Și, își spuse ea în timp ce lua tava, inofensiv.

Așa spera.

Scanned by CamScanner

capitolul 3

Nici după ce aranjă să i se trimită fonduri din banca din Ithaca, familia Calhoun nu luă în considerare sugestia lui Max de a se muta la un hotel. Adevărul este că nici el nu insistă prea mult. Nu mai fusese niciodată răsfăţat şi nici în centrul atenţiei. Mai mult, nu simţise niciodată că făcea parte dintr-o familie mare şi gălăgioasă. Fu primit în sânul acesteia cu o ospitalitate neoficială, deopotrivă irezistibilă şi condescendentă.

După un timp, ajunse să îi cunoască şi să îi aprecieze pentru personalităţile lor diferite şi pentru unitatea care domnea în familie. În această casă, se întâmpla tot timpul câte ceva şi fiecare avea ceva de spus. Pentru cineva care fusese unicul copil, a cărui apetenţă pentru cărţi fusese considerată o slăbiciune, era un soi de revelaţie să se afle în mijlocul unor oameni care îşi respectau interesele proprii şi ale celorlalţi.

C.C. era mecanic auto şi putea vorbi despre blocul motor cu aura misterioasă a unei femei recent măritate. Amanda, expeditivă şi organizată, deţinea poziţia de director adjunct la un hotel din zonă. Suzanna avea o afacere cu plante de grădină şi era devotată copiilor ei. Nimeni nu pomenea despre tatăl lor. Coco se ocupa de casă, pregătea mese copioase şi aprecia prezenţa bărbaţilor. Pe Max îl puse într-o situaţie stresantă când îl ameninţă că avea să-i citească în frunzele de ceai.

Iar apoi era Lilah. Aflase că lucra ca biolog la Parcul Naţional Acadia. Îi plăcea să lâncezească în pat, îi plăceau muzica clasică şi deserturile sofisticate ale mătuşii ei. Când avea chef, se tolănea într-un fotoliu şi îl trăgea de limbă să-i mărturisească tot felul de detalii personale. Sau se ghemuia precum o pisică la soare şi nu se mai

Scanned by CamScanner

gândea nici la el, nici la nimic din jurul ei, în timp ce
lăsa purtată într-unul dintre visele ei cu ochii deschi
Apoi se întindea și zâmbea și îi accepta iar pe toți.

Era în continuare un mister pentru el, o combin
ție de senzualitate înăbușită și inocență neatinsă – de
francheță copleșitoare și de o solitudine de neatins.

După trei zile, își recăpătase puterile, iar șederea lui
Turnuri era în continuare nedefinită. Știa că decent a
fi fost să plece, să-și folosească banii pentru a-și cumpăr
un bilet dus până la New York, unde se putea interesa d
niște slujbe de vară ca profesor.

Dar nu era în dispoziția necesară.

Era prima lui vacanță și, indiferent de modul în car
ajunsese în această ipostază, voia să se bucure de ea. I
plăcea să se trezească diminețile în timp ce se pregăte
ceaiul, al cărui miros ajungea până la el. Îi făcea plăcer
să se trezească diminețile, să audă valurile și să simt
mirosul oceanului. Era fericit că accidentul nu îi prov
case vreo spaimă sau vreo teamă legată de apă. Se simțe
incredibil de relaxat pe terasă, de unde se putea uita l
apa violetă sau verde smarald și la pâlcurile de insul
din depărtare.

Iar dacă îl durea umărul, putea sta afară în soarel
după-amiezii până când acesta îi pârjolea durerea. Ave
timp să citească. O oră, uneori două, stătea la umbr
și dădea gata un roman sau o biografie din bibliote
familiei Calhoun.

Toată viața lui decursese după program și nu avuse
niciodată timp pentru altceva. Aici, la Turnuri, cu toat
șoaptele trecutului, impulsurile de moment și sperar
țele pentru viitor, se putea răsfăța. În afara plăcerii sim
ple de a nu avea nici un program de respectat, nici
problemă de rezolvat, mai era și fascinația din ce în c
mai mare pentru Lilah.

Venea și pleca tot timpul. Când pleca de dimineaț
era îngrijită și curată în uniforma de serviciu, cu părul
fabulos împletit într-o coadă perfectă. Când se întorce

Scanned by CamScanner

pe nesimțite mai târziu, se schimba într-una dintre fustele ei largi sau într-o pereche de pantaloni scurți sexy. Îi zâmbea, îi vorbea, era prietenoasă cu el, dar în același timp păstra o distanță clară între ei.

El se delecta luând notițe sau distrându-i pe cei doi copii ai Suzannei, Alex și Jenny, care deja dădeau semne că se plictisiseră de vacanța de vară. Se putea plimba prin grădină sau în jurul stâncilor, îi putea ține de urât lui Coco în bucătărie sau îi putea supraveghea pe muncitorii din aripa de vest.

Marea minune era că făcea doar ce voia.

Se așeză pe peluză cu Alex și cu Jenny înghesuiți în el ca niște broscuțe flămânde. Soarele era un disc nedeslușit argintiu în spatele norilor. Jucăușă și vioaie, briza aducea parfum de lavandă și de rozmarin de la grădina alpină din apropiere. În iarbă dansau fluturi ce îl abăteau cu pricepere pe Fred de la ocupațiile lui obișnuite. De undeva de lângă ei o pasăre ciripea insistent de pe creanga unui stejar contorsionat de vânt.

Max depăna povestea unui băiețel prins în teroarea și agitația războiului de independență. Țesuse faptele istorice cu ficțiunea, astfel încât să mențină viu interesul copiilor și să-și satisfacă plăcerea de a spune povești.

– Sunt sigur că a ucis batalioane de soldați britanici, zise Alex cu voioșie.

La cei șase anișori, avea o imaginație vie și violentă.

– Batalioane întregi, îl susținu Jenny. Cu un an mai mică decât fratele ei, fetița își dădea silința să țină pasul cu acesta. De unul singur.

– Revoluția nu a însemnat doar puști și baionete, să știți. Max se amuză văzând gurițele celor doi țuguindu-se nemulțumite că nu era vorba despre un măcel. Multe bătălii au fost câștigate prin intermediul intrigilor și al spionajului.

Alex se chinui o clipă să priceapă despre ce era vorba, apoi se lumină.

– Spioni?

Scanned by CamScanner

– Spioni, aprobă Max şi-i ciufuli părul brunet.

Recunoştea nevoia lui Alex de a crea o legătură cu un bărbat, pentru că şi el îi dusese lipsa la vârsta lui.

Folosindu-se de un adolescent drept catalizator, le vor bi despre discursurile instigatoare ale lui Patrick Henry, despre Frăţia Libertăţii a lui Samuel Adams, despre po liticile şi scopul tinerei ţări revoluţionare până la întoc mirea Partidei de Ceai de la Boston.

Iar în timp ce le spunea despre tânărul erou care aruncase lăzile cu ceai în apele puţin adânci ale portului din Boston, Max o văzu pe Lilah venind pe peluză.

Înainta cu o uşurinţă languroasă pe iarbă, o ţiganca graţioasă cu fusta din şifon transparent scărmănată de vânt. Nu îşi prinsese părul, care i se revărsa liber peste bretelele subţiri ale unei bluze de un verde pal. Era des culţă, iar braţele îi erau încărcate de brăţări subţiri.

Fred alergă să o întâmpine, sări şi chelălăi până o făcu să râdă. Se aplecă să îl mângâie, iar una din bretele îi alunecă pe braţ. Apoi câinele sări, se împiedică de câteva ori şi fugi să vâneze în van fluturi.

Ea îşi îndreptă spatele, îşi puse agale breteaua la loc şi îşi continuă drumul prin iarbă. Îi simţi parfumul săl batic de libertate înainte ca ea să înceapă să vorbească.

– E o petrecere privată?

– Max ne spune o poveste, îi zise Jenny şi trase de fusta mătuşii ei.

– O poveste? Cerceii cu pietre rotunde îi dansară în timp ce se aplecă. Îmi plac poveştile.

– Povesteşte-i şi lui Lilah!

Jenny se trase mai aproape de mătuşa ei şi începu să se joace cu brăţările.

– Da.

Vocea îi era amuzată, la fel ca privirea pe care i-o aruncă lui Max.

– Spune-i şi lui Lilah!

Ştia exact ce efect avea asupra bărbaţilor, se gândi ea. Exact.

Scanned by CamScanner

- Ah... unde rămăsesem?

- Jim era murdar de negreală pe față și azvârlea ceaiul blestemat în apă, îi readuse aminte Alex. Până acum n-a fost nimeni împușcat.

- Ai dreptate. Ca să se apere de Lilah și de copii, Max reveni la fregata lui Jim, inventat de el. Simțea aerul rece și fierbințeala emoțiilor. Dispunând de talentul natural pe care îl considera o parte esențială a muncii de profesor, puse accentul pe suspans, își contură cu pricepere personajele, descriind un eveniment istoric într-un fel care o făcu pe Lilah să îl studieze cu respect dintr-o perspectivă nouă.

Deși povestea se termină cu rebelii înfrângându-i pe britanici fără să tragă un singur foc de armă, până și Alex cel însetat de sânge se declară încântat.

- Au câștigat!

Sări în picioare și trase un chiot războinic.

- Eu sunt din Frăția Libertății, și tu ești un soldat britanic mizerabil, îi spuse el surorii lui.

- Uh-uh!

Fetița sări și ea în picioare.

- Fără taxări dacă nu suntem repuși în drepturi, zbieră Alex și o luă la fugă spre casă cu Jenny după el și cu Fred târându-se după amândoi.

- Destul de exact, murmură Max.

- Foarte iscusit, profesore! Lilah se sprijini pe coate și îi aruncă o privire printre gene. Istoria povestită amuzant.

- Așa este, admise el. Istoria nu este formată doar din date și nume, ci și din oameni.

- Eu mă refeream la felul în care o povestești tu. Când eram eu la școală, trebuia să știu ce s-a întâmplat în 1066 la fel cum trebuia să știu pe dinafară și tabla înmulțirii. Se scărpină leneș cu talpa goală pe gambă. Înmulțirea cu doisprezece n-o știu nici acum și nici ce s-a întâmplat în 1066 - sau poate era vorba despre chestia aia cu Hanibal, când a trecut Alpii cu elefanții.

Scanned by CamScanner

Rânji la ea.

- Nu prea.

- Ai văzut? Se întinse îndelung și mlădios precum o pi sică. Își dădu capul pe spate, iar părul i se răsfiră pe iarb verde. Mișcarea umerilor făcu ca breteaua năbădăioa să alunece iar. Plăcerea provocată de micul răsfăț i răsfrânse pe chip. Și cred că de obicei adormeam câ venea vorba despre Congresul Continental.

Când își dădu seama că își ținuse respirația, el r suflă încet.

- Mă gândeam să dau niște lecții.

Îl privi cu ochii mijiți.

- Profesorul tot profesor, murmură ea, apoi arcui sprânceană. Ia zi-mi, ce știi despre floră și faună?

- Știu să deosebesc un iepure de o petunie.

Încântată, se ridică și se aplecă spre el.

- Foarte bine, profesore. Dacă o să am chef, poate facem schimb de informații.

- Poate.

„Un tip foarte drăguț", se gândi ea, așa cum stătea în iarba însorită, îmbrăcat cu blugi și cu tricou de împru mut și cu părul căzut pe frunte. Stătuse la soare, așa că paloarea îi dispăruse sub un strat fin de bronz. Se simțea foarte relaxată acum, așa că se convinse că fusese o pros tie din partea ei să se simtă atât de agitată în preajma lu înainte. Era doar un om de treabă, puțin debusolat de circumstanțe, care îi atâța curiozitatea și simpatia. Își puse palma pe obrazul lui ca să se convingă că nu se înșela.

Max sesiză amuzamentul din ochii ei, glumița la care se gândea îi făcu buzele să se curbeze înainte de a-l săru ta discret și cu prietenie. Mulțumită parcă de ce făcuse zâmbi, se întinse la loc pe spate și începu să vorbească El își petrecu o mână în jurul taliei ei.

- Acum nu mai sunt pe jumătate mort, Lilah.

La început, fu surprinsă. Îi înregistră și această reac ție, care se transformă încet într-o acceptare nepăsătoare La naiba, se gândi el și-și strecură o mână la ceafa ei. Era

Scanned by CamScanner

foarte sigură că nu avea să se întâmple nimic. Dintr-un acces de mândrie rănită și panică fâstâcită, își lipi buzele de gura ei.

Ei îi plăceau săruturile – îi plăcea senzația de afecțiune, plăcerea fizică elementară. Și îl plăcea și pe el. De aceea se lăsă sărutată, așteptându-se la o furnicătură plăcută, o căldură alinătoare. Dar nu se așteptase la un ditamai fiorul.

Sărutul o zdruncină cu totul, începând cu buzele, șuierându-i prin stomac, vibrând până în vârful degetelor. Gura lui era foarte fermă, foarte serioasă – și foarte netedă. Textura ei avea sunetul silențios al evadării în plăcere, asemenea celui făcut de un copil care mănâncă pentru prima dată ciocolată. Înainte ca prima senzație să fie absorbită complet, năvăliră și altele, înlănțuite și amestecate.

Flori și soare arzător. Miros de săpun și de transpirație. Buze moi și umede, hârșâitul fin al dinților. Oftatul ei, o adiere fină de aer, presarea fermă a degetelor lui pe pielea sensibilă de la ceafă. Ce se întâmpla aici era mai mult decât plăcere, constată ea. Ceva mai dulce și mai puțin tangibil.

Încântată, își ridică mâna de pe covorul de iarbă ca să îi atingă în treacăt părul.

Retăia senzația că se îneca, fiind tras în apă de ceva puternic și periculos. De data asta nu voia să se împotrivească. Fascinat, își trecu limba peste a ei, gustând din aromele acelea secrete. Bogate, învăluite în întuneric și seducătoare, aveau aceleași valențe ca parfumul ei, cel care i se insinuase deja în trup, astfel încât își închipuia că îl gusta de fiecare dată când respira.

Simți cum se mișcă înăuntrul lui, cum se întinde, crește și se înfierbântă până îl strânge tare de gât.

Era insuportabil de sexuală, arogant de erotică și mult mai înfricoșătoare decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse. Vedea din nou imaginea sirenei stând pe o stâncă, pieptănându-și părul și ademenind bărbații

Scanned by CamScanner

neajutorați pe care să îi distrugă cu promisiunea unor plăceri copleșitoare.

Instinctul de conservare intră în alertă, așa că se retrase. Lilah rămase pe loc, cu ochii închiși și cu buzele depărtate. Doar atunci își dădu seama că încă o ținea de încheietură și că pulsul ei i se zbătea sub degete.

Încet, încă sub impactul amețitor de imponderabilitate, deschise ochii. Își trecu limba peste buze pentru a captura aroma rămasă. Apoi zâmbi.

– Ia te uită, doctore Quartermain, se pare că nu numai la istorie te pricepi. Ce-ai zice de încă o lecție?

Dorea mai mult, așa că se întinse spre el, dar Max se ridică rapid. Ocazie cu care constată că și pământul putea fi la fel de instabil ca puntea unui vas.

– Cred că o lecție pe zi e suficientă.

Curioasă, își dădu părul la o parte de pe ochi ca să se uite la el.

– De ce?

– Pentru că... Pentru că, dacă ar fi sărutat-o din nou, nu s-ar mai fi abținut să nu o atingă. Iar dacă ar fi atins-o – și voia cu disperare să o atingă –, ar fi trebuit să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe pajiștea însorită, în văzul tuturor din casă. Pentru că nu vreau să profit de tine.

– Să profiți de mine? Impresionată și amuzată, zâmbi. Foarte drăguț.

– Ți-aș rămâne recunoscător dacă nu m-ai face să mă simt ca un caraghios, zise el înțepat.

– Așa am făcut? Zâmbetul deveni gânditor. Faptul că ești un drăguț nu înseamnă că ești un caraghios, Max. Doar că majoritatea celor pe care îi cunosc ar fi mai mult decât bucuroși să profite. Știi ceva, înainte să te ofensezi, ce-ar fi să mergem în casă? Îți arăt turnul Biancăi.

Deja se simțea ofensat și se pregătea să riposteze, dar ultimele ei cuvinte îi atinseră o coardă sensibilă.

– Turnul Biancăi?

– Da. Aș vrea să-l vezi.

Ridică mâna în așteptare.

Scanned by CamScanner

Se uită încruntat la ea, străduindu-se să-şi aducă aminte ce era cu această „Bianca". Apoi scuturâ din cap şi o ajută să se ridice.

– Bine. Hai să mergem!

Apucase deja să exploreze o parte din casă, labirintul de camere, unele goale, altele înţesate cu mobilă şi cutii. Din exterior, casa era parţial fortăreaţă, parţial conac, cu ferestre ce străluceau de curăţenie, verande graţios îmbinate cu foişoare şi frontoane. În interior era ca un labirint întortocheat de coridoare umbrite, camere îmbăiate de raze de soare, podele brăzdate de cicatrici şi balustrade lucitoare. I se părea o casă captivantă.

Îl conduse pe o scară circulară din aripa estică până la uşa din capătul ei.

– Vrei tu, te rog, să o împingi, Max? întrebă ea, iar el fu nevoit să lovească lemnul dur cu umărul bun. L-am tot rugat pe Sloan să o repare.

Îl luă de mână şi intră. Era o cameră mare, circulară, mărginită de ferestre curbate. Pe podea se aşternuse un strat subţire de praf, dar cineva aruncase câteva perne multicolore pe scaunul de la fereastră. Un lampadar vechi cu abajur cu ciucuri arunca umbre pestriţe.

– Îmi imaginez că avea multe lucruri minunate aici, începu Lilah. Ca să-i ţină de urât. Urca aici ca să fie singură, ca să se gândească.

– Cine?

– Bianca. Străbunica mea. Vino să vezi priveliştea! Simţea nevoia să împartă toate acestea cu el, aşa că îl trase la geam. De aici nu se vedeau decât apa şi stâncile. Probabil nu avusese parte de o privelişte prea spectaculoasă, se gândi Max. Când colo, era plină de viaţă şi extrem de emoţionantă. Îşi puse palma pe sticlă, iar Lilah tresări surprinsă. Era acelaşi gest pe care îl făcuse şi ea de nenumărate ori, când încercase parcă să atingă ceva la care nu putea ajunge.

– E... trist.

Scanned by CamScanner

De fapt voise să spună că era frumos sau că îi tăia respirația, așa că se încruntă.

– Da. Dar uneori e relaxant. Întotdeauna mă simt aproape de Bianca aici.

Bianca. Numele ăsta îl sâcâia rău de tot.

– A apucat mătușa Coco să-ți spună povestea?

– Nu. E și o poveste?

– Sigur că este. Îl privi contrariată. Mă întrebam dacă ți-a spus varianta Calhoun sau pe cea din presă.

Tâmpla începu să i se zbată încet în dreptul rănii care i se vindeca.

– Nu știu nici una din variante.

După o pauză de o clipă, ea continuă:

– Bianca s-a aruncat pe fereastra asta într-una dintre ultimele nopți ale verii lui 1913. Dar spiritul ei este încă aici.

– De ce s-a sinucis?

– Ei, e o poveste lungă.

Lilah se așeză pe locul de la fereastră, își sprijini confortabil bărbia pe genunchi și începu să-i povestească.

Max ascultă povestea unei soții nefericite, captivă într-un mariaj lipsit de dragoste, în timpul anilor grei de dinainte de Primul Război Mondial. Bianca se măritase cu Fergus Calhoun, un bancher înstărit, și îi născuse trei copii. Într-una dintre verile petrecute pe insula Mount Desert, a cunoscut un tânăr artist. Familia Calhoun scosese la iveală un registru vechi în care se menționa că numele lui era Christian, dar doar atât. Restul era o legendă, spusă copiilor de la o generație la alta, de la dădaca pe care Bianca o avusese drept confidentă.

Tânărul artist și soția nefericită se îndrăgostiseră nebunește unul de celălalt. Sfâșiată între datorie și sufletul ei, Bianca a suferit mult pentru că nu știa ce să facă, dar într-un final a decis să-și părăsească soțul. Și-a adunat câteva obiecte personale, cunoscute drept comoara Biancăi, pe care le-a ascuns. Printre acestea se afla un colier cu smaralde, primit cu ocazia nașterii primului ei fiu și

Scanned by CamScanner

totodată al doilea copil, bunicul lui Lilah. Dar, în loc să se ducă la iubitul ei, Bianca s-a aruncat pe fereastra din turn. Smaraldele nu au fost niciodată găsite.

– Până acum câteva luni nu am știut nici noi povestea, adăugă Lilah. Deși smaraldele le-am văzut.

Mintea i se învârtea. Sâcâit de durere, își presă degetele de tâmplă.

– Le-ai văzut?

Îi zâmbi.

– Le-am visat. Iar în timpul unei ședințe de spiritism...

– Ședință de spiritism, îngăimă el și se așeză.

– Da. Râse și îl bătu peste palmă. Am făcut o ședință de spiritism, și C.C. a avut o viziune. El scoase un gâjâit înfundat, iar ea pufni în râs. Trebuia să fii acolo, Max. În tot cazul, C.C. a văzut colierul, iar atunci mătușa Coco a decis că era timpul să ducem legenda mai departe. Ca să scurtez povestea, Trent s-a îndrăgostit de C.C. și s-a hotărât să nu cumpere Turnurile. Nu stăteam foarte bine cu banii și eram pe punctul de a fi nevoiți să vindem casa. El a venit cu ideea să transformăm aripa vestică în hotel și să-l numim St. James. Ai auzit de hotelurile St. James?

„Trenton St. James", se gândi Max. Cumnatul lui Lilah deținea cea mai mare corporație hotelieră din țară.

– Doar după reputație.

– Ei bine, Trent l-a angajat pe Sloan să se ocupe de renovări – iar Sloan s-a îndrăgostit de Amanda. Una peste alta, lucrurile au ieșit cât se poate de bine. Am reușit să păstrăm casa, să facem o afacere și ne-am ales și cu două povești de dragoste.

O licărire de enervare îi întunecă ochii.

– Partea proastă e că povestea despre colier s-a aflat, și ne-am trezit pe cap cu o grămadă de vânători de comori și cu tot felul de hoți. Acum câteva săptămâni unul dintre ticăloșii ăștia era să o omoare pe Amanda, după ce a furat un teanc din hârtiile pe care le sortam, în speranța că va găsi un indiciu legat de colier.

Scanned by CamScanner

– Hârtii, repetă el cu un gol în stomac. Își amin
torul acum cu o asemenea forță, încât avea impresia
se lovește iar de stânci. Calhoun, smaralde, Bianca.
– Ce s-a întâmplat, Max? Îngrijorată, Lilah se apleca
pună o mână pe frunte. Te-ai albit. Te-ai agitat prea ta
azi, conchise ea. Hai să te conduc jos ca să te odihnești
– Nu, mă simt bine. Nu s-a întâmplat nimic. Se ridic
brusc și porni la pas iute prin cameră. Cum să-i spună
Cum putea să-i spună ce se întâmpla după ce îi salvase
viața și avusese grijă de el? După ce o sărutase? Famili
Calhoun îl primise în casa ei cu brațele deschise, fără
ezitare, fără să-i pună întrebări. Avuseseră cu toții în
credere în el. Cum să-i poată spune lui Lilah că lucrase
chiar dacă fără să știe, cu niște oameni care plănuiau s
fure de la ea?

Dar trebuia să-i spună. Onestitatea adânc înrădăcina
tă în firea lui nu i-ar fi permis să facă altfel.

– Lilah... Se întoarse și văzu că se uita la el cu un
amestec de îngrijorare și circumspecție. Barca. Mi-am
adus aminte ce era cu barca.

Ea zâmbi, pentru că se așteptase la ce era mai rău.

– Asta-i bine. Așa mă gândeam și eu, că o să-ți aduc
aminte dacă o să încetezi să-ți mai faci atâtea griji. Nu
mai bine iei loc, Max? Ți-e mai ușor să gândești.

– Nu. Refuzul lui fu abrupt, și-și pironi privirea
asupra chipului ei. Barca... omul care m-a angajat. Îl
cheamă Caufield. Ellis Caufield.

Ea întinse brațele nedumerită.

– Și?

– Nu-ți spune nimic numele?

– Nu, ar trebui?

Poate se înșela, se gândi Max. Poate mintea lui amet
teca povestea familiei ei cu propria lui experiență.

– Are cam un metru optzeci înălțime, foarte dichisit
În jur de patruzeci de ani. Păr șaten-închis și cărunt
la tâmple.

– Bine.

Scanned by CamScanner

Max pufni frustrat.

- M-a contactat acum o lună la Cornell și mi-a oferit o slujbă. Voia să-i sortez și să-i cataloghez niște hârtii, documente aparținând unei familii. Mi-a oferit un salariu generos și câteva săptămâni pe un iaht – plus decontarea tuturor cheltuielilor și timp să-mi scriu cartea.

- Și, pentru că nu ești bătut în cap, ai acceptat.

- Da, dar, fir-ar să fie, Lilah, hârtiile – chitanțele, scrisorile și registrele. Toate purtau numele tău.

- Al meu?

- Calhoun. Își vârî palmele inutile în buzunare. Acum înțelegi? Am fost angajat și am lucrat o săptămână pe vasul ăla, unde am cercetat istoria familiei tale din hârtiile care ți-au fost furate.

Se holbă la el. O bună bucată de vreme, aprecie Max. După care își îndreptă spatele și se ridică.

- Adică îmi spui că ai lucrat pentru cel care a încercat să o ucidă pe sora mea?

- Da.

Nu-și dezlipise nici o clipă privirea de la el. Aproape o simțea cum încerca să îi pătrundă în gânduri, dar, când vorbi, o făcu pe un ton foarte rece:

- Și de ce îmi spui taman acum?

Sleit de oboseală, își trecu degetele prin păr.

- Acum mi-am adus aminte, când mi-ai spus despre smaralde.

- Ciudat, nu?

Sesiză valul de răceală din ochii ei și încuviință din cap.

- Nu mă aștept să mă crezi, dar chiar nu mi-am adus aminte. Și nu am știut nimic când am acceptat slujba.

Continuă să îl studieze cu mare atenție, cântărindu-i fiecare cuvânt, gest, expresie.

- Știi, mi se pare ciudat că nu ai auzit nimic despre acest colier sau despre jaf. Subiectul a fost dezbătut săptămâni la rând în presă. Doar cine trăiește în peșteră nu știe nimic.

Scanned by CamScanner

– Sau într-o sală de clasă, murmură el. Își aduse amin
te de cuvintele batjocoritoare ale lui Caufield, când
spusese că e mai degrabă inteligent decât deștept, și n
sări. Uite ce-i, o să-ți spun tot ce pot înainte să plec.

– Să pleci?

– Nu cred că vreunul dintre voi o să vrea ca eu să m
rămân în condițiile astea.

Îl măsură bine din priviri, în sinea ei ducându-se
luptă între instinct și simțul practic. Oftă prelung și
dică o mână.

– Cred că ar fi cel mai bine să povestești tot ce
întâmplat în fața întregii familii, să spui tot. Apoi vo
decide ce e de făcut.

Era prima întâlnire de familie din viața lui Max. N
crescuse într-o familie democratică, ci sub dictatur
inflexibilă a tatălui lui. Cei din familia Calhoun avea
alte principii. Se adunară toți în jurul uriașei mese d
mahon, atât de uniți, încât fu pentru prima dată d
când venise aici când Max se simți ca un intrus. Îl ascul
tară, îl întrerupseră uneori cu întrebări, iar el repetă to
ce îi spusese și lui Lilah în turn.

– Nu ai verificat ce referințe avea? întrebă Trent. A
semnat un contract de angajare cu cineva pe care nu l
întâlnit niciodată și despre care nu știai nimic?

– Nu am avut nici un motiv. Eu nu sunt om de afa
ceri, zise el plictisit. Sunt profesor.

– Atunci, n-ai nimic de obiectat dacă o să te verifică
noi pe tine.

Replica veni din partea lui Sloan. Max îl privi drep
în ochii suspicioși.

– Nu.

– Am făcut-o eu deja, interveni Amanda. Bătea c
degetele în lemnul mesei când toate privirile se întoa
seră spre ea. Mi s-a părut normal, așa că am dat c
teva telefoane.

Scanned by CamScanner

– Hai că s-a ocupat Mandy, bombăni Lilah. Bănuiesc că nici nu ți-a trecut prin cap să discuți și cu noi.

– Nu.

– Fetelor, zise Coco din capul mesei. Nu începeți!

– Cred că Amanda ar fi trebuit să discute mai întâi cu noi. Temperamentul iute, tipic unui Calhoun, răzbi din vocea lui Lilah. Ne privește pe toți. Și, în afară de asta, ce treabă avea ea să se vâre în viața lui Max?

Începură să se certe cu înverșunare, fiecare dintre cele patru surori cu opiniile și obiecțiile sale. Sloan se retrase și le lăsă să se potolească singure. Trent închise ochii. Max rămase cu gura căscată. Vorbeau despre el. Nu își dădeau seama că se certau din cauza lui, că îi rosteau numele peste masă ca pe o minge de ping-pong?

– Mă scuzați, începu el, dar fu complet ignorat.

Încercă din nou să intervină, dar singurul răspuns veni din partea lui Sloan, care îi zâmbi pentru prima dată.

– La naiba, încetați odată!

Apelase la vocea enervantă de profesor, care avu efect. Toate femeile tăcură și se întoarseră iritate spre el.

– Uite ce-i, tipule, începu C.C., dar el o întrerupse imediat:

– Ba acum ascultați-mă voi pe mine. În primul rând, de ce v-aș fi spus totul dacă aveam și un alt motiv? Și, dacă tot vreți să vă lămuriți cine sunt și cu ce mă ocup, de ce nu încetați să vă mai certați între voi ca să aflați?

– Pentru că ne place să ne certăm, răspunse Lilah pe un ton superior. Și nu ne plac cei care încearcă să ne întrerupă.

– O să încerc și eu. Coco profită de momentul de acalmie. Dacă Amanda l-a verificat deja pe Max – deși e un gest puțin cam grosolan...

– Rațional, protestă Amanda.

– Obraznic, o corectă Lilah.

Se părea că o luau de la capăt cu cearta, dar Suzanna dădu o mână de ajutor.

Scanned by CamScanner

– Ce-a fost a fost. Acum cred că mai bine am auzi ce
aflat Amanda.
– Deci, după cum spuneam, zise Amanda, aruncând
o privire piezișă spre Lilah, am dat câteva telefoane. De
canul de la Cornell vorbește în termeni foarte elogioș
despre Max. Dacă-mi aduc bine aminte, a folosit termen
precum „genial" și „profesor dedicat". Este considera
unul dintre cei mai buni experți în istorie americană
din țară. A absolvit cu magna cum laude la douăzeci de
ani și și-a terminat doctoratul la douăzeci și cinci.
– Intelectual de bază, zise Lilah cu un zâmbet împă
ciuitor când Max se foi pe scaun.
– Acest doctor Quartermain, continuă Amanda, s
născut în Indiana, e singur și nu are cazier. Lucrează la
Universitatea Cornell de mai bine de opt ani și a publi
cat mai multe articole apreciate. Cel mai recent este o
trecere în revistă a atmosferei sociopolitice din Amer
ca de dinaintea Primului Război Mondial. În cercurile
academice este considerat un copil-minune, responsabil
și cu un potențial nelimitat. Sesizând că îl făcea să se
simtă prost, Amanda își mai înmuie tonul. Îmi pare rău
că m-am vârât așa în viața ta, Max, dar nu vreau să risc
nimic când vine vorba despre familia mea.
– Tuturor ne pare rău. Suzanna îi zâmbi. Ultimele
luni au fost cam agitate pentru noi.
– Înțeleg. Cu siguranță nu aveau de unde să știe cât
de tare detesta el termenul *copil-minune*. Îmi pare bine
dacă profilul meu academic v-a liniștit.
– Mai e ceva, continuă Suzanna. Nici una dintre aces
te informații nu explică ce căutai în apă în noaptea în
care te-a găsit Lilah.
Max își limpezise gândurile cât așteptase să termine
ceilalți de vorbit. Acum îi era ușor să retrăiască acele
momente, la fel de ușor cum îi era să se transpună în
mijlocul Primei Bătălii de la Bull Run sau la Casa Albă
în timpul președintelui Woodrow Wilson.

Scanned by CamScanner

– Lucram la hârtiile acelea. Se apropia furtuna şi marea era agitată. Nu mă consider un marinar bun. Încercam să mă târăsc afară pe punte să iau o gură de aer, când l-am auzit pe Caufield vorbind cu căpitanul Hawkins.

Le povesti cât mai concis tot ce auzise şi cum îşi dăduse seama în ce se băgase.

– Nu ştiu ce voiam să fac. Îmi venise ideea nebunească să iau hârtiile şi să cobor de pe vas ca să mă duc cu ele la poliţie. O idee deloc înţeleaptă, date fiind circumstanţele. În tot cazul, m-au prins. Caufield avea o armă, dar de data asta furtuna a fost de partea mea. Am ajuns pe punte şi mi-am încercat şansele sărind în apă.

– Te-ai aruncat peste bord în mijlocul furtunii? îl întrebă Lilah.

– N-a fost cea mai bună decizie.

– A fost o decizie foarte curajoasă, îl corectă ea.

– N-a fost, dacă stai să te gândeşti că trăgea în mine.

Încruntat, Max îşi frecă bandajul de la tâmplă.

– Descrierea acestui Ellis Caufield nu se potriveşte. Amanda începu iar să bată cu degetele în masă în timp ce cântărea situaţia pe toate părţile. Livingston, individul care a furat hârtiile, era brunet şi avea doar vreo treizeci de ani.

– Şi ce, şi-a vopsit părul. Lilah ridică mâinile exasperată. Doar nu putea să se întoarcă folosind acelaşi nume şi arătând la fel. Poliţia are descrierea lui.

– Sper să ai dreptate. Pe chipul lui Sloan se lăţi încet un zâmbet lipsit de umor. Sper ca nenorocitul ăla să se întoarcă aici, ca să-i mai trag o mamă de bătaie.

– Pentru ca toţi să putem să-i mai tragem câte una, îl corectă C.C. Întrebarea care se pune e ce facem acum.

Începură să se certe şi pe tema asta, Trent spunându-i soţiei lui că n-avea să facă nimic, Amanda reamintindu-i că era problema familiei Calhoun, Sloan sugerând foarte pornit să nu se bage în chestia asta. Coco decise că era momentul să bea un brandy, dar fu ignorată.

Scanned by CamScanner

– Mă crede mort, șopti Max, mai mult pentru el. Așa că se simte în siguranță. Probabil se apropie, cu aceeași barcă. *Windrider*.

– Îți aduci aminte cum arăta barca? Lilah ridică o mână ca să le ceară celorlalți să facă liniște. Poți s-o descrii?

– În detaliu, îi spuse Max cu un zâmbet slab. A fost primul iaht pe care m-am urcat.

– Ca să putem să mergem la poliție cu descrierea. Trent își roti privirea în jurul mesei, apoi încuviință din cap.

– Și o să facem și noi câteva investigații. Doamnele cunosc insula la fel de bine pe cât cunosc și casa asta. Dacă a acostat sau e prin zonă, o să-l găsim.

– De-abia aștept. Sloan se uită la Max și se bază pe intuiția sa. Te bagi, Quartermain?

Surprins, Max tresări, apoi constată că zâmbea.

– Da, mă bag.

M-am dus la casa lui Christian. Am riscat, puteam fi văzută de cineva cunoscut, dar mi-am dorit foarte mult să văd unde trăiește, cum trăiește, ce fel de lucruri își ține prin preajmă.

E un locșor lângă apă, o căsuță pătrată de lemn cu camere pline de tablourile lui și unde miroase a terebentină. Deasupra bucătăriei e mansarda însorită în care își are studioul. Pentru mine e ca o căsuță de păpuși, cu ferestrele ei drăguțe și tavane joase – în fața casei sunt copaci frunzoși bătrâni și o verandă îngustă care se prelungește până în spatele casei, acolo unde putem sta și privi apa.

Christian spune că la reflux nivelul apei scade atât de mult, încât te poți plimba printre stâncile lustruite până la copacii din luminișul micuț. Iar noaptea aerul este încărcat de sunete. Tărâiturile greierilor, țipetele bufnițelor, plescăitul apei temperate.

Acolo m-am simțit acasă, mai mulțumită decât am fost în toată viața mea. Parcă am fi trăit ani la rândul în acea casă. Când i-am spus ce simt lui Christian, m-a tras mai aproape de el ca să mă țină în brațe.

Scanned by CamScanner

– Te iubesc, Bianca, mi-a spus. Am vrut să vii aici. Am simțit nevoia să te văd în casa mea, printre lucrurile mele. Apoi m-a dat la o parte și mi-a zâmbit. De acum înainte te voi vedea mereu aici și nu voi mai fi niciodată fără tine.

Am vrut să-i jur că aveam să rămân. Doamne, cuvintele mi-au stat pe limbă, dar simțul datoriei m-a împiedicat. Sărmana datorie! Probabil că a simțit și el, pentru că m-a sărutat, încercând parcă să pecetluiască pe vecie cuvintele în mine.

Am putut sta doar o oră cu el. Amândoi știam că trebuia să mă întorc la soțul meu, la copiii mei, la viața pe care o alesesem înainte să îl cunosc pe el. I-am simțit brațele în jurul meu, i-am gustat buzele, i-am simțit dorința încordată ca un ecou vibrant al dorinței mele.

– Te doresc. Mi-am auzit propria șoaptă și nu mi-a fost rușine. Atinge-mă, Christian! Lasă-mă să fiu a ta! Inima îmi bătea nebunește când m-am lipit lasciv de el. Fă dragoste cu mine! Du-mă în patul tău!

M-a strâns atât de tare în brațe, că mi s-a tăiat respirația. Apoi palmele lui mi-au cuprins chipul și am simțit că degetele îi tremurau. Ochii lui erau aproape negri. Am văzut atât de multe lucruri în ei... Pasiune, dragoste, disperare, regret.

– Știi cât de des am visat la asta? Câte nopți n-am putut dormi de dorul tău? Apoi mi-a dat drumul și s-a dus în partea cealaltă a camerei, lângă portretul meu, atârnat pe perete. Te doresc, Bianca, de fiecare dată când respir. Și te iubesc prea mult ca să pot lua ceva ce nu poate fi al meu.

– Christian...

– Crezi că ți-aș mai putea da drumul după ce te-aș atinge? Era furios, o furie vulgară și violentă ce îl cuprinse când se întoarse cu spatele. Urăsc că trebuie să ne furișăm ca niște păcătoși pentru a petrece o oră împreună, inocenți ca niște copii. Dacă nu am puterea de a te alunga definitiv de lângă mine, atunci am totuși puterea de a te opri să faci un pas pe care îl vei regreta cu siguranță.

– Dar ce motiv aș avea să regret că sunt a ta?

– Motivul că deja ești a altcuiva. Și, de fiecare dată când te întorci la el, visez să îl ucid cu mâinile goale și doar pentru că

Scanned by CamScanner

el poate să te vadă când eu nu pot. Dacă am face acest ultim pas, nu aș mai avea de ales. Nu te-ai mai putea întoarce la el, Bianca. Nu te-ai mai putea întoarce la casa ta, la viața ta.

Și am știut atunci, când stătea între mine și imaginea pe care și-o crease despre mine, că era adevărat.

Așa că am plecat și m-am dus acasă să-i prind o panglică lui Colleen în păr, să mă joc cu mingea cu Ethan, să-i șterg lacrimile lui Sean când s-a julit în genunchi. Să mănânc într-o atmosferă de politețe mizerabilă cu un soț care este din ce în ce mai înstrăinat.

Cuvintele lui Christian oglindesc adevărul, un adevăr pe care trebuie să îl suport. Se apropie clipa în care nu voi mai putea trăi în ambele lumi și va trebui să aleg una, una singură.

Scanned by CamScanner

capitolul 4

– Mi-a venit o idee nemaipomenită, anunţă Coco. Năvăli precum o corabie cu toate pânzele sus în bucătăria în care Lilah, Max, Suzanna şi familia ei serveau micul dejun.

– Bravo ţie, zise Lilah pe deasupra unui castron plin cu îngheţată cu fulgi de ciocolată. Oricine poate gândi la ora asta merită o medalie sau măcar aplauze.

Precum o cloşcă, Coco îşi verifică verdeţurile din ghiveciurile aşezate la geam. Exclamă mulţumită deasupra busuiocului, după care se întoarse spre ceilalţi.

– Nu ştiu cum de nu m-am gândit mai devreme. Este atât de...

– Alex îmi dă şuturi pe sub masă.

– Alex, nu-ţi mai lovi sora, zise Suzanna pe un ton moderat. Jenny, nu ne întrerupe!

– N-am lovit-o. Pe bărbia lui Alex se prelinse nişte lapte. Ea şi-a băgat genunchiul în talpa mea.

– Ba nu.

– Ba da.

– Curcă plouată!

– Muciosule!

– Alex! Suzanna îşi muşcă buza pentru a-şi putea menţine expresia de severitate maternă adecvată. Mănânci cerealele alea sau le laşi să se strice?

– Ea a început, bombăni el.

– Ba nu, răspunse instantaneu Jenny.

– Ba da.

Aruncară încă o privire spre mama lor, după care se ţintuiră reciproc cu antipatie pe deasupra castroanelor cu cereale.

Scanned by CamScanner

– Hai c-am rezolvat-o și p-asta. Amuzată, Lilah își lin-
se lingura. Ce idee nemaipomenită ai, mătușă Coco?
– Păi, fiți atenți! Își înfoie părul, verificându-și în trea-
că reflexia în aparatul de prăjit pâine și declarându-se
mulțumită, apoi radie de încântare. Are de-a face cu
Max. Serios, e foarte evidentă. Sigur, toți ne-am făcut
griji legate de sănătatea lui și ne-a fost greu să gândim
limpede cu toată gălăgia făcută de muncitorii de pe
șantier. Știați că unul dintre tinerii angajați a stat de
dimineață pe terasă doar în jeanși și cu o trusă de scule
la brâu? Greu să te concentrezi în asemenea condiții.
Aruncă o privire pe geamul bucătăriei, doar-doar o mai
vedea ceva.

– Îmi pare rău că l-am ratat. Lilah îi făcu cu ochiul lui Max. Era tipul cu părul lung și blond, prins într-o coadă cu un șnur de piele?

– Nu, cel cu păr brunet ondulat și mustață. Trebuie să recunosc că are un trup foarte musculos. Bănuiesc că așa arată oricine mânuiește ciocane toată ziua. Zgomotul însă mă cam deranjează. Sper că pe tine nu, Max.

– Nu. Se obișnuise deja cu stilul incoerent al lui Coco, care sărea mereu de la una la alta. Vrei cafea?

– Oh, ce drăguț din partea ta! Da, vreau. Se așeză, iar el se ridică să-i toarne în ceașcă. Au transformat la propriu sala de biliard. Sigur, mai avem până terminăm – mulțumesc, dragule, adăugă ea când Max îi puse ceașca de cafea în față. Și toate prelatele, sculele și cheresteaua urâțesc tot pe aici. Dar până la urmă va merita tot efortul. În timp ce vorbea, își dregea cafeaua cu frișcă și multe linguriță de zahăr. Deci unde rămăsesem?

– La ideea nemaipomenită, îi reaminti Suzanna, punând o mână fermă pe umărul lui Alex, înainte să poată azvârli cu terciul de cereale în sora lui.

– Ah, da. Coco lăsă ceașca jos fără să apuce să bea din ea. Azi-noapte mi-a venit ideea, când dădeam în cărțile de tarot. Aveam niște chestiuni personale de rezolvat,

Scanned by CamScanner

și am vrut să văd care e starea de spirit pentru treaba astălaltă.

- Care treaba astălaltă? se interesă Alex.

- O treabă de oameni mari. Lilah îi trase un cot în coaste ca să îl facă să râdă. Chestii plicticoase.

- Mai bine v-ați duce să-l găsiți pe Fred. Suzanna se uită la ceas. Dacă vreți să veniți cu mine, să știți că-n cinci minute plecăm.

Se ridicară și ieșiră glonț din cameră. Max își masă pe furiș tibia, acolo unde îl nimerise talpa lui Alex.

- Și ce ziceai despre cărți, mătușă Coco? zise Lilah după ce se termină cu zarva.

- Da. Cărțile mi-au spus de un pericol, în trecut și în viitor. Neplăcut. Aruncă o privire îngrijorată spre ambele ei nepoate. Dar trebuie să vedem ce putem face. Se pare că există două surse de ajutor. Una cerebrală, cealaltă posibil violentă fizic. Nervoasă, se încruntă puțin. N-am putut localiza sursa fizică, deși ar fi trebuit, pentru că venea de la cineva cunoscut. M-am gândit că o veni de la Sloan. El e foarte... mă rog... din vestul sălbatic. Dar nu e el. Sunt foarte sigură că nu e el. Își alungă acest gând și zâmbi din nou. Dar nu încape îndoială că sursa cerebrală este Max.

- Evident. Lilah îl bătu pe mână, iar el se foi jenat în scaun. Musafirul nostru genial.

- Nu-l lua peste picior!

Suzanna se ridică pentru a duce castroanele la chiuvetă.

- Oh, dar știe și el că nu-l plac doar pentru mintea lui. Nu-i așa, Max?

Îi era teribil de frică să nu se înroșească.

- Dacă o mai întrerupi mult pe mătușa ta, o să întârzii la serviciu.

- Și eu la fel, sublinie Suzanna. Care e ideea, mătușă Coco?

Tocmai dădea să bea din cafea, dar o lăsă din nou neatinsă.

Scanned by CamScanner

- Că Max ar trebui să facă exact lucrul pentru care a venit. Zâmbi și-și întinse mâinile cu unghii îngrijite. Să cerceteze istoria neamului Calhoun. Să afle cât de mult se poate despre Bianca, Fergus, despre toți cei implicați. Nu pentru acel groaznic domn Caufield sau cum îl chema, ci pentru noi.

Intrigată, Lilah cântări bine ideea.

- Noi deja ne-am uitat pe hârtii.

- Dar n-am avut viziunea obiectivă și științifică a lui Max, sublinie Coco. Deja ținea la el, iar acum îl bătu pe umăr. Tot cărțile de tarot îi arătaseră și că se potrivea foarte bine cu Lilah. Sunt sigură că, dacă își pune mintea la contribuție, va veni cu tot felul de teorii minunate.

- O idee bună. Suzanna reveni la masă. Ce părere ai?

Max căzu pe gânduri. Deși nu credea deloc în cărțile de tarot, nu voia să-i rănească sentimentele lui Coco.

Și, în afară de asta, nu mai conta cum îi venise ideea, pentru că era foarte bună. Așa îi putea răsplăti pentru ce făcuseră pentru el și avea un motiv să mai rămână câteva săptămâni în Bar Harbor.

- Mi-ar plăcea să încerc. Sunt șanse ca nici cu informațiile pe care le-am dat deja poliția să nu-l găsească pe Caufield. În timp ce toată lumea îl caută, eu aș putea să mă concentrez asupra Biancăi și asupra colierului.

- Asta e. Coco se așeză din nou. Am știut eu.

- Am vrut să caut la bibliotecă, în ziare, să-i intervievez pe unii dintre foștii rezidenți mai în vârstă, dar Caufield n-a fost de acord. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult ideea de a lucra pe cont propriu. Susținea că voia să afle totul doar din documentele familiei sau din surse proprii. Lăsă ceașca deoparte. Este evident că nu mi-a putut da mână liberă, pentru că aș fi aflat adevărul.

- Acum ai mână liberă, se băgă Lilah în discuție. O amuza că vedea deja cum i se puneau rotițele în mișcare. Dar nu cred că vei găsi colierul într-o bibliotecă.

Scanned by CamScanner

– Dar aș putea găsi o fotografie sau o descriere a lui.

Lilah se mulțumi să zâmbească.

– Deja ți-am oferit-o.

El nu punea mare bază nici pe vise, nici pe viziuni, așa că ridică din umeri.

– Mi-e indiferent, aș putea la fel de bine să găsesc ceva palpabil. Și cu siguranță voi afla ceva despre Fergus și Bianca Calhoun.

– Presupun că o să fii destul de ocupat. Fără să se simtă jignită de faptul că el nu credea în abilitățile ei mistice, Lilah se ridică. O să ai nevoie de o mașină. Ce-ar fi să mă lași la serviciu și să iei mașina dup-aia?

Deranjat de lipsa ei de încredere în capacitatea lui de cercetare, Max petrecu multe ore în bibliotecă. La fel ca întotdeauna, aici se simțea ca acasă, printre teancurile de cărți, cu foșnetul paginilor și cu un carnet la îndemână. Pentru el, cercetarea era egală cu aventura – poate nu la fel de palpitantă precum călăritul unui armăsar alb. Era un mister ce trebuia rezolvat, deși indiciile erau mai puțin palpitante decât o armă fumegândă sau o dâră de sânge.

Dar, datorită răbdării, deșteptăciunii și priceperii era și el un cavaler, un detectiv mai bine spus, care depunea eforturi să găsească răspunsul.

Faptul că întotdeauna fusese atras de astfel de lucruri îl dezamăgise profund pe tatăl lui, Max știa asta. Și când era mic preferase exercițiile minții celor fizice. Nu preluase ștafeta de la tatăl lui, nu avusese nici un moment de glorie pe terenul de fotbal în liceu. Nu avea nici un trofeu pe rafturi.

Lipsa interesului și o adolescență lungă și incomodă îl transformaseră într-un sportiv eșuat. Detestase vânătoarea, iar la ultima ieșire la iarbă verde tatăl tău îl forțase într-așa măsură, încât, în loc să împuște o capră sălbatică, făcuse o criză severă de astm.

Chiar și acum, la mulți ani după, își aducea aminte de vocea plină de dezgust a tatălui lui răsunând

Scanned by CamScanner

în camera de spital. „Al naibii, băiatul ăsta e un fătălău. Nu pricep și pace. Preferă să citească în loc să mănânce. De câte ori încerc să fac un bărbat din el, începe să gă- făie ca o babă."

De astm reușise să scape, ținu Max să își reamin- tească. Reușise chiar să devină cineva, deși tatăl lui nu considera că era un bărbat adevărat. Chiar dacă nu se simțise niciodată perfect în pielea lui, măcar se simțise o persoană competentă.

Lăsă gândurile acestea la o parte și reveni la sarcina recent primită.

Reuși să descopere informații despre Fergus și Bian- ca. Găsi prin cărți fragmente prețioase de informații despre el. În confortul familiar al bibliotecii, Max își făcu mormane de notițe, din ce în ce mai entuziasmat.

Află că Fergus Calhoun fusese un om care pornise de jos, un imigrant irlandez care devenise un om bogat și influent datorită tăriei de caracter și perspicacității sale. Pusese piciorul în New York în 1888, tânăr, sărac și, la fel ca mulți alții care veneau pe insula Ellis, în căutarea norocului. În cincisprezece ani își făurise un imperiu. Și îi făcea plăcere să se fălească cu el.

Probabil din dorința de a-și șterge cu buretele tinere- țea plină de lipsuri, se înconjurase de opulență, forțân- du-și intrarea în înalta societate prin intermediul averii și al voinței. În această înaltă societate exclusivistă o în- tâlnise pe Bianca Muldoon, o tânără debutantă proveni- tă dintr-o familie străveche și cu tradiție, care dispunea mai mult de maniere alese decât de bani. El construise Turnurile, hotărât să surclaseze celelalte case de vacanțe ale celor bogați, și se căsătorise cu Bianca după un an.

Talentul său de a transforma totul în aur a continu- at. Imperiul lui s-a dezvoltat, la fel ca familia sa, care a crescut cu trei membri. Nici măcar scandalul iscat de sinuciderea soției sale, în vara lui 1913, nu i-a afectat situația financiară.

Scanned by CamScanner

Deşi într-o oarecare măsură s-a izolat după moartea ei, a continuat să-şi exercite influenţa din Turnuri. Fiica sa nu s-a căsătorit niciodată şi, înstrăinată de tatăl ei, s-a mutat la Paris. Fiul lui cel mai mic a fugit în Indiile Occidentale după o aventură de scurtă durată cu o fe-meie măritată. Ethan, fiul cel mare, s-a însurat şi a avut doi copii, Judson, tatăl lui Lilah, şi Cordelia Calhoun, devenită între timp Coco McPike.

Ethan a murit într-un accident pe mare, iar Fergus şi-a trăit ultimii ani ai bătrâneţii într-un azil, internat acolo de familie după câteva ieşiri violente şi un com-portament straniu.

O poveste interesantă, cugetă Max, dar majoritatea detaliilor le-ar fi putut afla şi de la membrii familiei. Voia altceva, un amănunt picant care să-l conducă într-o altă direcţie.

Îl găsi într-un volum zdrenţuit şi plin de praf numit *Vara la Bar Harbor*.

Era atât de prost scris şi documentat, că fusese gata să renunţe. Profesorul din el însă citise mai departe, cu tenacitatea cu care ar fi citit tema prost făcută a unui student. Merita cel mult un 6, se gândi Max. Nu văzuse în viaţa lui atât de multe superlative şi adjective aruncate la grămadă pe o singură pagină. De la plin de farmec la plin de glorie, de la magnific la miraculos. Autorul fuse-se un admirator înfocat al celor bogaţi şi faimoşi, cineva care îi ridicase la rang de rege. Somptuos, spectaculos şi splendid. Sintaxa îl făcea să se cutremure, dar continuă să citească.

Două pagini întregi fuseseră dedicate unui bal or-ganizat la Turnuri în 1912. Mintea plictisită a lui Max se învioră imediat. Era evident că autorul participase la bal, pentru că descrierile cuprindeau detalii minuţi-oase pentru orice, de la modă la gastronomie. Bianca Calhoun purtase o rochie de mătase aurie cu voal în-florat şi fustă înţesată cu mărgele. Culoarea îi scosese

Scanned by CamScanner

în evidență părul roșcat. Corsajul decoltat era încadrat de... smaralde.

Erau descrise în cele mai înflăcărate și exacte detalii. După ce reuși să prelucreze adjectivele și ilustrația romantică, Max își putu imagina cum arătau. Își luă câteva notițe și dădu pagina. Și rămase cu privirea ațintită.

Era o fotografie veche, probabil culeasă din paginile unui ziar. Era estompată și neclară, dar îl identifică fără dubiu pe Fergus. Bărbatul acesta avea același chip rigid și neînduplecat ca în portretul pe care familia Calhoun îl ținea deasupra șemineului din camera de primire. Femeia care stătea în fața lui fu cea care îi tăie răsuflarea lui Max.

În ciuda imperfecțiunilor fotografiei, era extraordinară, de o frumusețe ireală, de un farmec etern. Și era imaginea lui Lilah. Piele de porțelan, gât subțire și dezgolit, acoperit de o claie de păr prins într-un coc Gibson. Era sigur că ochii ei foarte mari fuseseră verzi. Nici o umbră de zâmbet în ei, deși buzele spuneau altceva.

Oare era doar imaginea romantică a chipului ei sau și tristețe? Stătea într-un jilț cu soțul în spatele ei și cu mâna pe spătar, nu pe umărul ei. Cu toate acestea, Max avea senzația că postura sugera o anumită posesivitate. O ținută formală – Fergus rigid și încordat, Bianca fragilă într-o rochie cu falduri. Poza anunța pompos că este vorba despre domnul și doamna Fergus Calhoun, 1912.

În jurul gâtului Biancăi, sfidând timpul, atârnau smaraldele Calhoun.

Colierul era exact așa cum i-l descrisese Lilah, cu două șiruri strălucitoare și o lacrimă mare care se scurgea precum o apă de smarald. Bianca îl purta cu o răceală care îi transforma opulența în eleganță și avea darul de a-i intensifica puterea.

Max își plimbă un deget de-a lungul fiecărui șir, aproape sigur că poate simți suprafețele netede ale pietrelor.

Scanned by CamScanner

înțelesese de ce asemenea pietre deveniseră legendare, de ce obsedau imaginația oamenilor și le alimenta lăcomia.

Dar ceva din fotografia aceasta îi scăpa. Fără să-și dea prea bine seama de ceea ce făcea, mângâie chipul Biancăi cu mintea la femeia care i-l moștenise. Femei care aveau darul de a te obseda și atâța.

Lilah se opri din plimbarea din parc cu ultimul grup, pentru a le acorda timp să facă fotografii și să se odihnească. Parcul fusese plin de vizitatori astăzi, și mulți dintre ei se arătaseră dornici să facă trasee și să fie ghidați de un naturalist. Lilah stătuse în picioare aproape toate cele opt ore și străbătuse aceleași rute de opt ori - de șaisprezece, punând la socoteală și drumurile de întoarcere.

Dar încă nu era obosită. Citea cu același entuziasm din ghidul pentru vizitatori.

- Multe dintre plantele de pe insulă sunt tipice emisferei nordice, începu ea. Câteva sunt subarctice, apărute după retragerea gheţarilor, acum zece mii de ani. Specimenele mai recente au fost aduse de europeni în ultimii două sute cincizeci de ani.

Lilah răspunse la întrebări cu răbdarea care o caracteriza, atrase atenția celor mici să nu calce pe florile sălbatice și oferi celor interesați informații despre flora locală. Identifică apoi câteva flori din specia *Lathyrus japonicus*, *Solidago sempervirens* și clopoței târzii. Era ultimul ei grup din ziua aceea, dar îl trata cu aceeași atenție și bunăvoință ca pe primul.

Indiferent de condiții, întotdeauna se bucurase de plimbările la malul mării, unde putea asculta murmurul nisipului purtat de valuri și țipetele răsunătoare ale pescărușilor, descoperind pentru plăcerea ei și a turiștilor comorile pitite în smârcurile rămase după reflux.

Briza era ușoară și înmiresmată, purtând parfumul străvechi și misterios al mării. Aici, stâncile erau netede și plate, erodate până la eleganță de flux și reflux. Putea

Scanned by CamScanner

vedea sclipirile de cuarț pe șanțurile lungi și albe
piatra neagră. Deasupra, cerul era de un albastru int
de vară, aproape fără nori. Sub el sclipeau ambarcațiu
zăngăneau balize, se legănau geamanduri portocalii.

Se gândi la iaht, la *Windrider*, și, deși îl căutase la
ecare tur, nu văzuse decât ambarcațiuni zvelte pen
turiști sau vasele butucănoase ale pescarilor de hom

Când îl văzu pe Max pe cărarea din parc, venind s
alături grupului, zâmbi. Ajunsese la timp, firește. N
nu se așteptase la altceva. Ea simți un fior jucăuș de c
dură când privirea lui se ridică de la propriile picio
la chipul ei. Chiar avea niște ochi minunați, constată e
Atenți și serioși și doar foarte puțin timizi.

Ca de fiecare dată când se întâlnea cu el, simțea n
voia să îl necăjească și tânjea să îl atingă. O combinați
interesantă, constată ea, pe care nu-și amintea să o m
fi simțit-o față de altcineva.

Arăta atât de stăpână pe ea, remarcă el, în uniform
bărbătească peste forma feminină. Nuanța kaki a un
formei militare și cerceii de aur cu cristale care îi ati
nau din urechi. Se întrebă dacă știa cât de potrivită
era prezența în fața mării care se înfoia și ale cărei valu
se spărgeau lângă ea.

– În zona tidală, începu ea, viața s-a adaptat modific
rilor provocate de maree. Primăvara se înregistrează cel
mai înalte și coborâte niveluri ale mareei, cu valori d
plus/minus patru metri și jumătate.

Continuă să vorbească pe același ton relaxant și lini
titor despre creaturile din zona tidală, despre lanțuri
trofice și instinctul de supraviețuire. În timp ce vorbe
un pescăruș se cocoță pe un bolovan din apropier
ca să studieze turiștii cu un ochi vigilent. Turiștii înc
pură să facă poze. Lilah se lăsă în jos lângă smârc. Fas
nat de descrierea faunei de acolo, Max veni mai aproap
să vadă și el.

Erau acolo niște evantaie lungi și stacojii despre car
ea spuse că se numeau alge dulse, iar copiii din gru

Scanned by CamScanner

începură să mormăie când le zise că puteau fi mâncate crude sau fierte. În micul bazin de apă găsi o mulțime de vietăți care așteptau, după spusele ei, mareea să vină să le ducă înapoi în mediul lor.

Arătă cu un deget grațios spre anemonele de mare care semănau mai mult a flori decât a animale și spre limacșii micuți care le parazitau. Vietățile cu cochilie erau moluște și tot felul de melci. Acum vorbea întocmai ca un biolog marin, iar în clipa următoare, ca un comediant.

Publicul îi aprecia prestația și o bombarda cu întrebări. Max surprinse un adolescent care se holba la ea cu o privire desfrânată și apatică și îl înțelese perfect.

Își azvârli coada împletită pe spate și își încheie turul cu explicații despre informațiile disponibile la centrul de la intrare și despre alte trasee naturaliste. Câteva persoane se desprinseră de grup și se îndreptară spre drumeagul care ducea la ieșire, în timp ce alții trăgeau de timp ca să mai facă fotografii. Adolescentul se mocăia pe lângă părinții lui, punând orice întrebare pe care mintea lui confuză o putea formula despre maree, flori sălbatice și, deși nu se uitase mai mult de două secunde la un măcăleandru, despre păsări. După ce își stoarse părinții de informații și mama lui îi făcu nervoasă observație pentru a doua oară, începu în sfârșit să-și târâie picioarele fără nici o tragere de inimă.

– O ieșire în natură pe care n-o va uita prea curând, comentă Max.

Ea zâmbi.

– Îmi place să cred că toți își vor aminti câte ceva. Îmi pare bine că ai reușit să vii, profesore.

Făcu exact ce îi dictară instinctele și îl sărută cu patos și agale pe gură. Adolescentul, care tocmai se întorsese spre ei, făcu o mutră care exprima cea mai pură invidie. Max rămase interzis. Era posibil ca o femeie să îl sărute așa și să se aștepte să continue normal conversația?

Scanned by CamScanner

Evident că această femeie putea, așa că preferă să tra-
gă adânc aer în piept.

- Interesant.

- Turiștii aceștia sunt cei mai buni. Porni pe aleea care ducea direct la centrul de la intrare. Ridică dintr-o sprânceană și îi aruncă o privire peste umăr. Nu vii?

- Ba da. Își vârî mâinile în buzunare și se luă după ea. Ești foarte pricepută.

Râsul ei răsună senin și cald.

- Serios, mulțumesc.

- Eu... Eu mă refeream la munca ta.

- Sigur că da. Își strecură mâna la brațul lui într-un gest de prietenie. Păcat c-ai pierdut primele douăzeci de minute din ultimul tur. Am văzut două păsărele junco de culoarea ardeziei, un cormoran cu creastă dublă și o egretă.

- Întotdeauna mi-am dorit să văd păsărele junco de culoarea ardeziei, zise el, stârnindu-i râsul. Urmezi de fiecare dată același traseu?

- Nu, îl schimb. Unul dintre locurile mele preferate este lacul Jordan Pond, dar uneori îmi fac tura la centru sau urc pe munte.

- Bănuiesc că așa nu te plictisești.

- Nu mă plictisesc niciodată, pentru că altfel n-aș rezista nici o zi. Până și pe același traseu vezi lucruri diferite de fiecare dată. Uite! Arătă spre o grămadă de plante cu frunze înguste și cu flori roz pal. Rhodora, îi spuse. O azalee comună. Acum câteva săptămâni, era peste tot în floare. Uimitor. Acum, florile se vor usca, și de-abia la primăvară planta va înflori iar. Mângâie ușor frunzele. Îmi plac ciclurile. Îți dau un sentiment de siguranță.

Deși susținea că era o femeie căreia îi plăcea să-și conserve energia, înainta fără nici un efort, atentă să surprindă orice lucru interesant. Niște licheni atârnând de o stâncă, o vrabie în zbor sau o crenguță de vulturică. Îi plăcea parfumul de aici - al mării pe care o lăsau

Scanned by CamScanner

în urmă, al frunzelor verzi ale copacilor care se îndeseau într-atât încât le blocau privelişte a.

- Nu m-am gândit că munca ta presupune să stai în picioare aproape toată ziua.

- De asta prefer să stau jos în rest. Îşi înclină capul să se uite la el. Să ştii că, data viitoare când am timp într-o după-amiază, o să-ţi fac un tur mult mai în detaliu. Putem împuşca doi iepuri dintr-odată, cum ar veni. Admirăm peisajul şi dăm şi o raită în căutarea prietenului tău Caufield.

- Aş vrea să nu te implici.

Declaraţia lui o luă atât de tare prin surprindere, încât mai merse câţiva metri până să devină conştientă de vorbele lui.

- Ce-ai spus?

- Aş vrea să nu te implici, repetă el. M-am gândit mult la asta.

- Serios? Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi recunoscut doza subtilă de enervare din tonul ei leneş. Şi cum ai ajuns mai exact la această concluzie?

- E un om periculos. Vocea îi reveni în forţă, punctată de nuanţe de fanatism. Cred că are probleme psihice. Sunt sigur că este un om violent. Deja a tras în sora ta şi în mine. Nu vreau să-i stai în cale.

- Nu e vorba despre ce vrei tu. Este o chestiune de familie.

- A devenit şi a mea, în momentul în care am înotat pe furtună. Captiv între razele soarelui şi umbra de pe potecă, se opri şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Tu nu l-ai auzit în noaptea aceea, Lilah. Eu da. A spus că nu se va opri până nu va pune mâna pe colier, a vorbit serios. Asta-i treaba poliţiei, nu a unor femei care...

- A unor femei care ce? îl întrerupse ea, cu o străfulgerare în priviri.

- Vă implicaţi prea mult din punct de vedere emoţional ca să acţionaţi cu prudenţă.

Scanned by CamScanner

- Am înțeles. Încuviință încet din cap. Deci de voi depinde - de tine, Sloan și Trent, de bărbații masivi și curajoși care ne vor proteja pe noi, bietele femei lipsite de apărare - să rezolvăm problema?

Îi trecu prin minte, puțin cam târziu, că se juca rău de tot cu focul.

- N-am zis că sunteți lipsite de apărare.

- Asta ai vrut să spui. Să-ți spun eu ceva, profesore. Nu există femeie în neamul Calhoun care să nu-și poată purta singură de grijă și care să nu se poată descurca cu orice fel de fanfaron care-i iese în cale. Printre ei se numără geniile și hoții de bijuterii dereglați psihic.

- Uite, vezi? Își ridică palmele de pe umerii ei, apoi le puse din nou. Ai o reacție pur emoțională, lipsită de logică și de considerație.

Mîji furioasă ochii spre el.

- Vrei să vezi niște emoții?

În afară de o minte sclipitoare, se mândrea și cu o oarecare abilitate de a supraviețui în orice condiții. Precaut, începu să se retragă.

- Bine. Atunci îți sugerez să ai grijă cum formulezi acuzațiile și să te gândești de două ori înainte de a-mi spune să nu mă implic în ceva care mă privește strict pe mine. Îl împinse să treacă mai repede pe lângă vocile din jurul centrului.

- La naiba, nu vreau să pățești ceva.

- Nu intenționez să pățesc ceva. Am un nivel foarte scăzut de rezistență la durere. Dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân în timp ce complotează cineva să fure ceva ce e al meu.

- Poliția...

- N-a făcut mare scofală, se răsti ea. Știai că Interpolul îl caută pe Livingston, cu toate numele lui, de cincisprezece ani? Nimeni n-a fost în stare să dea de urma lui după ce a tras în Amanda și ne-a furat documentele. Dacă acest Caufield și Livingston sunt una și aceeași

Scanned by CamScanner

persoană, aruncă de noi depinde să ne protejăm ce ne aparține.

– Chiar dacă asta înseamnă să-ți spargi capul?

Îi aruncă o privire peste umăr.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu capul meu, profesore. Tu vezi-ți de-al tău.

– Nu sunt vreun geniu, bombăni el și surprinse un zâmbet din partea ei.

Exasperarea de pe chipul lui o făcu să-și piardă cumpătul. Ieși de pe cărare.

– Apreciez că-ți faci griji pentru mine, Max, dar nu are rost. Ce-ar fi să aștepți aici, sprijinit de zid? Trebuie să intru să-mi iau lucrurile.

Îl lăsă bombănind. Voia doar să o protejeze. Ce era așa rău? Îi păsa de ea. La urma urmei, îi salvase viața. Se încruntă și se sprijini de zidul de piatră. Oamenii se perindau în și din clădire. Copiii se smiorcăiau în timp ce părinții îi trăgeau, îi târau sau îi conduceau la mașini. Cuplurile se plimbau ținându-se de mână, în timp ce alții răsfoiau atenți ghidurile. Văzu multe spinări roșii de soare ca niște raci fierți.

Se uită la antebrațele lui și constată că se bronzase. Lucrurile se schimbau, înțelese el. Se bronza. N-avea nici un program de respectat, nici un traseu de urmat. Era implicat în rezolvarea unui mister alături de o femeie incredibil de senzuală.

– Ei... Lilah își aranjă cureaua genții pe braț. Pari foarte plin de tine.

Își ridică privirea spre ea și îi zâmbi.

– Da?

– Ca un păun înfoiat. Mă lași pe mine?

– Bine. Vino aici. Se ridică și o trase brusc spre el, apoi își lipi gura de gura ei. Toate sentimentele noi și uimitoare pe care le simțea le transpuse în acest sărut. Dacă o săruta mai pasional decât intenționase, avea să adauge un plus plăcerii pe care de abia acum o descoperea.

Scanned by CamScanner

Dacă sărutul îi făcea pe oamenii care se plimbau în jurul lor să dispară, atunci noutatea era şi mai inedită. Un nou început.

Îl simţea radiind mai degrabă de fericire decât de dorinţă trupească. Sau poate felul în care buzele lui alunecaseră peste gura ei îi întrerupsese şirul logic al gândurilor. Nu i se putuse opune. Uitase deja motivul supărării ei de mai devreme. Acum nu mai ştia decât că se simţea minunat să stea cu el într-o curte interioară însorită şi să îi simtă inima bătându-i lângă inima ei.

Gura lui se desprinse de a ei, iar ea oftă prelung şi fericită şi-şi deschise încet ochii. Rânjea la ea, iar expresia încântată de pe chip o făcu să-i zâmbească la rândul ei. Neştiind cu siguranţă cum să interpreteze sentimentele de tandreţe pe care i le stârnise, îl bătu pe obraz.

– N-am motive să mă plâng, începu ea. Dar cu ce ocazie?

– Aşa mi-a venit.

– Un prim pas excelent.

Râzând, îşi trecu braţul peste umărul ei, şi porniră spre parcare.

– Ai cea mai senzuală gură din câte am încercat până acum.

Nu văzu norul care îi umbri privirea. Dacă l-ar fi văzut şi ar fi întrebat-o ce-i cu el, n-ar fi ştiut să-i explice. Totul se reducea de fiecare dată la sex, probabil, şi făcu un efort să-şi alunge senzaţia de dezamăgire. De obicei la asta se gândeau bărbaţii când o vedeau şi nu avea un motiv ca asta să înceapă să o deranjeze taman acum, mai ales că momentul îi provocase o plăcere la fel de mare ca lui.

– Mă bucur că m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor tale. Nu vrei să conduci tu?

– Ba da, dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva. Se aşeză pe locul şoferului şi scoase un plic din hârtie cafenie. Am parcurs multe cărţi în bibliotecă. Am găsit câteva

Scanned by CamScanner

menţiuni despre familia ta în cărţi de istorie şi biografii. Cred că te va interesa una în mod special.

- Hmm.

Deja se întindea, cu gândul la un pui de somn.

- Am făcut o copie. E o imagine a Biancăi.

- O imagine? Se ridică la loc. Serios? Fergus a distrus toate fotografiile cu ea după ce a murit, aşa că eu n-am văzut-o niciodată.

- Ba da, ai văzut-o. Scoase copia şi i-o dădu. De fiecare dată când te uiţi în oglindă.

Ea nu spuse nimic, dar, după ce îşi fixă privirea pe copia granulată, ridică o mână la faţă. Acelaşi maxilar, aceeaşi gură, acelaşi nas, aceiaşi ochi. De aceea simţise legătura atât de puternică? se întrebă, şi i se puse un nod în gât.

- A fost o femeie frumoasă, zise Max încet.

- Ce tânără era! Cuvintele fură mai degrabă un oftat. A murit mai tânără decât sunt eu acum. Se îndrăgostise deja când a fost făcută această fotografie. Se vede din ochii ei.

- Poartă smaraldele.

- Da, ştiu. Îşi plimbă un deget peste colier, la fel cum făcuse şi el. Ce greu trebuie să-i fi fost... legată de un bărbat, dar iubind un altul. Iar colierul ăsta – un simbol că-i aparţinea unuia din cei doi, care să-i aducă aminte de copiii ei.

- Aşa îl percepi acum, ca pe un simbol?

- Da. Cred că sentimentele ei faţă de acel colier au fost extrem de puternice. Altfel nu l-ar mai fi ascuns. Băgă hârtia înapoi în plic. O zi cu rezultate, profesore.

- Sunt doar la început.

Se uită la el şi îl prinse de degete.

- Îmi plac începuturile. Ce urmează după ele este deschis tuturor posibilităţilor. Mergem acasă şi arătăm imaginea tuturor, dar după ce facem câteva opriri.

- Ce opriri?

Scanned by CamScanner

– E timpul pentru un alt început. Ai nevoie de niște haine noi.

Ura să meargă la cumpărături. I-o spuse și ei de câteva ori cu fermitate, dar ea îl ignoră cu seninătate și opri din magazin în magazin. El refuză să probeze un tricou fluorescent, dar nu mai avu ce face și probă unul care avea pe el desenat un homar îmbrăcat ca un chelner.

Pe ea nu o intimidau vânzătoarele, așa că rezistă procesului de selecție și achiziție cu un aer languros de relaxare pură. Majoritatea comercianților îi ziceau pe nume, iar pe parcursul discuțiilor care acompaniară vânzarea și cumpărarea mai insera și câte o întrebare despre un bărbat care corespundea descrierii lui Caufield.

– Am terminat?

Tonul lui rugător o făcu să pufnească în râs când ieșiră pe trotuar. Peste tot mișunau oameni în haine viu colorate, de vară.

– Nu chiar. Se întoarse să îl studieze cu atenție. Necăjit, clar. Adorabil, absolut. Brațele îi erau pline de pungi, și părul îi intra în ochi. Lilah i-l dădu la o parte.

– Ce fel de chiloți porți?

– Ăă, eu...

– Vino, e un magazin aici unde au numai chestii ca lumea. Imprimeuri cu tigri, citate porcoase, inimioare.

– Nu. Își înfipse picioarele în caldarâm. Doar peste cadavrul meu.

Se luptară, iar ea își păstră sângele-rece.

– Ai dreptate. Complet nepotriviți. O să ne mulțumim cu chiloți din ăia albi, trei la pachet.

– Pentru o fată care n-are nici un frate, cunoști o grămadă de lucruri despre chiloții bărbătești. Suci pungile să le țină mai bine, iar după un moment de gândire îi trânti jumătate în brațe. Dar cred că o să mă descurc singur.

– Bine. Eu rămân să mă uit în vitrine.

Scanned by CamScanner

Imediat își îndreptă atenția către o vitrină plină cu cristale de diverse dimensiuni și forme. Atârnau de bucăți de sârmă și radiau lumini colorate. În spatele lor erau înșirate bijuterii confecționate manual. Tocmai era pe punctul de a intra în butic pentru a se tocmi pentru o pereche de cercei, când cineva dădu peste ea din spate.

- Scuze!

Asta fu tot. Lilah își ridică privirea spre bărbatul voinic cu chip ostenit și păr cărunt. Părea foarte deranjat de o ciocnire de altfel minoră, iar ceva din ochii lui spălăciți o făcu să se dea un pas în spate. Cu toate astea, găsi puterea să ridice din umeri și să zâmbească.

- Nu face nimic.

Se încruntă o clipă în urma lui, după care dădu să intre înapoi în magazin. Îl zări pe Max la câțiva metri depărtare, holbându-se șocat la ea. Apoi veni în viteză lângă ea, iar expresia de pe chipul lui îi tăie răsuflarea.

- Max...

O împinse cu putere în magazin.

- Ce ți-a spus? întrebă el pe un asemenea ton, încât ea făcu ochii mari spre el. Te-a atins? Dacă nenorocitul ăla te-a atins...

- Oprește-te! Majoritatea celor din magazin se întorseseră spre ei, așa că nu ridică vocea. Calmează-te, Max! Nu știu despre ce vorbești.

Prin el pulsa o violență ce-i era cu totul străină. Ochii îi trădau un ecou al acestei frământări, ce îi făcu pe cei câțiva turiști să se retragă spre ușă.

- L-am văzut stând lângă tine.

- Pe omul ăla? Zăpăcită, se uită pe fereastră, dar bărbatul dispăruse de mult din raza lor vizuală. A dat peste mine. Trotuarele sunt aglomerate vara.

- Și nu ți-a spus nimic? Nici nu-și dăduse seama că strângea amenințător din pumni, gata să treacă la acțiune. Nu ți-a făcut nimic?

Scanned by CamScanner

– Nu, bineînțeles că nu. Ce-i cu tine? Hai să stăm jos! Îi vorbi cu calm în timp ce îl împinse ușor spre ieșire. Dar, în loc să se așeze pe una dintre băncile de pe trotuar, Max o ascunse pe Lilah în spatele lui și scrută mulțimea.

– Dacă știam că faci așa urât când trebuie să-ți cumperi chiloți, Max, n-aș mai fi deschis gura.

El se răsuci pe călcâie și o săgetă cu privirea.

– Ăla era Hawkins, zise el pe un ton funest. Au ajuns aici.

Scanned by CamScanner

capitolul 5

Nu știa ce-avea să se facă cu el. Singură cu lampadarul care arunca o lumină aurie, Lilah stătea în camera din turn și privea spre întunericul care cobora încet peste apă și stânci. Și se gândea la Max. Nu era deloc un bărbat atât de simplu pe cât îl considerase la început – și pe cât se considera el însuși.

Acum era timid, simpatic și ușor de intimidat, iar în clipa următoare era la fel de feroce ca un viking, ochii albaștri îi deveneau electrici, gura de poet i se înverșuna. Metamorfoza era pe cât de fascinantă, pe atât de derutantă și îi dădea lui Lilah o stare de neliniște. Nu era o senzație pe care să o cunoască. După ce-l zărise pe acel bărbat, Hawkins, Max mai că o târâse până la mașină – bombănind neîncetat în barbă –, o înghesuise înăuntru și pornise imediat. Ideea ei de a-l urmări pe Hawkins fusese contrazisă rapid și violent. Ajunși la Turnuri, chemase poliția și relatase informația cu calmul cu care ar fi prezentat unui student lista cu lecturi obligatorii. Apoi, tipic masculin, se pusese să discute cu Sloan și Trent.

Autoritățile nu localizaseră încă ambarcațiunea lui Caufield și nici nu-i identificaseră, conform descrierii lui Max, nici pe Caufield, nici pe Hawkins.

Era mult prea complicat, conchise Lilah. Hoți, nume conspirative și poliție internațională. Ei îi plăcea simplitatea. Nu rutina fără haz, clar, ci simplitatea. Viața ei numai simplă nu fusese după ce presa își începuse povestea de dragoste cu smaraldele Calhoun, iar lucrurile se precipitaseră și mai tare după ce Max fusese adus la mal.

Dar se bucura că se întâmplase așa. Nu era prea sigură de ce. Cu certitudine, bărbații timizi și deștepți nu

Scanned by CamScanner

fuseseră genul ei până atunci. Era adevărat că îi plăceau bărbaţii în general pentru simplul motiv că erau bărbaţi. O consecinţă, probabil, a faptului că trăise aproape toată viaţa într-o casă plină de femei. Dar, când avea câte o întâlnire, căuta de multe ori să se distreze, să nu-şi bată capul prea tare. Bărbaţi cu care să danseze sau cu care să râdă în timp ce luau cina. Întotdeauna sperase că avea să se îndrăgostească de unul dintre aceşti bărbaţi fără griji şi necomplicaţi, alături de care să aibă o viaţă lipsită de griji şi de complicaţii.

Profesorii de facultate sobri cu noţiuni demodate de cavalerism şi minţi serioase se încadrau cu greu în această categorie.

Cu toate acestea era atât de simpatic, se gândi ea şi surâse. Iar când o sărutase, uitase complet de latura lui sobră sau cerebrală.

Oftă şi se întrebă încă o dată ce avea să se facă cu doctorul Maxwell Quartermain.

– Hei. C.C. bagă capul pe uşă. Mă gândeam eu că aici te găsesc.

– Deja am devenit prea previzibilă. Fericită să aibă companie, Lilah îşi strânse picioarele ca să-i facă loc lângă geam. Care-i treaba, doamnă St. James?

– Aproape am terminat recondiţionarea Mustangului. Luă loc cu un oftat. Doamne, ce minunăţie! Astăzi am avut probleme cu sistemul electric şi cu reglarea motorului. O oboseală neobişnuită pusese încet stăpânire pe ea, făcând-o să-şi închidă ochii şi să-şi dorească să se ducă mai devreme la culcare în seara aceea. Şi apoi toate lucrurile astea precipitate acasă. Auzi tu, să dai peste unul dintre personajele urmărite de poliţie.

– Blestemul şi binecuvântarea oraşelor mici.

– Am dat o tură cu maşina înainte să vin acasă. C.C. îşi mişcă circular umerii. Până la Hulls Cove şi înapoi.

– N-ar trebui să te fâţâi singură pe aici.

Scanned by CamScanner

- Gură-cască. C.C. ridică din umeri. Oricum, n-am văzut nimic suspect. Oamenii noștri neînfricați se află pe străzi să-i găsească și să-i anihileze.

Lilah simți un fior de panică.

- S-a dus și Max cu ei?

C.C. căscă și deschise ochii.

- Sigur. S-au trezit cei trei muschetari. Există ceva mai enervant ca machismul?

- Dinții stricați, răspunse Lilah cu mintea în altă parte, conștientizând dintr-odată niște vibrații nervoase în organism, în zone pe care nici nu le știa active. Credeam că Max n-o să se desprindă de cărțile lui.

- Ei da, acum e-n rând cu băieții. O bătu pe Lilah pe gleznă. Nu-ți face griji, draga mea. Își pot purta singuri de grijă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, e profesor de istorie. Dacă se bagă cumva într-un bucluc?

- S-a băgat deja, îi reaminti C.C. Este mai dur decât pare.

- De ce crezi asta?

Tulburată din cale afară, Lilah începu să se plimbe nervoasă. Explozia aceasta neobișnuită de energie o făcu pe C.C. să ridice întrebător dintr-o sprânceană.

- Omul ăsta a sărit dintr-o barcă în mijlocul furtunii și aproape a ajuns la țărm, deși a fost zgâriat de un glonț. A doua zi se ținea pe picioare, arăta ca naiba, e drept, dar s-a dat jos din pat. În spatele ochilor acelora blajini se ascunde o doză de încăpățânare. Îmi place de el.

Agitată, Lilah își mișcă umerii.

- Cine nu-l place? E o persoană plăcută.

- Păi, ținând cont de toate chestiile aflate de Amanda - alea cu băiatul-minune -, te-ai aștepta să fie un îngâmfat sau vreun arogant. Dar nu e. E simpatic. Mătușa Coco vrea să-l adopte.

- E simpatic, îi dădu Lilah dreptate și se așeză din nou. Și nu vreau să își asume vreun risc dintr-un sentiment greșit înțeles de recunoștință.

Scanned by CamScanner

C.C. se aplecă în față ca să-și privească sora în ochi. Era mult mai îngrijorată decât de obicei, asta era părerea ei, și zâmbi în sinea sa.

- Lilah, știu că tu ești cea cu misticismul în familia asta, dar de data asta simt și eu niște vibrații. Ai intenții serioase cu Max?

- Serioase? Cuvântul ăsta o zgâria pe creier. Bineînțeles că nu. Țin la el și mă simt oarecum responsabilă pentru el. Iar, când m-a sărutat, m-am topit toată. Se încruntă confuză. Mă simt bine cu el, adăugă ea încet.

- E un bărbat foarte atrăgător.

- Puștoaico, acum ești femeie măritată.

- Dar n-am orbul găinilor. Înfățișarea lui de om inteligent, romantic și erudit are ceva atractiv. Așteptă o secundă. Nu crezi?

Lilah se lăsă pe spate. Buzele i se curbaseră din nou, iar ochii îi sclipeau jucăuși.

- Te-ai vorbit cu mătușa Coco să faceți pe pețitoarele?

- Ziceam și eu. Sunt așa fericită, încât vreau ca toată lumea să se simtă la fel.

- Sunt fericită. Se întinse alene din toate încheieturile. Sunt prea leneșă să nu fiu fericită.

- Că veni vorba, îmi vine să dorm o săptămână. Dacă Trent tot face pe durul, eu mă duc să mă culc.

C.C. dădu să se ridice, dar o luă amețeala și căzu la loc. Lilah se ridică iute și se aplecă peste ea.

- Hei! Hei, iubire! Te simți bine?

- M-am ridicat prea repede, asta-i tot. Vederea i se încețoșă, și-și duse o mână la capul care i se învârtea. Mă simt un pic cam...

Lilah trase la repezeală capul lui C.C. între genunchii ei.

- Trage aer încet. Ia-o ușor!

- Ce prostie mai e și asta... Făcu însă ce i se spuse până scăpă de senzația de leșin. Sunt doar foarte obosită. Cred că o să mă îmbolnăvesc, fir-ar să fie!

Scanned by CamScanner

- Mmm. Bănuia ce se întâmpla cu C.C., așa că zâmbi. Ești obosită? Rău ți-a fost?

- Nu chiar. Se simțea mai bine, așa că își îndreptă spatele. Indispusă, mai degrabă. Mi-a fost cam greață în ultima vreme, atât.

- Iubito! Lilah râse și îi trase o castană în creștet. Trezește-te și miroase talcul de bebeluși!

- Ce?

- Nu ți-a trecut prin cap că poate ești gravidă?

- Gravidă? Ochii ei verzi se făcură cât cepele. Gravidă? Eu? Dar de-abia m-am măritat, acum o lună.

Lilah râse din nou și îi luă chipul în palme.

- Doar n-ați stat să jucați cărți în toată perioada asta, nu-i așa?

C.C. deschise și închise gura, fără să apuce să spună ceva.

- Nu mi-a trecut prin cap... Un copil. Expresia din ochi i se schimbă, i se înceţoșă, iar ea se înmuie. Oh, Lilah!

- Poate o să-l cheme Trenton St. James al IV-lea.

- Un copil, repetă C.C. și-și puse o mână peste abdomen, într-un gest protector. Chiar crezi?

- Chiar cred. Se întinse pe scaun ca să o strângă tare în brațe pe C.C. Nici nu-i nevoie să te întreb ce părere ai. Ți se citește totul pe chip.

- Să nu spui încă nimic nimănui. Vreau să fiu sigură. Râzând, o strânse pe Lilah în brațe. Brusc, nu mă mai simt deloc obosită. O să-l sun pe doctor mâine la prima oră. Sau poate ar trebui să mă duc să-mi iau un test de sarcină de la farmacie. Aș putea să fac și una, și alta.

Lilah o lăsă să divagheze în voie. Mult după plecarea lui C.C., ecourile bucuriei ei vibrau încă în cameră. „De asta avea nevoie turnul", se gândi Lilah. De fiorul fericirii pure. Rămase unde era, mulțumită acum, privind răsăritul lunii. O semilună albă ce atârna sus pe cer și o făcea să viseze.

Cum era să fii cu cineva, să ai o căsnicie reușită și un copil care creștea în tine? Să-ți trăiești viața cu cineva

Scanned by CamScanner

pe care îl cunoşti cu adevărat. Care te cunoaşte la per-
fecţie şi care te iubeşte fără să ţină cont de defecte. Sau
poate tocmai datorită lor.

Minunat, se gândi ea. Ar fi pur şi simplu minunat,
dar dacă ea încă nu-şi găsise perechea, trebuia doar să
se uite la C.C. şi la Amanda ca să ştie că era posibil.

Stinse lumina cu o oarecare părere de rău şi coborî
ri scările spre camera ei. În casă se aşternuse liniştea.
Bănuia că era trecut de miezul nopţii, şi toţi ceilalţi se
duseseră la culcare. O decizie înţeleaptă, cugetă ea, dar
nu-şi putea domoli neliniştea.

Pentru a se mai linişti, se duse să facă o baie lun-
gă şi parfumată, după care se înfăşură în halatul pre-
ferat. Acestea erau lucrurile mărunte care îi făceau
întotdeauna plăcere - apa fierbinte şi parfumată şi
mătasea răcoroasă şi subţire. În continuare întoarsă pe
dos, ieşi pe terasă în speranţa că aerul nopţii avea să o
mai calmeze.

Atmosfera era prea romantică, se gândi ea. Razele de
lună care străpungeau cu săgeţi argintii copacii, pleos-
căitul molcom al apei izbindu-se de stânci, miresmele
aduse de briză dinspre grădină. O pasăre, la fel de ne-
liniştită ca ea, începu un cântec nocturn singuratic. O
făcea să tânjească după ceva anume. La cineva anume.
O atingere, o şoaptă în întuneric. Un braţ în jurul ume-
rilor ei.

Un partener.

Nu doar pe partea fizică, ci şi pe cea emoţională,
un partener spiritual. Ştia ce însemna să fie dorită de
bărbaţi şi ştia că nu s-ar fi mulţumit niciodată cu atât.
Trebuia să existe şi un bărbat care putea vedea dincolo
de culoarea părului sau de frumuseţea feţei, până în
inima ei.

Poate cerea prea mult, se gândi Lilah şi oftă. Dar nu
era mai bine decât să ceară prea puţin? Între timp însă,
trebuia să se concentreze asupra altor lucruri şi să-şi lase
inima în mâinile capricioase ale destinului.

Scanned by CamScanner

Dădu să pornească spre camera ei, când zări o mișcare cu coada ochiului. La lumina șovăitoare a lunii, observă două umbre ghemuite care traversau peluza cu repeziciune și fără să facă zgomot. Înainte să se dezmeticească bine, siluetele dispărură în grădină. Nu trebuia să stea pe gânduri. Casa trebuia apărată. Picioarele ei desculțe nu scoaseră nici un zgomot pe treptele de piatră care coborau în curte. Cei care încălcaseră fraudulos teritoriul familiei Calhoun aveau să tragă o sperietură soră cu moartea.

Se strecură în grădină precum o fantomă, cu halatul plutind în jurul ei. Auzi niște voci înfundate și entuziasmate și zări fasciculul palid al unei lanterne. Cineva râse, dar se potoli repede, apoi auzi sunetul unei lopeți lovind pământul.

Asta reuși cu adevărat să scoată la suprafață temperamentul tipic celor din familia Calhoun. Făcu un pas spre ei cu curajul celui care știe că dreptatea este de partea lui.

- Ce naiba faceți aici?

Lopata se lovi de piatră ca și cum ar fi fost scăpată din mână. Lanterna zbură învârtindu-se înspre azalee. Doi adolescenți, porniți într-o vânătoare de comori, se uitară disperați în jur, vrând să localizeze sursa vocii. Amândoi văzură silueta palidă a unei femei învești mântate în alb. Ca să-și încolțească definitiv prada, Lilah își ridică brațele pentru un efect și mai teatral, știind că mânecile aveau să se înfoaie într-un mod cât se poate de potrivit.

- Sunt protectoarea smaraldelor. Mai că o bufni râsul de cât de lin îi curgea vocea. Aveți curaj să dați piept cu blestemul Calhoun? O moarte în chinuri îi așteaptă pe toți cei care îndrăznesc să profaneze acest pământ. Fugiți dacă țineți la viețile voastre!

Nu așteptară să li se spună și-a doua oară. Harta comorii, pe care plătiseră zece dolari, ateriză pe jos în timp ce ei își luară picioarele la spinare către alee, împingându-se și împiedicându-se din pricină că le tremurau

Scanned by CamScanner

picioarele. Chicotind în sinea ei, Lilah se aplecă și recu-peră harta.

Mai văzuse și altele. Cineva cu spirit întreprinzător le confecționa și le vindea turiștilor creduli. După ce și-o îndesă în buzunar, se decise să ofere musafirilor nepof-tiți un bonus. Se grăbi să-i ajungă din urmă. Pregătită să scoată un vaiet fantomatic, ieși valvârtej din grădină, de o altă siluetă. Oprit dintr-o goană nebună, Max se dezechilibră, înjură și căzu rostogolindu-se peste ea.

- Ce naiba faci?

- Eu sunt, reuși ea să îngaime, apoi continuă instantaneu. Ce naiba faci tu?

- Am văzut pe cineva. Stai aici!

- Nu. Îl apucă de mâini și îl țintui pe loc. Erau niște puștani cu o hartă a comorilor. I-am pus pe fugă.

- Tu... Furios, o apucă de un cot. Deși era întuneric, furia din ochii lui era perfect vizibilă. Ai înnebunit? o certă el. Ai ieșit afară singură ca să înfrunți doi intruși?

- Doi adolescenți speriați, cu o hartă de comori, îl corectă ea. Semeți bărbia spre el. E casa mea.

- Puțin îmi pasă a cui casă e. Puteau fi Caufield și Hawkins. Putea fi oricine. Nici o persoană care are măcar puțină minte nu urmărește niște potențiali tâlhari într-o grădină întunecată, în toiul nopții.

Își recăpătase suflul, iar acum îl studia imperturbabilă.

- Tu ce făceai?

- Mă luasem după ei, începu el, dar îi sesiză expresia. E altceva.

- De ce? Pentru că sunt femeie?

- Nu. Ba da.

- E o prostie, un neadevăr și o treabă sexistă.

- E o chestie rațională, reală și sexistă. Se certau cu furie, în șoaptă. El oftă. Lilah, ți se putea întâmpla ceva.

- Singurul care mi-a făcut ceva ai fost tu - când m-ai plăcat.

Scanned by CamScanner

- Nu te-am plăcut, bombăni el. Mă luasem după ei, și nu te-am văzut. Și să fii sigură că nu mă așteptam să te găsesc furișându-te pe întuneric.

- Nu mă furișam. Își suflă șuvița din ochi. Făceam pe fantoma, ba chiar cu mare succes.

- Făceai pe fantoma. Închise ochii. Acum sunt sigur că ți-ai pierdut mințile.

- A funcționat, îi reaminti ea.

- Irelevant.

- Ba e foarte relevant, iar celălalt fapt relevant este că m-ai doborât la pământ înainte să termin ce începusem.

- Mi-am cerut o dată scuze.

- Ba nu ți-ai cerut.

- Bine. Îmi pare rău dacă... Dădu să se ridice de pe ea, dar făcu greșeala să se uite în jos. Halatul i se lărgise când căzuse și i se desfăcuse la talie. Sânii ei străluceau precum alabastrul sub razele lunii. Of, Doamne, îngăimă el printre buzele care i se uscaseră brusc.

I se tăie din nou răsuflarea. Rămase întinsă și urmări felul în care i se schimbau ochii. De la iritare la șoc, de la șoc la uimire, de la uimire la o dorință intensă și tainică. Pe măsură ce privirea i se îndepărtă și reveni spre ochii ei, toți mușchii ei se topiră precum ceara încinsă.

Nimeni nu o mai privise în felul acela. Intensitatea aceea din ochii lui aducea cu concentrația profundă ce i se zărise în ei când se străduise să-și suprime durerea. Rătăciră spre gura ei și poposiră acolo până când buzele ei se deschiseră tremurând ca să-i rostească numele.

Era ca și cum ar fi visat, se gândi el în timp ce se lăsă iar peste ea. Totul amenința să devină neclar, maleabil și încețoșat. Mâinile lui erau în părul ei și se pierduseră acolo. Sub el, buzele ei erau calde, minunat de calde. Brațele ei îl împresurară într-o dulce așteptare. O auzi oftând îndelung și cu nesaț.

Gura lui se mișcă cu gentilețe peste buzele ei, de parcă s-ar fi temut că ar putea să dispară dacă îndrăznea

Scanned by CamScanner

prea mult. Ea îi simțea încordarea cu care se stăpânea, o vedea în felul în care își strânsese pumnii în părul ei, în modul în care respirația îi tremura când își plimba buzele peste gura ei.

Își simți membrele din ce în ce mai grele, capul din ce în ce mai ușor. Ar fi vrut să-și țină ochii deschiși, la fel ca el, dar pleoapele îi erau prea grele. Simți cel mai plăcut fior chinuitor când el îi ciuguli delicat buzele întredeschise. Murmurul ei se contopi indescifrabil cu al lui.

Iarba foșni încet când se foi sub el. Mireasma ei răcoroasă și proaspătă se potrivea perfect cu mirosul lui. Degetele lui alunecară încet peste sânii ei, iar ea își auzi propriul geamăt înfundat de acceptare.

Era incredibil de perfectă, se gândi el amețit. Precum o fantasmă invocată într-o noapte de singurătate. Membre lungi și subțiri, piele mătăsoasă, o gură avidă și generoasă. Plăcerea fizică pură pe care o emana era ca un drog, iar el devenise deja dependent.

Îi șopti numele și își mută buzele pe gâtul ei. Pulsul îi bătea nebunește, încingându-i pielea până când îi inhală parfumul cu fiecare gură de aer. Gusta din ea, iar asta era ca și cum s-ar fi servit direct cu o porție de păcat. Paradisul pentru el era faptul că o putea atinge. Își odihni din nou buzele peste buzele ei și se pierdu la hotarul dintre rai și iad.

Simțea că plutea pe deasupra ierbii reci. Trupul îi era liber precum văzduhul, curgător ca apa. Iar când gura lui se întâlni cu buzele ei, se lăsă dusă de valul noului sărut. Apoi se întâmplă.

Nu aceasta fusese ușa pe care dorise să o deschidă. Un geamăt precipitat, ca o rafală de vânt, îi răscoli trupul. Motivul era o durere intensă, plăcută, extraordinară, ce se extindea cu viteză. Încercă să i se opună și încrementi, protestă cu un țipăt înăbușit de buzele lui.

Nici dacă l-ar fi plesnit nu s-ar fi trezit mai repede din pasiunea moleșitoare care îl cuprinsese. Sări cât

Scanned by CamScanner

colo și o văzu holbându-se la el, cu ochii mari de teamă și confuzie. Îngrozit de comportamentul avut, se așeză în genunchi. Tremura, constată el. Și ea tremura. Nimic de mirare. Se purtase ca un maniac, o țintuise la pământ și se cățărase peste ea.

Dumnezeu îi era martor, ar fi făcut-o din nou.

- Lilah... Vocea îi era sugrumată, și se străduí să și-o dreagă. Ea nici nu clipi. Nu îl slăbi nici o clipă din priviri. Ar fi vrut să-i mângâie obrazul, să o tragă mai aproape și să o țină în brațe, dar se temea să o atingă din nou. Îmi pare rău. Foarte rău îmi pare. Erai așa frumoasă. Cred că mi-am pierdut mințile.

Așteptă o clipă să-și recapete echilibrul și calmul care o caracterizau. Dar nu reuși.

- Asta s-a întâmplat?

- Am... Ce se aștepta să-l audă spunând? Deja se simțea ca un monstru. Ești o femeie incredibil de dezirabilă, zise el, precaut. Dar asta nu scuză ce s-a întâmplat.

Ce se întâmplase? Se temea că se îndrăgostise de el, iar, dacă era adevărat, dragostea provoca suferință. Nu-i plăcea absolut deloc.

- Mă dorești pentru trupul meu.

Își drese glasul. „A dori" nu era verbul potrivit. „A râvni" se potrivea mai bine, dar încă nu avea curajul să îi spună. Îi aranjă halatul cu grija cu care ar fi îmbrăcat un copil.

- Orice bărbat te dorește, zise el, extrem de tensionat.

„Orice bărbat", se gândi ea și închise ochii din cauza dezamăgirii pe care o simțea. Nu așteptase orice bărbat, ci unul anume.

- Nici o problemă, Max. Vocea îi sunase cam prea senină, și se ridică. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că amândoi simțim o atracție unul față de altul. Se întâmplă de multe ori.

- Da, dar... Nu lui, se gândi el. Nu așa. Se uită încruntat spre un fir de iarbă. Ei îi era mai ușor, probabil. Era o fire deschisă, lipsită de inhibiții. Probabil că zeci de

Scanned by CamScanner

bărbați umblaseră după ea. Zeci, își repetă el în minte și se înfurie într-atât încât rupse firul de iarbă. Și ce propui să facem?

– Să facem? Zâmbetul îi era tensionat, dar el nici măcar nu se uita la ea. Hai să așteptăm să vedem dacă trece de la sine! Ca răceala.

Atunci se uită spre ea, oarecum amenințător.

– N-o să treacă. Mie n-o să-mi treacă. Te doresc. O femeie ca tine ar trebui să știe cât de tare este dorită.

Cuvintele îi provocară un fior și un junghi.

– O femeie ca mine, repetă ea silabisind. Da, la asta se rezumă tot, nu-i așa, profesore?

– Ce să se rezume? începu el, dar ea se ridicase deja.

– La o femeie căreia îi plac bărbații și care este foarte generoasă cu ei.

– N-am spus că...

– Una pe care o poți tăvăli pe jumătate dezbrăcată prin iarbă. Puțin boem pentru tine, doctore Quartermain, dar nu te dai în lături de la niște mici experimente din când în când – cu o femeie ca mine.

– Lilah, pentru numele lui Dumnezeu...

Se ridică și el năucit.

– Eu n-aș mai încerca să-mi cer scuze în locul tău. Chiar nu-i nevoie. Jignită peste măsură, își dădu părul pe spate. Nu-i nevoie să-ți ceri scuze de la o femeie ca mine. La urma urmei, m-ai catalogat deja, nu-i așa?

Doamne apără și păzește, îi dăduseră lacrimile? Gesticulă neputincios.

– Habar n-am.

– Și aici ai dreptate. N-ai înțeles nimic în afară de dorințele tale. Își înghiți lacrimile. Bine, profesore, o să mă gândesc la ele și-ți dau de știre.

Complet debusolat, se uită cum își strânge poalele halatului și o ia grăbită pe scări. Câteva clipe mai târziu ușile de la terasă se închiseră cu zgomot.

Nu plânse. Lilah ținu să-și aducă aminte că plânsul era o îndeletnicire epuizantă de pe urma căreia se alegea

Scanned by CamScanner

cu o durere de cap înfiorătoare. Nu cunoștea nici un bărbat care să merite acest deranj. Preferă să deschidă sertarul noptierei și să scoată de acolo o ciocolată păstrată pentru cazuri excepționale.

Se trânti pe pat, luă o gură sănătoasă și își fixă privirea în tavan.

Senzuală. Frumoasă. Dezirabilă. Mare scofală, se gândi ea și mai mușcă o dată cu sete. Cu toată mintea lui aia vestită, Maxwell Quartermain era la fel de ticălos ca toți bărbații. Nu fusese în stare să vadă decât un ambalaj drăguț, pe care l-ar fi aruncat de îndată ce l-ar fi desfăcut. N-avea cum să găsească nimic înăuntru, nimic care să-i satisfacă și alte dorințe.

Oh, era mult mai politicos decât alții. Un gentleman desăvârșit, constată ea dezgustată. N-avea ce mister să mai dezlege. Dumnezeu îi era martor că el avea să clarifice imediat lucrurile.

Își pierduse capul. „Cel puțin a fost onest", se gândi ea și-și șterse nervoasă o lacrimă care îi evadase.

Știa ce fel de imagine proiecta. Rareori o deranja ce credeau oamenii despre ea. Ea se înțelegea, se simțea confortabil în pielea lui Lilah Maeve Calhoun. Cu siguranță nu avea de ce să se rușineze că îi făcea plăcere compania bărbaților. Deși nu în măsura în care își închipuiau alții, printre care probabil se numărau și cei din familia ei.

Fără inhibiții? Poate, dar nu era același lucru cu promiscuă. Flirta? Da, în mod natural, dar nu cu răutate sau parșivenie.

Dacă un bărbat flirta cu femeile, era curtenitor. Dacă o femeie flirta cu bărbații, era ușuratică. Ei bine, din punctul ei de vedere, jocul ăsta dintre sexe era o lamă cu două tăișuri, iar ei îi plăceau jocurile. Iar în ce-l privea pe bonomul profesor...

Se ghemui strâns, defensiv. Of, Doamne, o jignise rău de tău. Toată bâlbâiala aceea, scuzele, explicațiile. Expresia lui îngrozită în timp ce i le înșirase pe toate.

Scanned by CamScanner

„O femeie ca tine." Cuvintele i se repetau la nesfârșit în minte.

Chiar nu înțelegea ce efect avusese asupra ei toată gentilețea aceea? Chiar nu putea simți cât de mult o afectase? Nu-și mai dorea decât ca el să o atingă din nou, să îi zâmbească timid așa cum știa numai el să facă și să-i spună că îi pasă. Că îi pasă de cine era, de ce era, îi pasă de ce era în sufletul ei. Voia să fie alintată și îmbărbătată, iar el se scuzase. Își ridicase privirea spre el pătrunsă de pumnalul teribil al dragostei, de forța vibrantă și înspăimântătoare a iubirii, iar el sărise de parcă l-ar fi mușcat de față.

Mai bine l-ar fi mușcat. Dacă asta însemna să iubești, mai bine se lipsea.

Pentru că era liniște sau poate pentru că urechile îi erau acordate să-l recunoască oriunde, auzi când Max urcă scară, percepu ezitarea din dreptul ușii ei. Își ținu respirația, iar inima începu să-i bată mai repede. Voia să intre, să deschidă larg ușile, să vină la ea ca să-i spună tot ce-și dorea cu disperare să audă de la el? Era aproape sigură că întinsese mâna spre clanță. Apoi îi auzi din nou pașii pe terasă, îndreptându-se spre camera lui.

Oftă cu obidă. Și-ar fi călcat pe principii dacă ar fi intrat neinvitat în dormitorul ei. Afară, pe iarbă, își urmase instinctele, nu rațiunea, trebuia să o recunoască. Lilah era prima care aprecia la justa valoare această calitate. Max se lăsase purtat de clipă, de razele lunii, de dispoziția sufletească. Nu îl putea învinovăți prea tare și era absurd să se aștepte ca el să simtă exact același lucru ca ea. Să dorească întocmai ce își dorea ea.

Își dori din tot sufletul ca el să nu închidă un ochi toată noaptea.

Pufni îmbufnată, mai mâncă niște ciocolată, apoi începu să mediteze. Cu doar două luni în urmă, C.C. venise la ea supărată și înfuriată că Trent o sărutase, după care se scuzase.

Scanned by CamScanner

Își țuguie buzele și se rostogoli înapoi pe spate. Poate așa erau bărbații – proști. Nu era vina lor dacă așa se născuseau. Dacă Trent își ceruse scuze pentru că ținea la sora ei, poate la fel făcuse și Max.

O teorie interesantă, care putea fi demonstrată cu ușurință. Sau demontată, conchise ea cu un oftat. Indiferent de rezultat, era mai bine să afle acum, înainte de a se implica și mai tare. Avea nevoie de un plan.

Lilah decise să facă ce știa ea mai bine, adică să nu ia o decizie pe loc, și se culcă.

Scanned by CamScanner

capitolul 6

Într-o casă de dimensiunile Turnurilor nu era greu de evitat o persoană o zi, două. Max remarcă faptul că Lilah se ferise din calea lui în perioada asta. O înțelegea perfect după ce el fusese cel care stricase tot.

Și, cu toate astea, încă îl sâcâia faptul că nu voia să accepte niște scuze simple și sincere; în schimb, transformase totul în... al naibii să fie dacă știa în ce transformase totul. Singurul lucru de care era sigur era că îi răstălmăcise cuvintele și că înțelesese greșit, după care se enervase rău de tot.

Și îi era un dor nebun de ea.

Nu stătuse degeaba, se îngropase în cărți și studiase cu mare atenție documentele vechi ale familiei, pe care Amanda le împărțise în funcție de dată și de conținut. Găsise ceea ce credea a fi ultima apariție publică a colierului într-un articol de ziar care se referea la o serată dansantă în Bar Harbor, din 10 august 1913. Cu două săptămâni înainte de moartea Biancăi.

Deși nu dădea mari sorți de izbândă acestei piste, făcu o listă cu numele tuturor servitorilor care lucraseră la Turnuri în vara lui 1913. Mai mult ca sigur că unii dintre ei erau încă în viață. Probabil era o sarcină dificilă să dai de urma lor sau a familiilor lor, dar nu imposibil. Mai intervievase și altă dată persoane în vârstă, care îi povestiseră amintiri din tinerețe. De multe ori, amintirile erau cât se poate de vii.

Ideea de a sta de vorbă cu cineva care o cunoscuse pe Bianca și care o văzuse – și care văzuse și colierul – îl entuziasmă. Un servitor și-ar fi adus aminte de cum erau Turnurile în vremurile acelea, ar fi știut obiceiurile

Scanned by CamScanner

angajatorilor. Și, n-avea nici un dubiu, le-ar fi cunoscut și secretele.

Încrezător în pista pe care pornise, Max se reapucă de treabă.

- Văd că muncești din greu.

Tresări și-și ridică privirea spre Lilah, care stătea în ușa magaziei. Își dădu imediat seama că apariția ei îl readusese în prezent. Privirea goală și solemnă pe care i-o aruncă o făcu să vrea să-l îmbrățișeze. Preferă să se sprijine agale de tocul ușii.

- Deranjez?

- Da - nu. Fir-ar să fie, îi ploua în gură. Eu... ăăă... făceam o listă.

- Am o soră care suferă de aceeași problemă.

Era îmbrăcată cu o rochiță de vară lungă din bumbac alb ce contrasta cu părul ce semăna cu niște fuioare de flăcări. Cerceii lungi din malahit se legănară când traversă camera.

- Amanda. Creionul i se înmuiase între degete, așa că-l lăsă deoparte. S-a descurcat extraordinar cu catalogarea acestor informații.

- E expertă în organizare. Își sprijini șoldul de masa pentru jocuri la care lucra. Îmi place tricoul tău.

Era tricoul ales de ea, cel cu homarul.

- Mulțam. Credeam că ești la serviciu.

- E ziua mea liberă. Se ridică de pe masă, veni în spatele lui și se aplecă peste umăr. Tu îți iei vreodată?

Deși știa că era ridicol, simți că se umflă mușchii pe el.

- Ce să-mi iau?

- Zile libere. Își dădu părul la o parte din ochi și se întoarse spre el. Ca să te joci.

O făcea intenționat, nu era nici un dubiu. Poate o încânta să îl vadă cum se făcea de râs.

- Sunt ocupat. Reuși să-și mute privirea de la gura ei și și-o pironi asupra listei din fața lui. Un cuvânt nu era în stare să citească. Foarte ocupat, zise el cu disperare

Scanned by CamScanner

în glas. Încerc să notez numele tuturor celor care au lu-
crat aici în vara în care a murit Bianca.

– O inițiativă demnă de toată lauda. Se aplecă și mai mult peste el, încântată de reacția lui. Precis era ceva mai mult decât dorință fizică. Bărbații nu se împotri-veau cu atâta înverșunare dorinței trupești. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, nu, mă descurc singur. Și ar fi vrut ca ea să plece înainte să înceapă să scâncească.

– Cred că după moartea ei a fost groaznic aici. Și poate și mai groaznic pentru Christian, care a auzit și a citit despre moartea ei, dar nu a putut face nimic. Cred că a iubit-o foarte mult. Tu ai fost vreodată îndrăgostit?

Și de data asta se uită în ochii ei. Nu zâmbea. Nici o sclipire amuzată în ochii ei. Dintr-un motiv necunoscut, credea că era cea mai serioasă întrebare pe care i-o adresase vreodată.

– Nu.

– Nici eu. Cum crezi că e?

– Nu știu.

– Dar trebuie să ai o părere. Se aplecă și mai mult. O teorie. Un gând.

Părea că îl hipnotizase.

– Este ca și cum ai avea o lume doar a ta. Ca un vis, unde totul din jur este intensificat, puțin dezechilibrat și doar al tău.

– Îmi place. El se uită la mișcarea buzelor ei, și parcă le simțea gustul. Vrei să faci o plimbare, Max?

– O plimbare?

– Da, cu mine. La stânci.

Nu era sigur că putea rezista.

– O plimbare mi-ar prinde bine.

Ea nu mai spuse nimic, ci doar îi întinse mâna. El se ridică de pe scaun, iar ea îl conduse spre ușile terasei.

Se stârnise vântul, care împingea norii pe cerul al-bastru. Îi lua fusta pe sus și îi făcea părul să zboare. Ne-păsătoare, intră în vâltoarea lui mână în mână cu el.

Scanned by CamScanner

Traversară peluza, lăsând zgomotele asurzitoare ale șantierului în spatele lor.

- Nu prea am chef de urcat pe munte, îi spuse ea. Toată ziua numai asta fac, dar mi-ar plăcea să mă urc pe stânci. Locurile acelea sunt pline de amintiri foarte intense și frumoase.

Se gândi din nou la toți bărbații care o iubiseră.

- Ale tale?

- Nu, ale Biancăi, așa cred. Și, chiar dacă nu crezi în chestii din astea, măcar pentru priveliște merită să urci până acolo.

Se cățără pe versant în spatele ei. Lucrurile decurgeau ușor, simplu, chiar prietenos.

- Ți-a trecut supărarea pe mine.

- Supărarea? Ridică voit dintr-o sprânceană. Nu avea de gând să simplifice lucrurile. De ce să fiu supărată pe tine?

- Pentru acum două nopți. Știu că te-am supărat.

- Ah, atunci.

Văzând că nu mai spune nimic, mai încercă o dată.

- M-am gândit la ce s-a întâmplat.

- Serios?

Ochii ei, misterioși și secretoși, se ridicară spre el.

- Da. Îmi dau seama că nu m-am descurcat prea bine.

- Ai vrea să-ți mai dau o șansă?

Încremeni în mijlocul drumului, iar ea izbucni în râs.

- Relaxează-te, Max! Îl sărută prietenește pe obraz. Gândește-te bine! Uite, au înflorit merișorii sălbatici. Se aplecă să atingă o crenguță de clopoței roz care atârnau de pe stâncă. Atinse florile, dar nu le culese, remarcă el. Florilor sălbatice le prieste de minune aici sus. Se îndreptă și-și dădu părul pe spate. Le vezi pe-astea?

- Buruienile?

- Ah, și eu care credeam că ai suflet de poet. Scutură o dată din cap, după care îl luă iar de mână. Lecția numărul unu, începu ea.

Scanned by CamScanner

În timp ce mergeră, îi arătă pâlcuri de flori ce răsăreau din fisuri sau se întinseseră pe stratul subțire de sol. Îi arătă cum să recunoască afinele care se coceau în luna următoare. În jur se auzeau foșnet de aripi de fluturi și zumzet de albine. Alături de ea, orice lucru obișnuit părea exotic.

Rupse o frunzuliță și o zdrobi între degete, iar aceasta eliberă un parfum pătrunzător care îi aduse aminte de pielea ei.

Se așeză alături de ea pe un bolovan care ieșea în relief deasupra apei. La poalele lui, valurile se spărgeau de piatră, luptându-se cu ea într-un război nesfârșit. Îl ajută să găsească prize în stâncă, avansară cu grijă pe culmile înguste și se agățară tenace de toate crăpăturile.

Asta făcea în fiecare zi pentru grupuri de străini, dar și pentru ea. Descoperea o nouă plăcere împărtășindu-i toate aceste lucruri și lui, arătându-i ceva atât de simplu și de special precum studenița cu flori albe sau trandafirii sălbatici, la fel de înalți ca un om. Aerul era ca vinul, împrospătat de vânt, și îl sorbea cu fiece respirație de câte ori se așeza pe un colț de stâncă.

– E un loc incredibil.

Nu avea stare să rămână locului. Avea prea multe de văzut, prea multe de simțit.

– Știu. Se bucura de plăcerea lui la fel ca de soarele care îi îmbăia fața și de vântul care-i ciufulea părul. Și părul lui era răvășit de vântul care îi răscolea șuvițele zbârlite. Ochii care căpătaseră nuanțe indigo îi sclipeau de fascinație, iar un zâmbet discret îi curba buzele. Rana de la tâmplă i se vindeca, dar Lilah credea că avea să-i rămână o cicatrice micuță ce avea să-i dea un aer ușor șmecheresc chipului lui de om inteligent.

Un sturz începu să ciripească, iar ea își cuprinse genunchii cu brațele.

– Arăți bine, Max.

Scanned by CamScanner

Buimăcit, se uită peste umăr. Ea stătea confortabil pe bolovani, la fel de relaxată de parcă ar fi fost pe o canapea.

- Poftim?

- Ziceam că arăți bine. Foarte bine. Râse când văzu că l-a lăsat cu gura căscată. Nu ți-a mai spus nimeni că ești un tip atrăgător?

„Acum ce joc mai joacă?" se întrebă și se foi stingherit.

- Nu-mi aduc aminte.

- Nici o studentă fascinată de persoane importante, nici o profesoară inteligentă de literatură engleză? Foarte urât din partea lor. Îmi imaginez că o fi încercat să-ți atragă atenția – și nu doar atenția –, dar erai prea cu nasul în cărți ca să observi ceva.

Sprâncenele lui se unire.

- N-am fost vreun călugăr.

- Nu. Zâmbi. Deja mi-am dat seama.

Cuvintele îi readuseră cât se poate de clar aminte de ce se întâmplase între ei cu două nopți în urmă. O atinsese, gustase din ea și reușise cu greu să se abțină înainte de a o poseda chiar acolo, pe iarbă. Iar ea plecase în fugă, furioasă și jignită. Acum îl tachina și îl provoca să repete acea greșeală.

- Niciodată nu știu la ce să mă aștept din partea ta.

- Mulțumesc.

- Nu era un compliment.

- Și mai bine. Făcu ochii mici, pentru că soarele îi bătea în față. Când vorbea, vocea îi răsuna ca un tors de pisică. Dar ție îți place predictibilitatea, nu-i așa, profesore? Îți place să știi ce se întâmplă.

- Probabil că la fel de mult cât îți place și ție să mă enervezi.

Râse și îi întinse o mână.

- Iartă-mă, Max, dar uneori nu mă pot abține. Hai vino, stai jos! Promit să mă port frumos.

Scanned by CamScanner

Se aşeză precaut pe bolovanul de lângă ea. Poalele fustei îi fluturau jucăuş în jurul picioarelor. Ea îl bătu pe coapsă – un gest aproape matern, după părerea lui.

– Vrei să fim amici? îl întrebă ea.

– Amici?

– Da. Ochii îi dansau amuzaţi. Îmi place de tine. Ai o minte serioasă, un suflet onest. El se foi, iar ea râse iar. Îmi place cum începi să te foieşti când eşti jenat.

– Nu mă foiesc.

– Tonul autoritar când eşti enervat. Acum e rândul tău să spui ce-ţi place la mine.

– Mă gândesc.

– Să nu uit de sarcasmul tău.

De data asta îl făcu să zâmbească.

– Eşti cea mai stăpână pe sine persoană pe care am cunoscut-o. O fixă cu privirea. Şi eşti un om bun, fără să faci mare caz din asta. Eşti deşteaptă, dar nici de asta nu faci mare caz. Am impresia că nu faci mare caz de nimic.

– Prea obositor. Dar cuvintele lui îi merseră drept la inimă. Atunci se cheamă că suntem prieteni?

– Aşa se cheamă.

– Asta-i bine. Îl strânse uşor de mână. Cred că e important să fim prieteni înainte de a deveni iubiţi.

El era să cadă de pe bolovan.

– Poftim?

– Amândoi ştim că vrem să facem dragoste. Când el începu să se bâlbâie, ea îi zâmbi răbdătoare. Se gândise foarte bine la asta şi era sigură – aproape sigură – că aşa era cel mai bine pentru amândoi. Linişteşte-te, nu-i nici o crimă.

– Lilah, ştiu că am fost... Cum se zice? Ştiu că ţi-am făcut avansuri.

– Avansuri. Îndrăgostită la disperare de el, îi puse palma pe obraz. Oh, Max!

– Nu mă mândresc cu comportamentul meu, zise el înţepat, iar ea îşi retrase mâna. Nu vreau să...

Scanned by CamScanner

Limba i se împletici.

Durerea revenise, o combinație de respingere și înfrângere pe care o detesta.

- Nu vrei să te culci cu mine?

Acum i se strânsese și lui stomacul.

- Sigur că vreau. Orice bărbat...

- Eu nu mă refer la orice bărbat. Erau cele mai nepotrivite două cuvinte pe care le putuse găsi. Doar de el îi păsa ei. Voia să-l audă spunând că o dorea, atât și nimic mai mult. Ce naiba, eu vorbesc despre tine și despre mine, aici, acum. Se înfurie și sări de pe bolovan. Vreau să știu ce simți tu. Dacă voiam să știu ce simte orice alt bărbat, puneam mâna pe telefon sau mă duceam în sat și-l întrebam pe primul ieșit în cale.

Rămase la locul lui și se gândi la ce îi spusese.

- Pentru cineva căruia îi place să tărăgăneze lucrurile, ai un temperament foarte iute.

- Nu-mi vorbi pe tonul ăsta de profesor.

De data asta fu rândul lui să zâmbească.

- Credeam că-ți place.

- M-am răzgândit. Nici ea nu înțelegea de ce avea atitudinea asta, așa că se întoarse să se uite la apă. Era important să rămână calmă, își spuse ea. Întotdeauna reușea cu ușurință să rămână calmă. Știu ce gândești despre mine, începu ea.

- Nu prea mi-e clar de unde știi, când nici eu nu știu ce anume gândesc. Tăcu un moment, să-și adune gândurile. Lilah, ești o femeie frumoasă...

Se roti spre el și-l săgetă cu privirea.

- Dacă-mi repeți chestia aia, jur că te pocnesc!

- Ce-i? Complet năucit, flutură din mâini și se ridică. De ce? Doamne, Dumnezeule, ești culmea!

- Așa-i mai bine. Nu vreau să aud că părul meu are culoarea apusului de soare sau că ochii mei sunt ca spuma mării. Am mai auzit chestiile astea. Nu dau doi bani pe ele.

Scanned by CamScanner

El începu să creadă că și călugăria, și renunțarea completă la misterele femeiești aveau avantajele lor.

- Dar ce vrei să auzi?

- Nu-ți spun ce vreau să aud. Dacă-ți spun, ce rost mai are?

La capătul răbdării, își trecu ambele mâini prin păr.

- Ideea e că nu știu care e ideea. Acum îmi spuneai despre studențele...

- Studenițe, îl corectă ea printre dinți.

- Bine. Vorbeam despre flori și prietenie, după care brusc m-ai întrebat dacă vreau să mă culc cu tine. Cum ar trebui să reacționez?

Îl privi cu ochii mijiți.

- Tu să-mi spui.

Își stoarse mintea să găsească cuvintele potrivite, dar nu găsi nici unul.

- Uite ce-i, îmi dau seama că ești obișnuită ca bărbații să...

Ochii deja mijiți îi scăpărară.

- Să ce?

Dacă tot era să se cufunde, se hotărî Max, măcar să o facă cu stil.

- Ia taci tu din gură!

O trase în brațe, o lipi strâns de el și-și zdrobi buzele de ale ei. Lilah îi simțea frustrarea, furia, pasiunea iritată. Tot ce simțea el era o reflexie a propriilor ei emoții. Fu pentru prima dată când i se împotrivi, când se luptă să nu-i răspundă. Și tot pentru prima dată se întâmplă că el îi ignoră protestul și îi ceru acel răspuns.

Mâna lui era în părul ei înfoiat de vânt, îi trăgea capul pe spate, astfel încât să îi poată răvăși în voie gura. Trupul ei se arcuise și se încorda să se desprindă de el, dar el o strânse atât de tare, încât nici vântul nu se mai putea strecura între ei.

De data asta era diferit, se gândi ea. Nici un bărbat nu o mai forțase să... simță. Nu-și dorea durerea asta surdă, nu avea nevoie de dorințele acestea, de disperarea

Scanned by CamScanner

aceasta. În perioada trecută de la ultima lor întâlnire, se convinsese că dragostea ar putea fi nedureroasă, simplă și confortabilă, dar doar dacă era suficient de inteligentă.

Însă acum simțea durere. Nici o pasiune sau dorință din lume nu ar fi putut-o masca.

Furios pe amândoi, își smulse gura de pe ea și-și propti zdravăn mâinile pe umerii ei.

- Asta vrei? întrebă el. Vrei să uit de orice regulă, de toate codurile de decență? Vrei să știi cum mă simt? De fiecare dată când sunt în preajma ta, de-abia mă abțin să nu te ating. Iar când te ating, îmi vine să te iau pe sus și să fac dragoste cu tine până uiți că a mai existat altcineva în viața ta.

- Și de ce nu faci așa?

- Pentru că țin la tine, fir-ar să fie! Pentru că vreau să fiu respectuos cu tine. Și vreau mult mai mult decât să fiu doar următorul tip cu care te-ai culcat.

Enervarea din ochii ei păli, fiind înlocuită cu o vulnerabilitate mult mai pregnantă ca lacrimile.

- Nu asta ai însemna pentru mine. Își puse o palmă pe chipul lui. Tu ai fi primul, Max. Nu a mai existat nimeni ca tine. El nu spuse nimic, iar îndoiala din ochii lui o făcu să-și retragă din nou mâna. Nu mă crezi.

- De când te-am cunoscut, mi-e greu să gândesc limpede. Își dădu brusc seama că încă o ținea strâns de umeri și-și destinse degetele. Asta pentru că mi-ai luat mințile.

Își coborî privirea. Ce aproape fusese, constată ea, să îi spună tot ce avea pe suflet. Să se umilească, să îl pună pe el într-o situație jenantă. Dacă între ei era doar dorință fizică, atunci trebuia să fie suficient de puternică încât să accepte acest lucru.

- Atunci hai să o lăsăm așa! Încropi un zâmbet. Oricum, ne-am luat prea în serios. Pentru a-și alina tristețea, îl sărută încet și prelung. Rămânem prieteni?

El răsuflă cu nesaț.

- Sigur.

Scanned by CamScanner

– Hai să ne întoarcem, Max! Își strecură palma în palma lui. Aș trage un pui de somn.

O oră mai târziu, el stătea pe terasa însorită a camerei lui, cu caietul uitat în poală și cu mintea invadată de imaginea ei.

Nu reușise nici pe departe să o înțeleagă – era sigur că n-ar fi reușit să o înțeleagă nici în zeci de ani. Dar îi păsa suficient de tare încât să se și teamă, asta în afară de restul emoțiilor pe care i le provoca ea. Ce avea el, un biet profesor din clasa de mijloc, de oferit unei femei excepționale, exotice și cu un spirit liber, care emana senzualitate cu ușurința cu care alte femei emanau parfum?

Se simțea atât de stingher în preajma ei, încât ba se bâlbâia, ba tăbăra pe ea ca un om de Neanderthal.

Poate cel mai bine ar fi fost să-și aducă aminte că se simțea mult mai confortabil și cu siguranță mult mai competent lângă cărți decât în preajma femeilor.

Cum să-i spună că o dorea atât de mult încât de abia mai putea respira? Că îi era groază să-și urmeze instinctele pentru că știa că după aceea nu ar mai fi reușit niciodată să se elibereze de ea? O poveste de dragoste de-o vară pentru ea, un eveniment traumatizant pentru toată viața pentru el.

Se îndrăgostea de ea, ceea ce era ridicol. Nu avea loc în viața ei și spera că era suficient de inteligent încât să-și struneasscă emoțiile înainte să se implice prea tare. Mai avea câteva săptămâni și apoi se putea întoarce la rutina lui. Asta își dorea. Asta trebuia să facă.

Însă, dacă ea continua să îi dea târcoale, nu avea șanse de supraviețuire.

– Max! Trent, care se îndrepta spre aripa de vest pe ruta circulară, se opri. Te deranjez?

– Nu. Max se uită spre foaia goală din poala lui. Nu mă deranjezi.

Scanned by CamScanner

- Arăți de parcă încerci să rezolvi o problemă foarte dificilă. Are de-a face cu colierul?

- Nu. Max își ridică privirea și se uită chiorâș spre soare. Cu femeile.

- Oh. Bafta atunci! Ridică dintr-o sprânceană. Mai ales dacă e vorba despre o Calhoun.

- Lilah. Obosit, Max își frecă fața cu palmele. Cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât înțeleg mai puțin.

- Un început perfect al unei relații. Pentru că se simțea foarte încrezător în relația lui, Trent își făcu timp și luă loc. E o femeie fascinantă.

- Eu m-am decis la cuvântul *instabilă*.

- Frumoasă.

- Nu poți să-i spui așa ceva. E-n stare să-ți spargă capul. Intrigat, îl studie pe Trent. C.C. te-a amenințat vreodată că te pocnește dacă îi spui că e frumoasă?

- Nu chiar.

- Am crezut că poate e vreo trăsătură de familie. Începu să bată cu creionul în teancul de foi. Nu prea mă pricep la femei.

- Păi, bine, aș putea să-ți spun ce știu eu. Își propti degetele unele de altele și se lăsă pe spate. Sunt frustrante, interesante, enigmatice, minunate și enervante.

Max așteptă o clipă.

- Asta-i tot?

- Mda.

Privi în sus și ridică o mână ca să-l salute pe Sloan.

- Sunteți în pauză de cafea? întrebă Sloan interesat și-și scoase o țigară.

- Discutam despre femei, îl puse Trent la curent. Poate ai vrea să mai adaugi ceva scurtei mele dizertații.

Sloan își aprinse agale țigara.

- Încăpățânate ca niște catâri, rele ca niște pisici maidaneze și cea mai bună partidă din oraș. Suflă fumul afară și rânji spre Max. Ți s-au aprins călcâiele după Lilah, așa-i?

- Păi... eu...

Scanned by CamScanner

– Nu te sfii! Rânjetul lui Sloan se lăți, și arătă cu țigara spre el. Ești între prieteni.

Max nu era obișnuit să discute despre femei, cu atât mai puțin despre sentimentele pentru o anume femeie.

– Ar fi greu să nu fiu interesat.

Sloan izbucni în hohote de râs și-i făcu cu ochiul lui Trent.

– Băiete, ai fi mort dacă n-ai fi interesat. Deci care e problema?

– Nu știu ce să mă mai fac cu ea.

Buzele lui Trent se curbară.

– Sună cunoscut. Dar ce-ai vrea să faci?

Max aruncă o privire piezișă și lungă spre Trent, care îl făcu pe acesta să chicotească.

– Mda, e o problemă. Sloan trase mulțumit din țigară. Ea e... ăă... interesată?

Max își drese vocea.

– Păi, mi-a dat de înțeles că... nu știu cum să spun, mai devreme ne-am cățărat pe stânci și a... Da, e.

– Dar? îl iscodi Trent.

– Deja situația mă depășește.

– Atunci poate ar fi cazul să te mai dai la fund și-a treia oară, îi spuse Sloan, cu ochii spre vârful țigării. Sigur, dacă o faci să sufere, o să fiu nevoit să-ți stâlcesc mutra. Bagă țigara la loc în gură. Țin foarte mult la ea.

Max îl studie o clipă, apoi dădu capul pe spate și râse.

– N-am cum să câștig. Cred că în sfârșit mi-am dat seama de cum stau lucrurile.

– Asta este primul pas. Trent se mută de la locul lui. Dacă tot ne-am întâlnit aici fără doamne, profit de ocazie să vă spun că în sfârșit am primit niște informații despre acest Hawkins. Jasper Hawkins, contrabandist din Miami. Asociat cunoscut al vechiului nostru amic, Livingston.

– Ia te uită, murmură Sloan și-și stinse țigara.

Scanned by CamScanner

- Într-adevăr, se pare că Livingston și Caufield sunt una și aceeași persoană. Deocamdată, nici urmă de barcă.

- M-am gândit și eu la asta, interveni Max. Poate și-au acoperit urmele. Chiar dacă au presupus că am murit, s-au gândit că erau șanse ca leșul meu să fie adus la țărm și identificat într-un final. S-ar fi iscat o grămadă de întrebări.

- Așa că au scufundat barca, medită Trent cu voce tare.

- Sau și-au făcut rost de alta. Max întinse brațele. N-au de gând să renunțe. Sunt sigur de asta. Caufield sau cum îl cheamă e obsedat de colier. Și-a schimbat tactica, dar de renunțat nu va renunța.

- Nici noi, murmură Trent. Cei trei schimbară priviri pline de subînțeles. Dacă acel colier este în casă, o să-l găsim. Iar dacă nenorocitul ăla... Tăcu brusc, pentru că își zări soția ieșind valvârtej pe ușile din capătul terasei. C.C. Se ridică rapid și porni spre ea. Ce s-a întâmplat? Ce faci acasă?

- Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Râse și-și aruncă brațele în jurul lui. Te iubesc.

- Și eu te iubesc. Se retrase însă ca să-i studieze chipul. Era roșie în obraji, ochii îi străluceau și erau umezi. Zău, sper să fie veşti bune. Îi mângâie părul și îi verifică temperatura. Știa că nu se simțise în apele ei în ultima săptămână.

- Cele mai bune. Aruncă o privire spre Sloan și Max. Vă rog să ne scuzați! Îl apucă de mână pe Trent și îl trase pe terasă spre camera lor, unde îi putea da vestea în particular. La jumătatea drumului, explodă. Oh, nu mai pot s-aștept. Să știi că am ajuns acasă cu viteza sunetului după ce-am aflat rezultatul testului.

- Ce test? Ești bolnavă?

- Sunt gravidă.

Își ținu respirația în așteptarea reacției lui. De la îngrijorare la șoc, de la șoc la uimire.

Scanned by CamScanner

– Ești... gravidă? Se uită cu gura căscată spre abdomenul ei plat, apoi înapoi la chipul ei. Un copil? O să avem un copil?

O luă pe sus în timp ce ea încuviința din cap și începu să se învârtă cu ea în brațe.

– Ce naiba ieo fi apucat? se întrebă Sloan.

– Bărbații! Lilah apăru din altă încăpere în spatele lui Max. Sunteți atât de profunzi. Oftă și-și puse o mână pe umărul lui Max, cu ochii înlăcrimați spre sora ei și spre Trent. O să avem un copil, tolomacilor.

– Hai să fiu al naibii! Sloan trase un chiot și se duse să-i tragă una peste ceafă lui Trent și să o sărute pe C.C.

Sesizând că Lilah își trăgea nasul, Max se ridică.

– Ești bine?

– Sigur. Își șterse o lacrimă de pe gene, dar alta îi luă locul. E copilul surorii mele. Își mai trase nasul o dată, apoi râse printre lacrimi când Max îi întinse o batistă. Știam eu. Își tamponă ochii, își suflă nasul, apoi oftă. O s-o mai păstrez puțin, bine? O să bocim toți când o să mergem jos ca să anunțăm întreaga familie.

– Nici o problemă. Neștiind ce să facă, își îndesă mâinile în buzunare.

– Hai să mergem jos să vedem dacă avem șampanie în frigider!

– Cred că eu o să rămân aici. N-aș vrea să vă încurc cumva.

Scutură din cap că nu era de acord și-l apucă cu fermitate de mâini.

– Nu fi măgar! Îți place sau nu, profesore, faci parte din familie.

O lăsă să îl conducă și constată că îi plăcea. Îi plăcea foarte mult.

Totul a pornit de la un cățel maidanez. O creatură amărâtă, udă și murdară. Fără adăpost și neajutorată. Nu am nici cea mai vagă idee cum de a ajuns sus pe stânci. Poate cineva

Scanned by CamScanner

a crut să scape de cățea sau puiul a fost separat de mamă. Dar noi, eu și Christian, l-am găsit într-una dintre minunatele noastre după-amiezi. Se ascunsese printre bolovani, aproape mort de foame și scâncind, un ghemotoc de oase și blană neagră murdară.

Christian l-a ademenit cu mare răbdare, i-a vorbit cu blândețe și i-a întins bucățele de pâine și brânză. M-a impresionat să văd toată această bunătate în omul pe care îl iubesc. Cu mine este întotdeauna tandru, dar i-am văzut și nerăbdarea fioroasă când vine vorba despre arta lui. I-am simțit pasiunea soră cu violență cu care luptă pentru libertate atunci când mă ține în brațe.

Dar cu acest cățeluș, un biet orfan, a fost bun în mod instinctiv. Poate că animăluțul a simțit și el, pentru că i-a lins mâna și s-a lăsat mângâiat după ce a hăpăit masa frugală care i se oferise.

– Un luptător. Christian a râs când și-a pus mâinile frumoase de artist pe blănița murdară. Ești un dur, nu-i așa?

– Are nevoie de o baie, am spus eu, dar am râs când mi-a agățat rochia cu lăbuțele pline de praf. Și de o masă îndestulătoare.

Încântat de atenția cu care era înconjurat, cățelul m-a lins pe față, și tot trupușorul i-a tremurat de bucurie.

Firește, l-am îndrăgit imediat. Era un ghemotoc atât de simpatic, atât de încrezător, de nevoiaș. Ne-am jucat cu el cu încântarea unor copii și ne-am certat în glumă în legătură cu numele lui. I-am zis Fred. A fost de acord, a chelălăit, a dansat și s-a tăvălit prin praf. Nu voi uita niciodată acea drăgălășenie, simplitatea acelei bucurii. Stăteam pe jos lângă iubirea mea, cu un cățeluș pierdut, ne prefăceam că avem să-l luăm acasă la noi, că aveam să-l îngrijim împreună.

Până la urmă, eu l-am luat pe Fred. Ethan își dorea un animal de companie, iar eu am considerat că era suficient de mare ca să poată aprecia și ca să își asume această responsabilitate. Ce gălăgie a fost când am dus cățelul în odaia lor. Copiii au făcut ochii mari și au fost încântați, l-au luat pe rând în brațe până când, sunt sigură, Fred s-a simțit ca un rege.

Scanned by CamScanner

Fred a fost îmbăiat și hrănit cu mare fast. A fost mângâiat, ținut în brațe și gâdilat până a adormit epuizat și fericit.

Fergus s-a întors acasă. Din cauza emoțiilor stârnite de Fred, am uitat de planurile noastre pentru seara aceasta. Sunt sigură că soțul meu a fost îndreptățit să se supere că nu eram gata să ieșim în oraș la cină. Copiii alergau în toate părțile, neputând să-și țină încântarea în frâu, ceea ce l-a supărat și mai tare. Micuțul Ethan, mândru ca un proaspăt tătic, l-a adus pe Fred în salon.

– Ce mama naibii ai în brațe? l-a întrebat Fergus.

– Un cățeluș... Ethan a întins ghemotocul de blană pentru ca tatăl lui să-l inspecteze. Îl cheamă Fred.

Am remarcat expresia soțului meu, așa că am luat cățelul din brațele fiului meu și am început să-i explic cum de ajunse se la noi. Cred că am sperat că îi pot atinge latura sensibilă, că pot apela la dragostea – sau măcar la mândria – pe care o simțea pentru Ethan. Dar a rămas de neclintit.

– Nu accept o corcitură în casa mea. Crezi că de-aia am muncit toată viața, ca să am în casă niște creaturi purtătoare de purici, care își fac nevoile pe covoare și-mi rod perdelele?

– O să fie cuminte. Colleen m-a tras de fustă cu buza tremurând. Te rog, tati! O să-l ținem la noi în odaie și o să avem grijă de el.

– Nu o să facem așa ceva, domnișorică.

Fergus a ignorat lacrimile lui Colleen după o singură privire, apoi s-a întors spre Ethan, care și el avea lacrimi în ochi. O fracțiune de secundă, atât i s-a înmuiat expresia. Era totuși primul său fiu, moștenitorul lui, reprezentantul imortalității sale.

– Băiatul meu, nu te poți juca cu o corcitură. Numai fiii pescarilor au corcituri. Dacă îți dorești un câine, o să căutăm unul când ne întoarcem la New York. Un câine frumos, cu pedigri.

– Eu îl vreau pe Fred. Ethan își ridică privirea spre tatăl său, cu chipul lui scump schimonosit de durere.

Până și micuțul Sean începuse să plângă, deși nu înțelegea despre ce era vorba.

Scanned by CamScanner

– Nici nu se pune problema. Din ce în ce mai nervos, Fergus s-a dus să-şi toarne nişte whisky. Nu se cade. Bianca, pune o servitoare să-l dea afară.

Ştiu că m-am albit la faţă asemenea copiilor. Până şi Fred a scâncit şi şi-a lipit mutrişoara de bustul meu.

– Fergus, nu fi atât de crud!

A fost surprins, sunt sigură. Nu i-a trecut niciodată prin cap că aş putea să-i vorbesc aşa, mai ales în faţa copiilor.

– Doamnă, fă ce ţi-am spus!

– Mama a spus că putem să îl păstrăm, începu Colleen, temperamentul ei de copil ascuţindu-i vocea. Mama a promis. Nu-l poţi alunga. Mama nu o să te lase.

– Este casa mea. Dacă nu cobori tonul, o să mănânci bătaie cu cureaua.

Imediat am strâns-o pe Colleen de umeri, vrând să o fac să tacă, dar şi să o protejez. Nu aveam să-i permit să ridice mâna asupra copiilor mei. Am văzut negru în faţa ochilor de furie. Ştiu că tremuram când m-am aplecat spre ea şi i l-am pus pe Fred în braţe.

– Du-te sus la dădacă, i-am spus încet. Ia-i şi pe fraţii tăi.

– Nu o să-l omoare pe Fred. Există o furie mai sfâşietoare decât furia unui copil? Îl urăsc şi nu o să-l las să-l omoare pe Fred.

– Şşştt! O să fie bine, îţi promit. O să fie bine. Du-te sus la dădacă.

– Proastă treabă ai făcut, Bianca, a spus Fergus după plecarea copiilor. Fata e destul de mare ca să ştie că trebuie să stea în banca ei.

– Să stea în banca ei? Eram aşa furioasă, că îmi simţeam inima urlându-mi în minte. Ce trebuie să facă, să stea fără să sufle un cuvânt într-un colţ, cu mâinile în poală, să nu-şi rostească gândurile şi sentimentele până când vei încheia un contract ca să o măriţi bine? Sunt copii. Copiii noştri. Cum poţi să le faci atât de mult rău?

Nu se mai întâmplase niciodată în mariajul nostru să îi vorbesc pe acest ton. Nu am crezut niciodată că voi fi nevoită. O clipă, am fost sigură că mă va lovi. Am văzut-o în ochii lui.

Scanned by CamScanner

Dar a făcut un efort să se abţină, deşi degetele îi erau la fel de albe ca marmura.

– Îmi pui cuvântul la îndoială, Bianca? Chipul îi era palid de furie, ochii foarte întunecaţi. Ai uitat în casa cui stai, de la cine mănânci, de la cine ai haine?

– Nu. Atunci am simţit o nouă undă de tristeţe, fiindcă mariajul nostru se limita la atât. Nu, nu am uitat. Nu pot să uit. Aş prefera să mă îmbrac cu zdrenţe şi să mor de foame decât să te văd că faci atât de mult rău copiilor mei. Nu îţi permit să le iei câinele şi să îl omori.

– Nu îmi permiţi? Nu mai era palid, ci roşu ca racul de mânie. Acum tu nu îţi ştii locul, Bianca. De ce să mă mir că sunt sfidat de copii cu aşa o mamă?

– Vor să îi iubeşti, au nevoie de atenţia ta. Acum ţipam, nu mă mai puteam abţine. La fel cum am avut şi eu nevoie. Dar tu nu-ţi iubeşti decât banii şi poziţia.

Ce ceartă urâtă am avut! Nu pot reproduce epitetele pe care mi le-a aruncat. A trântit paharul de perete, spulberând cristalul şi propriul autocontrol. Ochii îi erau sălbatici când m-a apucat de gât. M-am temut pentru viaţa mea, am fost îngrozită pentru copiii mei. M-a aruncat cât colo, şi am căzut într-un scaun. Respiraţia îi era sacadată şi mă fixa cu privirea. Foarte încet şi cu mare efort, şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Culoarea aprinsă i-a pălit de pe pomeţi.

– Acum am înţeles că am fost prea generos cu tine, a spus. Începând din acest moment, acest lucru se va schimba. Nu cred că vei mai putea continua să faci ce vrei. Voi anula planurile pentru această seară. Am treabă în Boston. Cât sunt acolo, o să caut o guvernantă. Este timpul ca aceşti copii să înveţe ce înseamnă respectul şi să-şi aprecieze poziţia. Din cauza ta şi a dădacei sunt răzgâiaţi şi plini de pretenţii. Şi-a scos ceasul din buzunar şi a verificat ora. Voi pleca în seara aceasta şi voi lipsi două zile. Când mă întorc, vreau să văd că ţi-ai amintit care îţi sunt îndatoririle. Dacă găsesc corcitura când mă întorc, veţi fi pedepsiţi toţi, tu şi copiii. Ai înţeles, Bianca?

– Da. Vocea îmi tremura. Foarte bine.

Scanned by CamScanner

– Excelent. Atunci ne vedem peste două zile.

A ieșit din salon. Eu nu m-am clintit o oră din loc. Am auzit trăsura venind să îl ia. Am auzit ordinele pe care le dădea servitorilor. Atunci mintea mi s-a limpezit și am știut ce aveam de făcut.

Scanned by CamScanner

capitolul 7

- Ce naiba se întâmplă cu hârtiile astea?

Hawkins se plimba prin camera bătută de soare din casa închiriată. Nu fusese niciodată o persoană răbdătoare, preferând întotdeauna să-şi folosească pumnii sau arma în locul creierului. Asociatul lui, cunoscut acum drept Robert Marshall, stătea la biroul de stejar şi răsfoia cu grijă prin documentele pe care le furase de la Tucnuri în urmă cu o lună. Îşi vopsise părul într-o nuanţă greu de descris de şaten şi-şi lăsase barbă şi mustăţi, pe care le vopsise la fel.

Dacă l-ar fi văzut Max Quartermain, l-ar fi luat drept Ellis Caufield. Indiferent de ce nume îşi alegea, indiferent de cum se deghiza, era un hoţ a cărui minte lipsită de scrupule se fixase asupra smaraldelor familiei Calhoun.

- Am avut o grămadă de belele până am pus mâna pe hârtiile astea, zise Caufield pe un ton binevoitor. Acum, că bunul nostru profesor nu mai este printre noi, va trebui să le descifrez singur. Singura problemă este că va dura mai mult.

- Toată afacerea asta e împuţită rău. Hawkins privi pe fereastră, spre copacii cu trunchiuri groase care ţineau umbră casei. Era ascunsă în spatele unui crâng de plopi tremurători, iar frunzele reci tremurau încontinuu în briză. Ferestrele studioului erau deschise larg, iar mirosul de pin şi de sângele-voinicului umpluse camera. El nu simţea însă decât mirosul propriei frustrări. Sclipirile albastre ale golfului nu îi ridicau moralul. Stătuse atât de mult timp la închisoare, încât, indiferent de împrejurimi, el tot închis se simţea.

Îşi trosni degetele şi se întoarse cu spatele la privelişte.

- E posibil să fim blocaţi câteva săptămâni aici.

Scanned by CamScanner

- Poate între timp o să ajungi să apreciezi frumusețea locurilor astora. Și camera. Ticul nervos al partenerului său era enervant, dar i-l tolera. Deocamdată avea nevoie de Hawkins. După ce găseau smaraldele... ei, asta era altă poveste. Eu, unul, prefer ca pe termen lung să stau într-o casă, nu pe o barcă. Și a fost greu și scump să găsim o proprietate potrivită pe insulă, chiar lângă golf.

- Asta-i altceva. Hawkins își scoase o țigară. Am cheltuit o groază de bani, și până acum n-avem decât niște hârtii îmbătrânite de vreme.

- Crede-mă, smaraldele o să acopere cu vârf și îndesat toate cheltuielile.

- Asta dacă există.

- Există. Caufield dădu nervos fumul la o parte, dar privirea îi era concentrată. Există. O să le țin în mâini până la sfârșitul verii. Ridică palmele. Erau netede, albe și dibace. Parcă și vedea pietrele verzi și strălucitoare căzându-i în ele. O să fie ale mele.

- Ale noastre, îl corectă Hawkins.

Caufield își ridică privirea spre el și zâmbi.

- Ale noastre, firește.

După ce mâncară, Max se întoarse la listele lui. Își spusese că se comporta ca un om responsabil, care făcea ce trebuia. Adevărul era însă că simțea nevoia să păstreze o oarecare distanță față de Lilah. Nu se mai putea minți singur, nu-și mai putea spune că nu simțea decât dorință trupească pentru ea. Asta era o reacție fiziologică primitivă, ce putea fi declanșată și de un chip văzut la televizor sau de o voce auzită la radio.

Reacția lui vizavi de Lilah nu era nici pe departe atât de simplistă sau de ușor de ignorat.

De fiecare dată când fusese în preajma ei, emoțiile i se încâlciseră și mai tare, deveniseră din ce în ce mai instabile și mai greu de controlat. Îi fusese foarte greu și când doar se uita la ea și o dorea. Acum ajunsese în stadiul în care se uita la ea și-și simțea dorințele

Scanned by CamScanner

contopindu-se cu vise fanteziste, prostești și imposibil de realizat.

Nu se gândise niciodată prea mult că s-ar putea îndrăgosti și absolut deloc că avea să se însoare cândva și să-și întemeieze o familie. Munca îi fusese întotdeauna de ajuns, îi umpluse cu iscusință toate golurile. Îi plăceau femeile și, deși nu se considera nici pe departe vreun Don Juan de Cornell, se descurcase să aibă câteva relații tihnite și mulțumitoare. Și totuși, nu simțise niciodată vreo dorință nestăvilită de a da fuga la altar sau de a se așeza la casa lui.

Celibatul îi pria, iar, când se gândise la viitor, își imaginase că avea să devină un tip ursuz, care urma să se apuce probabil să fumeze pipă și avea să-și cumpere un câine simpatic care să-i țină de urât. Era un om simplu care ducea o viață liniștită. Cel puțin până de curând. După ce le ajuta pe membrele familiei Calhoun să găsească smaraldele, avea de gând să revină la acea viață liniștită. Și la singurătate. Deși lucrurile n-aveau să mai fie niciodată exact la fel, știa că ea avea să-l uite pe profesorul dubios înainte ca viforul iernii să se abată asupra golfului.

Și, în afară de asta, cu cât termina mai repede treaba pe care fusese de acord să o facă și pleca, cu atât avea să-i fie mai ușor să plece. Strânse listele și decise că era timpul să facă următorul pas spre încheierea celei mai incredibile veri a vieții lui.

O găsi pe Amanda în camera ei, parcurgând propriile liste. Făcea pregătiri pentru nuntă, care era programată pentru peste trei săptămâni.

– Îmi cer scuze de deranj.

– Nu face nimic. Amanda își împinse ochelarii pe nas și zâmbi. Am totul sub control, mai puțin emoțiile mele. Aranjă teancul de hârtii și le lăsă pe biroul cu suprafață mobilă. Eu am vrut să fugim, dar mătușa Coco m-ar fi ucis.

– Bănuiesc că e mult de muncă pentru o nuntă.

Scanned by CamScanner

- Până și planificarea unei ceremonii restrânse e ca urzirea unei ofensive importante de război. Sau ca un număr la circ, conchise și râse. Până la urmă ajungi să jonglezi cu fotografii și schemele de culori, decorul și aranjamentele florale. Dar încet-încet mă prind despre ce e vorba. Am făcut treabă bună cu nunta lui C.C., deci sper că o să mă descurc și cu a mea. Doar dacă nu... Își dădu ochelarii jos și începu să se joace agitată cu o ureche. Toată tevatura asta mă bagă rău în sperieți. Așa că, Max, fă bine și distrage-mi atenția, spune-mi ce te frământă pe tine.

- Mi-am ocupat timpul cu asta. Nu știu dacă e completă sau nu. Îi puse lista în față. Numele tuturor servitorilor pe care i-am găsit, cei care au lucrat aici în vara în care a murit Bianca.

Cu buzele țuguiate, Amanda își puse ochelarii la loc pe nas. Îi plăcu scrisul de mână clar și împărțirea pe coloane.

- Toate astea?

- Conform registrelor pe care le-am găsit. Mă gândeam că am putea contacta familiile, poate avem noroc și găsim câțiva supraviețuitori.

- Toți cei care au lucrat atunci ar trebui să fi trecut de o sută de ani.

- Nu neapărat. Multe dintre ajutoare erau persoane tinere. Unele servitoare, ajutoarele de la bucătărie și din grădină. Ea începu să bată cu creionul în birou, iar el ridică din umeri. Sunt șanse mici, știu, dar...

- Nu. Cu privirea încă spre listă, încuviință din cap. Îmi place ideea. Chiar dacă nu vom găsi pe nimeni care chiar a lucrat atunci aici, am putea afla unele lucruri de la copiii lor. Sunt șanse foarte mari ca unii dintre ei să fi fost localnici - poate încă locuiesc pe insulă. Își ridică privirea spre el. Bun raționament, Max!

- Aș vrea să te ajut să identifici câteva dintre nume acum.

- Mi-ar prinde bine orice fel de ajutor. Nu o să fie ușor.

- Cercetarea este punctul meu forte.

Scanned by CamScanner

– Atunci așa facem. Întinse mâna [illegible] el. Ce-ar fi să împărțim lista și să [illegible] Eu mă gândesc la bucătar, majordom, [illegible] nica personală a Biancăi și dădaca, femeia care a călăto rit cu ei de la New York.

– Dar persoanele angajate pe cele mai joase poziții erau de prin partea locului.

– Exact. Am putea să împărțim lista după acest criteriu, apoi o să căutăm toate referințele...

Se opri, pentru că Sloan intră pe ușile terasei cu o sticlă de șampanie și două pahare.

– Cum te las singură cinci minute, cum te găsesc dis trându-te cu alți bărbați. Lasă sticla din mână. Și mai vorbiți și despre referințe. Cred că-i treabă serioasă.

– Nam apucat nici măcar să-i punem în ordine alfabetică, îi spuse Amanda lui Sloan.

– Înseamnă c-am ajuns la timp. Îi luă creionul din mână, după care o ajută să se ridice. Imediat o să vă îngropați până la gât în corelații.

Nu aveau nevoie de el, se hotărî Max. După felul în care se sărutau, se părea că uitaseră complet de prezența lui. Înainte de a ieși, aruncă o privire invidioasă peste umăr. Își zâmbeau unul altuia, fără să spună nimic. Era evident că erau doi oameni care știau ce voiau. Unul de la celălalt.

Ajuns în camera lui, Max se hotărî să-și petreacă restul serii lucrând la notițele pentru cartea lui. Sau, dacă își făcea curaj, putea sta în fața mașinii de scris vechi pe care Coco o scosese de la naftalină pentru el. Putea face și acest pas, marele pas: să înceapă să-și scrie povestea în loc să facă pregătiri pentru a o scrie.

Aruncă o privire spre mașinăria Remington uzată și simți că i se strânge stomacul. Voia să se așeze, să-și pună degetele pe taste, cu aceeași disperare cu care un bărbat voia să țină în brațe femeia iubită și dorită. Era la fel de îngrozit de foaia goală de hârtie cum ar fi fost și

Scanned by CamScanner

dacă s-ar fi aflat în fața plutonului de execuție. Poate și mai mult.

Trebuia să se pregătească, își spuse în sinea lui. Cărțile de referință trebuiau aranjate mai bine. Trebuia să aibă acces mai ușor la notițe. Lumina trebuia ajustată.

Se gândi la zeci de detalii care trebuiau rezolvate înainte de a putea începe. După ce termină partea asta, încercă să se gândească și la altele, dar nu mai găsi nimic, așa că se așeză.

Și uite cum veni și momentul acesta, constată el, când era pe cale să înceapă ceva la care visase toată viața lui. Nu trebuia decât să scrie prima frază, după care totul avea să curgă de la sine.

Degetele i se strânseră în pumni peste taste.

De ce crezuse că putea scrie o carte? O teză, o prelegere, da. Asta învățase să facă. Dar să scrii o carte, Dumnezeule, un roman, nu era același lucru, nu era ceva ce putea fi învățat. Aveai nevoie de imaginație, de o sclipire de geniu și de o doză de dramatism. Una era visatul cu ochii deschiși la o poveste și alta era așternerea ei pe hârtie.

Nu era o prostie să înceapă ceva ce n-avea să ducă la bun sfârșit? Atâta vreme cât se pregătise să scrie cartea, nu existaseră riscuri sau dezamăgiri. Ar fi putut continua ani la rând să se pregătească fără nici o jenă. Dar, dacă o începea, dacă chiar începea să scrie, atunci nu se mai putea ascunde după notițe și cărțile din care se documenta. Odată cu eșecul i se spulbera și visul.

Încordat la maximum, își plimbă degetele pe deasupra tastelor până când în minte îi răsăriră zeci de scuze pentru a amâna momentul. Când prima propoziție, transmisă de la creier spre degete, apăru pe foaia albă de hârtie, răsuflă prelung și tremurând.

Trei ore mai târziu, scrisese zece pagini. Povestea care îi sunase în cap atât de multă vreme se materializa în sfârșit în cuvinte. În cuvintele lui. Știa că probabil era groaznic, dar nu-i păsa. Scria, chiar scria. Procesul îl

Scanned by CamScanner

fascina și îl însuflețea. Tăcănitul și trosnitul tastelor îl încântau.

Își dădu jos tricoul și se descălță, după care se aplecă încruntat și cu privirea ușor nefocalizată. Degetele i se mișcau cu viteză pe deasupra tastelor, apoi se opreau brusc cât se chinuia să-și ordoneze ideile ca să le poată așterne pe hârtie.

Așa îl găsi Lilah. Max lăsase ușile terasei deschise ca să intre briza, deși trecuse mult timp de când n-o mai băgase în seamă. Camera era întunecată, cu excepția fasciculului de lumină dat de lampa de birou. Îl urmări în tăcere, stârnită de concentrarea lui absolută, încântată de felul în care îi intra părul în ochi.

Era de mirare că venise la el?. Era așa îndrăgostită de el, că nu putea sta deoparte. Nu putea fi ceva greșit să-și dorească o noapte cu el, să îi arate această dragoste într-un fel pe care l-ar fi putut înțelege și accepta. Trebuia să fie a lui, să creeze o legătură care să conteze pentru amândoi.

Nu despre sex era vorba, ci despre intimitate. Se declanșase în momentul în care el zăcuse pe jumătate înecat pe prundiș și-și ridicase o palmă ca să îi atingă chipul. Se crease o legătură de care nu mai voia să se eschiveze.

Instinctul o purtase spre camera lui în această seară, cu aceeași precizie cu care o condusese și spre plajă în timpul furtunii.

Decizia era a ei, știa asta. Oricât de mult ar fi dorit-o, el nu ar fi luat nimic ce nu i se oferea de bunăvoie. Și atunci ar fi ezitat din cauza regulilor și a principiilor sale. Poate că dacă ar fi iubit-o... Dar nu trebuia să se gândească la asta. În timp avea să o iubească. Sentimentele ei erau prea intense și prea profunde ca să nu însemne că își găsise perechea.

Așadar, avea să facă primul pas. Seducerea.

Atât de concentrat era, încât n-ar fi auzit nici un țipăt. Dar parfumul ei, adus în șoaptă de briza nopții,

Scanned by CamScanner

îl trezi. Dorința îi puse sângele în mișcare înainte să-și ridice privirea și să o vadă în cadrul ușii. Halatul alb fluturа în jurul ei. Prins de curent, părul îi dansa peste umeri. În spatele ei, cerul era ca o pânză neagră, iar ea se materializase – trecuse de la iluzie la realitate – din el. Ea zâmbi, iar lui i se înmuiară degetele pe taste.

– Lilah.

– Am visat ceva. Era adevărat ce îi spunea, iar adevărul o ajuta să-și calmeze neliniștea. Era un vis despre noi doi. Sub clar de lună. Aproape am simțit lumina lunii pe piele până m-ai atins. Intră în cameră, iar mătasea foșni încet, precum stropi de apă picând unii peste alții. Apoi nu am mai simțit nimic altceva în afara ta. Erau și flori acolo, cu un parfum suav și dulce. O privighetoare care își chema prin cântec partenerul. A fost un vis minunat, Max. Se opri lângă birou. Apoi m-am trezit singură.

Era convins că ghemul de tensiune din stomac avea să plesnească din moment în moment, lăsându-l complet neajutorat. Era mai frumoasă decât orice fantazie, cu părul de foc răsfirat pe umeri, cu trupul grațios conturându-i-se atâtător pe sub mătasea subțire și foșnitoare.

– E târziu. Încercă să-și dreagă vocea sugrumată. Nu ar trebui să fii aici.

– De ce?

– Pentru că... e...

– Deplasat? sugeră ea. Nesăbuit? Îi dădu părul la o parte de pe frunte. Periculos? Max sări în picioare și se piti în spatele scaunului, de care se prinse cu amândouă mâinile. Da, toate astea.

În ochii ei se citeau secretele seculare ale femeilor.

– Dar mă simt nesăbuită, Max. Tu nu?

Disperat era cuvântul potrivit. Disperat după o singură atingere. Degetele i se albiră pe spătarul scaunului.

– E o chestiune de respect.

Zâmbetul ei fu dintr-odată foarte cald și dulce.

– Dar eu te respect, Max.

Scanned by CamScanner

– Nu, voiam să zic că... Arăta minunat când zâmbea așa, atât de tânără, de fragilă. Am decis că suntem prieteni.

– Păi, suntem.

Cu privirea fixată în ochii lui, își ridică mâna să-și netezească părul. Inelele îi străluciră la lumina lămpii.

– Iar asta este...

– Ceva ce vrem amândoi, îi termină ea propoziția. Păși spre el, dar el se trase în spate. Scaunul căzu. Râdea, dar nu de el; un râs cald și încântat. Ești nervos din cauza mea, Max?

– E puțin spus. De-abia mai respira, și gâtul i se uscase de tot. Își încleștase pumnii pe lângă corp, și parcă și stomacul i se urcase în gât. Lilah, nu vreau să distrug relația pe care o avem. Dumnezeu mi-e martor, nu vreau să-mi frângi inima.

Zâmbi, simțind un val de speranță care îi zdruncină nervii.

– Aș putea eu face una ca asta?

– Știi că da. Probabil că nici nu mai știi câte inimi ai frânt până acum.

„Aceeași discuție", se gândi Lilah în timp ce dezamăgirea punea stăpânire pe ea. În continuare o vedea, așa cum probabil o văzuse mereu, ca pe sirena indiferentă care ademenește bărbații, pentru ca apoi să se descotorosească de ei. Nu înțelegea că inima ei era în pericol, că în tot acest răstimp inima ei fusese în joc. Inima era cea care nu o lăsa să se oprească acum – care nu o putea opri acum. Era scris ca în seara aceasta să fie cu el. O simțea prea puternic ca să fie doar o impresie.

– Spune-mi, profesore, tu m-ai visat vreodată? Făcu un pas spre el, iar el se dădu un pas în spate. Acum stăteau în umbra din spatele lămpii. Stai vreodată întins pe întuneric și te întrebi cum ar fi?

Pierdea teren, și asta cu repeziciune. Mintea îi era prea plină de prezența ei ca să se mai poată gândi și la altceva în afară de dorință.

– Știi că da.

Scanned by CamScanner

Încă un pas, și fură surprinși de o rază de lună la fel de albă ca halatul ei, la fel de seducătoare.

- Și, când visezi, unde suntem?

- Nu contează unde suntem. Trebuia să o atingă, nu mai putea rezista, măcar părul să i-l atingă cu vârful degetelor. Suntem doar noi doi.

- Acum suntem singuri. Își strecură mâinile pe după umerii lui și și le prinse la ceafă. Sărută-mă, Max! Așa cum m-ai sărutat prima dată, când am stat pe iarbă în lumina zilei.

Degetele lui erau în părul ei, încordate precum sârma.

- Nu se va termina aici, Lilah. Nu de data asta.

Buzele ei se arcuiră frumos și se ridicară spre gura lui.

- Sărută-mă și atât!

Se strădui să nu o mai strângă, să nu îi preseze prea tare buzele. Fără îndoială, era suficient de puternic ca să-și reprime dorința aceasta vie de a o răvăși. Nu voia să-i facă rău. Își jură că nu avea să-i facă rău.

Și se agăță de speranța palidă că putea scăpa viu și nevătămat după o noapte cu ea.

„Foarte adorabil", se gândi ea. Atât de simpatic. Tandrețea sărutului era cu atât mai intensă cu cât simțea tremurul pasiunii oprimate în amândoi. Inima ei, deja plină de iubire, se revărsa.

Când buzele li se desprinseră, în ochi îi sclipeau lacrimi.

- Nu vreau să se termine așa. Îi atinse din nou buzele cu buzele ei. Nici unul din noi nu vrea.

- Fă dragoste cu mine, Max, murmură ea. Nu-și desprinse privirea de la ochii lui și se trase în spate, desfăcându-și halatul. Am nevoie de tine.

Halatul alunecă pe podea.

Pielea îi era la fel de albă și de netedă ca marmura. Membrele ei lungi și subțiri păreau sculptate și lustruite de mâinile unui artist. Rămase acolo, învăluită doar de razele lunii, și aștepta.

Scanned by CamScanner

Nu văzuse în viaţa lui ceva mai frumos, mai elegant sau mai fragil. Dintr-odată, mâinile i se păreau prea mari şi neîndemânatice, degetele brutale. Respiraţia lui şuieră printre buze în momentul în care o atinse. Deşi de abia o atingea cu degetele, era îngrozit ca nu care cumva să o înveninească. Fascinat, se uită cum îşi plimba palma pe ea, cum îi desena panta umerilor, aluneca pe braţele ei graţioase şi înapoi. Cu grijă, cu mare grijă, îi atinse în treacăt pielea de pe sâni cu un gest la fel de fluid ca apa.

Mai întâi i se înmuiară picioarele. Nu o mai atinsese nimeni aşa, cu o asemenea tandreţe stupefiantă. Se simţea de parcă ar fi fost prima femeie pe care el o văzuse şi încerca să-i memoreze chipul şi formele cu ajutorul degetelor. Venise să îl seducă, dar braţele îi atârnau greu le pe lângă corp. Ea era cea sedusă. Capul îi căzu pe spate într-un gest involuntar de capitulare. El nu avea de unde să ştie că era prima ei capitulare.

Coloana vulnerabilă a gâtului ei era irezistibilă. Îşi presă gura de ea, iar cu palma îi mângâie uşor vârful sânilor.

Combinaţia aceasta o răscoli cu brutalitate. Şocată de intensitatea senzaţiilor, se înfioră şi îi rosti numele cu un suspin.

Se retrase instantaneu, blestemându-se în gând.

– Îmi pare rău! Era aproape orbit de dorinţă, aşa că scutură din cap ca să-şi limpezească mintea. Întotdeauna am fost stângaci.

– Stângaci? Zăpăcită de dorinţă, se legănă spre el şi-şi plimbă buzele peste umărul lui, pe gâtul lui, până pe pieptul lui. Chiar nu simţi ce-mi faci? Nu te opri! Îi găsi gura şi zăbovi acolo. Cred că o să mor dacă te opreşti.

Sistemul de apărare i se prăbuşi aproape complet. Mâinile ei îl mângâiau nerăbdătoare şi lacome. Gura ei, Dumnezeule, gura ei era fierbinte şi promptă, îi pârjolea pielea cu fiecare sărut. Nu mai putea gândi, de abia mai putea respira. Nu putea face nimic altceva decât să simtă.

Scanned by CamScanner

Încercând din greu să-şi păstreze controlul, îi înălţă chipul spre el, îi calmă buzele, sorbind din ele şi din ea, concentrându-şi toate nevoile în acel sărut nesfârşit. Da, putea simţi ce îi făcea şi era uimit. Cu un geamăt guturai, trupul ei se înmuie într-o predare mult mai erotică decât orice seducere. Trupul ei părea că se contopeşte cu al lui, total maleabil, total încrezător. Când o ridică în braţe, ea scoase un sunet discret şi trândav de plăcere.

Ochii ei erau aproape închişi. Încă îi vedea strălucirea verde pe sub gene. O purtă pe braţe până la pat şi se simţi la fel de puternic precum Hercule. O aşeză încet, uitându-se la chipul ei peste aşternut.

Razele lunii pătrunseseră până aici, strecurându-se prin ferestre precum argintul-viu. Auzea vântul oftând printre ramuri şi tumultul distant al apei care se lovea de stânci. Parfumul ei, la fel de misterios ca al Evei, veni spre el la fel de uşor ca mâinile ei.

O luă de mâini. Copleşit de romantismul nopţii, i le duse la buze, îşi plimbă în treacăt gura de-a lungul degetelor, apoi de-a lungul palmelor. În tot acest timp, o privi cât o testă cu dinţii, o alină şi o excită cu limba. Auzi cum i se accelerează respiraţia, îi văzu privirea înceţoşându-i-se de plăcere nebună şi de confuzie în vreme ce el îi dezmierda mâinile. Îi simţi tunetul pulsului când îşi lipi buzele de încheietura ei.

O adusese într-o stare pentru care nu fusese pregătită. Era complet neputincioasă. Oare ştia el cât de multă putere avea acum asupra ei? Plăcerea ameţitoare şi grea se prelingea din vârful degetelor până în toţi porii. Când buzele lui alunecară în jos pe braţ şi se cuibăriră în interiorul cotului, un geamăt îi scăpă printre buze.

Nici măcar nu-şi dădea seama că se mişca sub el, că îl invita să se servească din toate, din tot ce îşi dorea. Când gura lui reveni în sfârşit la gura ei, singurul cuvânt pe care îl putu îngăima fu numele lui.

Scanned by CamScanner

El făcu eforturi să nu se lăcomească. Era imposibil să nu simtă rapacitate alături de trupul ei atât de fierbinte, molatic și agil sub el. Dar refuza în continuare să cedeze. În seara aceasta, pentru că putea fi singura seară, avea să reziste. Își dorea mai mult decât uniunea rapidă și frenetică pe care i-o cerea cu disperare trupul. Își dorea plăcerea ameţitoare de a o parcurge milimetru cu milimetru, de a-i descoperi secretele, slăbiciunile. Cu răbdare, își putea întipări în minte senzaţiile pe care le simţea când o atingea și care o făceau să tremure, gustul și suspinele ei. Când îi simţi mâinile pe el, știu că se dăruia acestei nopţi la fel de mult ca el.

Se prelinse încet pe ea, mistuindu-i carnea cu gura larg deschisă, cu degete șoptitoare. Cu o plăcere chinuitoare zăbovi asupra sânilor ei până când îi simţi gata să plesnească de plăcere. Coborî încet și treptat, în timp ce degetele ei se încleștară și apoi se relaxară în părul lui. Îi auzea rugăminţile șoptite și incoerente, suspinele și icnetele când își trecu gura peste bustul ei, când o mușcă încetișor de șold. Ea îi simţi aburul respiraţiei pe coapsă și țipă, își pierdu echilibrul când primul val fierbinte o cotropi cu totul. Se aplecă în față, apoi își desfăcu picioarele când el alunecă necruţător spre genunchiul ei.

Nu se mai sătura de ea. De câte ori gusta din ea, senzaţiile erau și mai intense. Când își astâmpără foamea, tensiunea începu să-i zvâcnească în tâmple, să îi clocotească sângele. O apucă de mâinile care îi atârnau neputincioase și simţi că înnebunește cât o purtă până pe culmile extazului. După ce trupul ei deveni flasc, iar respiraţia i se transformă în suspin, își puse din nou gura peste a ei.

Ar fi vrut să-l implore, dar nu putea vorbi. Trupul îi era răscolit de senzaţie după senzaţie, care o lăsau slăbită, ameţită și disperată. Disperată după el, începu să bâjbâie după șliţul pantalonilor lui. Ţipătul pe care l-ar fi scos de frustrare se transformă într-un geamăt când o acoperi iarăși cu gura lui.

Scanned by CamScanner

Printre smucituri și icnete, îi trase blugii peste șol-duri, într-o stare de frenezie care o făcu să nu observe că degetele ei cercetătoare îl făceau să se cutremure. Trupu-rile lor umede alunecară unul pe celălalt în momentul în care el rămase fără pantaloni.

- Stai! Cuvântul ieși ca un șuier printre buzele lui, în timp ce se luptă din toate puterile să-și păstreze ultima brumă de control. Uită-te la mine! Degetele i se încor-dară în părul ei, iar ea deschise ochii. Uită-te la mine, repetă el. Vreau să-ți amintești.

Mușchii îi tremurară din cauza efortului pe care îl făcea pentru a nu se grăbi când intră în ea. Ochii ei se încețoșară, dar rămaseră fixați asupra lui cât porniră într-un ritm lent. Știa, în timp ce îl simțea în ea, că avea să-și aducă aminte pentru totdeauna.

Felul în care capul lui se odihnea între sânii ei era mi-nunat, atât de natural. Lilah zâmbi de bucuria senzației când îl mângâie pe cap. Se țineau încă de mână, la fel cum se ținuseră și când atinseseră extazul împreună. Pe jumătate visând, își imagină cum ar fi să doarmă cu el, exact așa, noapte de noapte.

O simți că se relaxează sub greutatea lui, îi simți trupul cald și maleabil, pielea încă lucioasă de broboa-nele pasiunii. Încet-încet, inima ei revenea la un ritm normal. Preț de o clipă, își spuse că aceasta era doar o noapte dintr-un lung șir. Că ea putea fi a lui în felul acela complex și intim în care o femeie aparținea unui bărbat.

Știa că îi oferise plăcere și că pentru o vreme fuseseră cât se putea de aproape unul de celălalt. Dar acum ha-dar nu avea ce ar putea spune - pentru că, de fapt, nu ar fi vrut să-i spună decât că o iubea.

- La ce te gândești? șopti ea.

Încercă să se calmeze.

- Creierul nu-mi funcționează încă.

Râse încet și cu căldură. Se foi sub el până ajunseră față în față.

Scanned by CamScanner

– Atunci îți voi spune la ce mă gândesc eu. Se apropie de el și îl sărută languros și pasional. Îmi plac buzele tale. Îl mușcă încet de buza de jos. Și mâinile tale. Urechii, ochii tăi. În timp ce vorbea, își târî un deget pe șira spinării lui. De fapt, acum nu-mi vine în minte nimic ce nu mi-ar plăcea la tine.

– O să-ți aduc aminte de vorbele astea data viitoare când te enervez. Îi dădu părul pe spate pentru că îi plăcea să i-l vadă răsfirat pe așternuturile lui. Nu-mi vine să cred că sunt aici cu tine, acum.

– Nu așa te-ai simțit, Max, încă de la început?

– Ba da. Îi desenă conturul gurii cu un deget. Am crezut că sunt doar dorințe deșarte.

– Nu prea ai încredere în forțele proprii, profesore. Îl sărută încet și repetat pe față. Ești un bărbat atrăgător cu o minte strălucită și ai un suflet milostiv, absolut irezistibil. În ochii ei nu se citi amuzament când el se foi – în schimb, ea îi puse o mână pe obraz. A fost minunat să faci dragoste cu mine. A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Și apoi ea văzu totul în privirea lui. Acum nu era jenă, ci pur și simplu neîncredere. Și, pentru că ea era deja lipsită de apărare și își pusese sufletul pe tavă, nimic nu ar mai fi putut-o răni.

– Iartă-mă, zise ea crispată și se trase de lângă el. Sunt sigură că sună banal, venind din partea mea.

– Lilah...

– Lasă, nu-i nimic! Își strânse buzele și rămase așa până fu sigură că putea vorbi cu seninătate și detașare. N-are rost să complicăm lucrurile. Se ridică și-și dădu părul pe spate. Nu ne leagă nimic, profesore. Fără capcane, fără hârtii de semnat. Suntem doi adulți care au fost de acord să își facă de cap. E bine așa?

– Nu-s sigur că-i bine.

– Hai să cădem de acord că nu ne gândim la viitor. Poate doar la câte o noapte. Se întinse ca să îl sărute. Acum, că am stabilit-o și p-asta, eu plec.

Scanned by CamScanner

-Nu. O apucă de mână înainte ca ea să se dea jos din pat. Nu pleca! Fără obligații, zise el precaut după ce o studie câteva clipe. Fără complicații. Dar rămâi cu mine în noaptea asta!

Ea schiță un zâmbet.

-O să te seduc din nou.

-Asta și speram. O trase lângă el. Vreau să fii cu mine când răsare soarele.

Scanned by CamScanner

capitolul 8

Când soarele răsări și începu să-și verse lumină aurie pe ferestre, alungând și ultima umbră de întuneric, era în brațele lui. Lui i se părea incredibil că își odihnea capul pe umărul lui, cu pumnișorul în dreptul inimii lui. Dormise ca un copil, profund și ghemuită lângă el, unde era cald și bine.

Deși se făcuse dimineață, stătea întins, neavând nici o tragere de inimă să o trezească. Triluri de păsări răsunau de peste tot. În rest era atât de liniște, încât auzea vântul șoptind printre copaci. Știa că în scurt timp ferăstraiele și ciocanele aveau să întrerupă pacea și să-i readucă la realitate. Așa că se agăță de acest scurt interludiu dintre misterul nopții și zarva de peste zi.

Ea oftă și se trase mai aproape, iar el o mângâie pe păr. Își aduse aminte de cât de generoasă fusese cu el în orele întunecate și somnoroase. I se păruse că fusese de-ajuns să se gândească sau să-și dorească ceva, iar ea îi îndeplinise imediat toate visurile. Făcuseră dragoste iar și iar, în liniște și înțelegere deplină.

Voia să creadă că miracolele existau, să creadă că fusese o noapte la fel de specială pentru ea cum fusese și pentru el. Se temea să îi interpreteze ad litteram cuvintele: „Nimeni nu m-a mai făcut să mă simt așa".

Cu toate acestea, cuvintele îi răsunară la nesfârșit în minte, făcându-l să spere. Dacă avea grijă și răbdare și își cântărea bine fiece pas, miracolul se putea împlini.

Deși nu se simțea potrivit pentru rolul prințului, îi înclină chipul spre el pentru a o trezi cu un sărut.

- Mmm. Zâmbi, dar nu deschise ochii. Mai capăt unul!

Vocea ei, îngroșată de somn, îl făcu să se înfioare. Uită că își propusese să aibă grijă. Uită de răbdare. Îi

Scanned by CamScanner

capară gura a doua oară cu o disperare provocatoare
are o răvăși pe deplin înainte de a se trezi complet.
- Max. Tremurând de emoție, se încolăci în jurul lui.
e doresc. Acum. În acest moment.
Era deja în ea, ducând-o spre locul în care amândoi
piau să ajungă. Călătoria fu rapidă și furioasă, azvâr-
ndu-i pe amândoi spre culmile de care se agățară cu
suflarea tăiată și buimaci.
Nici după ce mâinile îi alunecară de pe spatele lui
anspirat nu deschise ochii.
- Bună dimineața, îngăimă ea. Tocmai am visat ceva
traordinar.
Deși era în continuare cu capul în nori, se sprijini pe
otebrațe ca să se uite la ea.
- Povestește-mi!
- Eram în pat cu un bărbat foarte atrăgător. Avea
chii mari și albaștri, și tot timpul îi intra părul brunet
i ochi. Zâmbind, deschise ochii și îi dădu părul la o
arte. Un trup lung și aerodinamic. Fără să-și desprindă
rivirea de la el, își plimbă mâinile pe el. Nu am vrut
mă trezesc, dar, după ce am făcut-o, realitatea a fost
iar mai frumoasă decât visul.
Temându-se să nu o strivească, o răsuci ca să facă
himb de poziții.
- Ce șanse sunt să ne petrecem toată viața în patul ăsta?
Îl sărută pe umăr.
- Aș vrea eu. Scoase un geamăt când auzi uneltele
ectrice spărgând tăcerea dimineții. Nu pot să cred că-i
ipte jumătate.
La fel de neîncrezător, aruncă o privire spre ceasul de
ngă pat.
- Ba mă tem că da.
- Zi-mi că-i ziua mea liberă.
- Aș vrea eu.
- Minte-mă, îi sugeră ea și-și puse obrazul pe piep-
ul lui.

Scanned by CamScanner

– Vrei să te conduc la serviciu?

Se crispă.

– Nu mai pronunța cuvântul ăsta.

– Vrei să ne plimbăm cu mașina după aceea?

Își înălță din nou capul.

– Unde?

– Oriunde.

Își înclină capul într-o parte și zâmbi.

– La locul meu preferat.

Max și-o alungă din minte pe Lilah – sau, mai bine zis, se strădui – concentrându-se asupra sarcinii complicate de a-i localiza pe cei de pe lista lui. Verifică arhivele tribunalului, dosarele poliției și pe cele de la biserică, precum și certificatele de deces. Munca lui meticuloasă de teren fu recompensată cu obținerea câtorva adrese.

Când simți că a epuizat toate pistele zilei, se duse la garajul lui C.C. O găsi pitită până la brâu sub capota unui sedan negru.

– Îmi cer scuze de deranj, strigă el ca să acopere muzica gălăgioasă ce se auzea de la radioul portabil.

– Atunci, nu mă deranja. Pe frunte avea o dungă de vaselină, dar se însenină când îl văzu pe Max. Bună.

– Pot să vin mai târziu.

– Ei na, doar pentru că te-am luat tare? Rânji și scoase o cârpă din salopetă ca să se șteargă pe mâini. Îți iau ceva de băut?

Smuci capul spre automatul de băuturi.

– Nu, mulțumesc. Am oprit doar ca să te întreb de-o mașină.

– Ești cu mașina lui Lilah, parcă? Face figuri?

– Nu. Chestia e că în următoarele zile am multe drumuri de făcut și nu vreau să pun stăpânire pe mașina ei. Mă gândeam că poate știi vreo mașină de vânzare prin zonă.

C.C. țuguie buzele.

Scanned by CamScanner

- Vrei să cumperi o mașină?

- Nu ceva extravagant. Un mijloc de transport, atâta tot. Iar când mă întorc în New York... Se opri. Nu voise să-și aducă aminte că trebuia să se întoarcă în New York. O s-o revând dup-aceea.

- Întâmplarea face că știu pe cineva care are o mașină de vânzare. Pe mine.

- Tu?

Încuviință din cap și-și îndesă cârpa la loc în buzunar.

- Acum, că așteptăm un copil, m-am decis să renunț la Spitfire pentru o mașină de familie.

- Spitfire?

Nu știa ce fel de mașină era, dar nu părea genul pe care un profesor respectabil de colegiu ar conduce-o.

- O am de câțiva ani și sunt sigură că m-aș simți mai bine să o vând cuiva cunoscut.

Îl luase deja de mână și îl trăgea afară.

Era afară, o jucărie cu motor puternic cu acoperiș alb decapotabil și cu scaune speciale de mașină de curse.

- Ăă, eu...

- Am refăcut motorul acum câțiva ani. C.C. se duse să deschidă capota. Merge ca un vis. Cauciucurile n-au mai mult de 15 000 de kilometri. Am cumpărat-o de nouă, așa că-ți pot garanta că a fost tratată ca o doamnă. Și mai e și... Își ridică privirea și rânji. Hai c-am început să vorbesc ca vânzătorii de mașini.

Își vedea reflexia în vopseaua roșie lucioasă.

- N-am avut niciodată o mașină sport.

Tonul lui melancolic o făcu pe C.C. să zâmbească.

- Știi ceva, lasă-mi mie mașina lui Lilah și dă o tură cu asta. Vezi dacă vă potriviți.

Max se trezi la volan, încercând să nu râdă ca prostul când vântul îi zbârli părul. Ce-ar zice studenții dacă l-ar vedea pe rigidul doctor Quartermain într-o decapotabilă ostentativă? Probabil aveau să-și închipuie că o luase razna. Poate că așa și era, dar se distra de minune.

Scanned by CamScanner

Era o mașină care i se potrivea lui Lilah, se gândi el. Parcă o și vedea stând lângă el, cu părul fluturând în timp ce râdea și-și ridica brațele în vânt. Sau tolănită pe locul din spate, cu ochii închiși și cu soarele încălzindu-i chipul.

Un vis frumos, care putea deveni realitate. Cel puțin pentru o vreme. Și poate că, după ce se întorcea la New York, nu avea să o vândă. Nu există nici o lege care să specifice că trebuia să conducă un sedan practic. Putea să o păstreze ca să-i aducă aminte de cele câteva săptămâni minunate care îi schimbaseră viața. Poate n-avea să mai fie niciodată rigidul doctor Quartermain.

Se plimbă pe serpentine, apoi se întoarse ca să testeze mașinuța și în trafic.

Încântat de omenire în general, stătea la semafor și bătea cu degetele în volan în ritmul muzicii de la radio.

Trotuarele erau pline de oameni care se înghesuiau în magazine. Dacă ar fi văzut vreun loc de parcare, s-ar fi înfipt în el și s-ar fi dus la un magazin doar pentru a-și testa anduranța. Preferă în schimb să se distreze privind oamenii căutându-și tricoul perfect.

Îl remarcă pe bărbatul cu păr închis la culoare și cu barbă îngrijită, în aceeași nuanță, stând pe trotuar și holbându-se la el. Plin de el și încântat de mașina pe care o conducea, Max zâmbi larg și îi făcu cu mâna. Parcurse jumătate de stradă până își dădu seama. Puse brusc frână, provocând un muget de claxoane enervate. Își puse repede mintea la contribuție și vră brusc la stânga, se strecură pe o străduță lăturalnică și-și croi drum înapoi în intersecție. Bărbatul dispăruse. Max îl căută de-a lungul drumului, dar nici urmă de el. Înjură cu amărăciune în barbă lipsa locurilor de parcare și faptul că nu-i picase fisa mai repede.

Părul era vopsit, iar barba îi acoperea fața. Dar ochii... Max nu putea uita ochii aceia. Caufield fusese cel care stătuse pe trotuarul aglomerat și se uitase la Max nu cu

Scanned by CamScanner

admirație sau cu interes distrat, ci cu o furie abia ținută în frâu.

Până ajunse să o recupereze pe Lilah după muncă, reușise să-și recapete controlul. Luase hotărârea, logică după părerea lui, de a nu-i spune. Cu cât știa mai puțin, cu atât se implica mai puțin. Cu cât se implica mai puțin, cu atât erau mai multe șanse să nu pățească ceva.

Era prea impulsivă, reflectă el. Dacă ar fi aflat că acest Caufield era acolo, ar fi încercat să-l doboare de una singură. Și era mult prea isteață. Dacă reușea să-i dea de urmă... Ideea îi făcu sângele să-i înghețe în vene. Nimeni nu știa mai bine ca el cât de nemilos era acest om.

Când o zări pe Lilah venind spre mașină, știu că risca totul, inclusiv propria viață, pentru a o proteja.

- Ia te uită, ce-avem noi aici? Mirată, bătu cu un deget în aripă. Nu-ți mai plăcea vechitura mea, așa că ai împrumutat mașina soră-mii?

- Poftim?

Ridicol, dar uitase și de mașină, și de tot după ce-l recunoscuse pe Caufield.

- Ah, mașina.

- Da, mașina.

Se aplecă să îl sărute, dar răspunsul lui absent și bătaia pe umăr o făcură să rămână în cumpănă.

- Mă gândeam s-o cumpăr. C.C. își dorește o mașină de familie, așa că...

- Deci ai de gând să-ți cumperi o jucărioară arătoasă.

- Știu că nu-i chiar stilul meu, începu el.

- Nu asta voiam să spun. Sprâncenele i se intersectară cât îi studie chipul. Ceva se întâmpla în mintea lui absconsă. Voiam să te felicit. Mă bucur că te mai relaxezi și tu. Sări în mașină și se așeză confortabil. Întinse mâna spre el, dar el o strânse doar puțin și-i dădu drumul. Își spuse că exagera și-și forță un zâmbet pe față. Și cum

Scanned by CamScanner

rămâne cu plimbarea? Mă gândeam că am putea să mergem de-a lungul coastei.

– Sunt puțin cam obosit. Nu-i plăcea să mintă, dar trebuia să se întoarcă să discute cu Trent și cu Sloan, ca să reactualizeze descrierea pentru poliție. Pot să mă fofilez azi?

– Sigur.

Se strădui să zâmbească în continuare.

Era foarte politicos și distant. Vrând să retrăiască măcar o părticică din intimitatea pe care o împărtășiseră, îi puse o mână peste palmă după ce se urcă și el în mașină.

– Nu refuz niciodată un pui de somn. La mine sau la tine?

– Nu sunt... nu cred că-i o idee bună.

Mâna îi era încordată pe schimbătorul de viteze și nu schițase nici un gest să o ia de mână. Nici măcar nu se uita la ea – de abia îi aruncase o privire, își dădu ea seama, când venise spre el.

– Am înțeles. Își retrase mâna și o lăsă să cadă în poală. Ținând cont de împrejurări, cred că ai dreptate.

– Lilah...

– Ce-i?

Nu, se hotărî el. Trebuia să procedeze în acest mod.

– Nimic, zise el și răsuci cheia în contact.

Nu schimbară nici o vorbă pe drumul de întoarcere spre casă. Max insistă să se convingă că cea mai bună opțiune era să o mintă. Poate că o supărase pentru că amânase excursia, dar avea să se revanșeze. Trebuia doar să o țină departe până când se ocupa de câteva detalii. În orice caz, în minte i se învălmășiseră deja tot felul de variante, și avea nevoie de timp și de spațiu ca să le dea de cap. Cum Caufield și Hawkins erau încă pe insulă și aveau destul curaj cât să se plimbe nestingheriți, însemna oare că găsiseră ceva util în documente? Mai căutau încă? Se duseseră și ei la bibliotecă pentru a afla mai multe?

Scanned by CamScanner

Acum știau că era în viață. Exista șansa ca ei să descopere legătura lui cu familia Calhoun? Dacă îl considerau complicat, era Lilah în pericol din cauza legăturii cu el?

Nu-și putea permite să rişte așa ceva.

Coti pe drumul șerpuitor de pe care se vedea deja Castelul Turnurilor.

- Sar putea să trebuiască să mă întorc la New York mai repede decât am crezut, zise el, gândind cu voce tare.

Ca să se abțină de la proteste, Lilah strânse din buze.

- Da?

Aruncă o privire spre ea și-și drese vocea.

- Da... ăăă, am treabă. O să lucrez în continuare de acolo la documente.

- Foarte frumos din partea ta, profesore. Sunt convinsă că-ți displace să lași treburile pe jumătate terminate. Și nici nu te-ar mai deranja relațiile penibile.

Mintea lui era concentrată deja asupra a ceea ce avea de făcut, așa că scoase un sunet distrat cum că era de acord.

Până când ajunseră la Turnuri, dezamăgirea lui Lilah se transformase în furie. Nu voia să fie cu ea, iar din atitudinea lui înțelegea foarte clar că regreta că fuseseră împreună. Foarte bine. N-avea de gând să se bosumfle pentru că un profesor de colegiu cu pretenții nu era interesat de ea.

Se abținu să nu trântească portiera mașinii, se abținu cu greu să nu-l muște de încheietură când îi puse o mână pe umăr.

- Poate mergem mâine să ne plimbăm pe coastă.

Se uită la mână, apoi la fața lui.

- Nu te baza pe asta.

Își îndesă mâinile în buzunare când o văzu urcând treptele. Sigur se îmbufnase.

Odată transmise informațiile celorlalți bărbați și după ce se înghesuise în secția aglomerată de poliție, se simți cu adevărat obosit. Din cauza tensiunii sau a

Scanned by CamScanner

faptului că dormise doar câteva ore în noaptea precedentă, ceda și se duse să se întindă în pat, unde stătu până la ora cinei.

Se simți mai bine după ce se trezi, așa că se duse la parter. Se gândea să o găsească pe Lilah și să o invite la o plimbare prin grădină după masă. Sau poate chiar la o plimbare cu mașina la lumina lunii. Nu îi trântise o minciună atât de mare, iar acum, că fusese la poliție și scăpase de un stres, se putea relaxa puțin. O putea chiar întreba dacă ar vrea să vină să-l viziteze la New York - sau să plece oriunde altundeva într-un weekend. Nu era obligatoriu ca relația să se încheie dacă avea grijă și făcea pași mici, așa cum își propusese.

Se duse în salon, unde nu găsi pe nimeni, așa că plecă de acolo. Doar ei doi privind luna oglindindu-se în apă, poate oprind pentru o plimbare pe jos pe plajă. Cu ocazia asta putea să înceapă să o curteze ca la carte. Își imagină că noțiunea aceasta ar fi amuzat-o, dar asta voia să facă.

Se luă după sunetul unui pian și ajunse în salonul de muzică. Suzanna era singură și cânta pentru propria ei plăcere. Muzica îi oglindea expresia din privire. O oarecare tristețe, prea profundă pentru a fi simțită de ceilalți. În momentul în care îl zări însă, se opri din cântat și zâmbi.

- N-am vrut să deranjez.

- Nu face nimic. Odată și-odată tot trebuia să revin cu picioarele pe pământ. Amanda a dus copiii în oraș, așa că mi-am zis să profit de momentul de acalmie.

- Eu o căutam pe Lilah.

- Oh, e plecată.

- E plecată?

Suzanna tocmai se trăsese cu scaunul ca să se ridice de la pian, când Max repetă răspunsul, ceea ce o făcu să se ridice încet.

- Da, a plecat pe-afară.

Scanned by CamScanner

- Unde? Când?

- Nu de mult. Suzanna îl studie în timp ce traversă încăperea. Cred că avea o întâlnire.

- O întâlnire?

Se simţea de parcă l-ar fi pocnit cineva cu un baros drept în plex.

- Îmi pare rău, Max. Îngrijorată, încercă să-l aline. Nu mai văzuse un bărbat atât de nefericit în dragoste. Nu mi-am dat seama. Poate s-a dus să se întâlnească cu prietenii ei sau doar voia să fie singură.

„Nu", se gândi el, scuturând din cap. Asta ar fi fost şi mai rău. Dacă era singură şi Caufield prin preajmă... Încercă să nu se panicheze. Individul nu era interesat de Lilah, ci de smaralde.

- Nu-i nimic, voiam doar să vorbesc ceva cu ea.

- Ea ştie ce simţi?

- Nu - da. Nu ştiu, zise el pe un ton neconvingător. Îşi văzu toate visurile romantice despre lumina lunii şi curtat evaporându-se. Nu contează.

- Ba pentru ea contează. Lui Lilah îi pasă foarte mult de sentimentele celorlalţi, Max.

„Fără obligaţii", se gândi el. Fără capcane. Oricum, el deja căzuse în capcană, iar sentimentele îl vârâseră rău în încurcătură. Dar nu asta conta acum.

- Sunt doar îngrijorat că a ieşit singură. Poliţia nu i-a prins încă pe Hawkins şi pe Caufield.

- S-a dus să mănânce. Nu cred că apare nimeni într-un restaurant ca să-i ceară nişte smaralde pe care nu le are. Suzanna îl strânse cu prietenie de mână. Vino, o să te simţi mai bine după ce mănânci. Cred că mătuşa Coco a terminat de făcut puiul cu lămâie.

Rezistă cu stoicism la masă, se chinui să pară că îi era foame, că locul gol de la masă nu îl deranja. Discută cu Amanda despre progresele făcute cu lista servitorilor, refuză oferta lui Coco de a-i da în cărţi şi, în general, se simţi groaznic. Fred, care i se aşezase pe piciorul stâng,

Scanned by CamScanner

avu de profitat de pe urma stării lui, înfulecând toate bucățelele de pui pe care Max i le arunca pe ascuns. Îi trecu prin minte să-și facă de lucru prin oraș ca să se poată opri la câteva cluburi și restaurante. Avea impresia că asta l-ar fi făcut să pară un ticălos la fel de mare pe cât se simțea. Până la urmă, se retrase în camera lui și se lăsă absorbit de lucrul la carte.

Nu mai avu inspirația din seara precedentă. Acum lucra cu intermitențe, pauzele fiind lungi și dese. Cu toate acestea, consideră până și pauzele constructive, pentru că orele trecură pe nesimțite. Doar când se uită la ceas și văzu că trecuse de miezul nopții își dădu seama că nu o auzise pe Lilah întorcându-se acasă. Lăsase special ușa întredeschisă, ca să vadă când venea pe hol.

Era însă posibil și să fi fost atât de absorbit de muncă, încât să nu fi auzit când intrase în camera ei. Dacă ieșise să mănânce, sigur se întorsese între timp. Nimeni nu stătea cinci ore să mănânce. Dar trebuia să se asigure.

Ieși tiptil pe hol. Văzu lumină în camera Suzannei, dar celelalte erau cufundate în întuneric. Ezită în dreptul ușii camerei lui Lilah, apoi ciocăni discret. Profund jenat, puse mâna pe clanță. Își reaminti că-și petrecuse noaptea cu ea. Nu prea avea motive să se simtă ofensată că venise să vadă dacă adormise.

Nu era în cameră. Nici nu trecuse pe acolo. Patul era făcut; patul vechi cu tăblii de fier care aparținuse probabil unui servitor fusese vopsit în alb. Restul era colorat; atât de colorat, că îl lua amețeala.

Cuvertura era tipic irlandeză, confecționată cu piceapere din tot felul de resturi de material textil. Modele cu buline, carouri, dungi, nuanțe spălăcite de roșu și albastru. Deasupra se afla un morman de perne de toate formele și mărimile. Genul de pat, se gândi Max, în care te puteai lăfăi și dormi toată ziua. I se potrivea.

Scanned by CamScanner

Camera era uriaşă, la fel ca majoritatea camerelor din Turnuri, dar talmeş-balmeşul de aici o făcea confortabilă. Pereţii erau zugrăviţi într-un verde-albăstrui dramatic peste care erau schiţate flori sălbatice. Semnătura îndrăzneaţă din colţuri îl convinse că ea făcuse toate desenele. Nici nu avusese habar că ştia să deseneze. Asta îl făcu să îşi dea seama că erau o grămadă de lucruri pe care nu le ştia despre femeia de care era îndrăgostit.

Închise uşa în urma lui şi intră în cameră, căutând mărturii ale prezenţei ei. O etajeră cu rafturi din fier forjat era încărcată cu cărţi. Keats şi Byron erau amestecaţi printre crime misterioase şi sinistre şi poveşti de dragoste contemporane. În faţa uneia dintre ferestre era amenajată o zonă micuţă de şedere, pe spătarul unui scaun Queen Anne era aruncată la întâmplare o bluză, pe o masă Hepplewhite erau împrăştiaţi cercei şi brăţări strălucitoare. Lângă un pinguin de porţelan era un castronaş cu pietre semipreţioase. Luă pasărea, moment în care începu să cânte varianta jazz a melodiei *That's Entertainment*.

Avea lumânări peste tot, aşezate în tot soiul de suporturi, de la elegantele Meissen la reproducerea ordinară a unui inorog.

Zeci de fotografii cu membri ai familiei erau împrăştiate peste tot. Luă o poză înrămată care reprezenta un cuplu, fiecare din ei ţinându-se de talia celuilalt în timp ce râdeau spre cameră. Părinţii ei, probabil. Asemănarea lui Lilah cu bărbatul şi a Suzannei cu femeia îl convinseră că erau într-adevăr părinţii lor.

Când auzi cucul din pendulul de pe perete, tresări şi băgă de seamă că trecuse o jumătate de oră peste orele douăsprezece. Unde naiba era?

Începu să se plimbe prin cameră, de la fereastra lângă care ea agăţase cristale cu multe faţete până la urna din alamă plină cu flori uscate, de la bibliotecă la birou.

Scanned by CamScanner

Din ce în ce mai nervos, ridică o sticlă ornată cu cobalt să o miroasă. Mirosea a ea. O lăsă rapid la loc în clipa când ușa se deschise.

Arăta... incredibil. Părul înfoiat de vânt, chipul îmbujorat. Era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă care i se răsucea în jurul picioarelor în culori aprinse. De urechi îi atârnau niște cercei lungi multicolori. Ridică întrebător dintr-o sprânceană și închise ușa.

– Ia te uită, zise ea. Simte-te ca acasă!

– Unde naiba ai fost?

Întrebarea țâșni ca din pușcă, ascuțită de frustrare și de îngrijorare.

– Am depășit ora de ajuns acasă, tăticule?

Își aruncă geanta din mărgele pe birou. Își ridică mâna să-și scoată un cercel, dar în momentul acela el o răsuci spre el.

– Nu-ți bate joc de mine! Mi-am făcut o mie de griji. Ai lipsit câteva ore. Nimeni n-a știut unde ești.

„Sau cu cine ești", se gândi el, dar reuși să se abțină.

Ea își smulse mâna din strânsoarea lui. El îi zări enervarea din privire, dar vocea îi răsună cu răceală, tărăgănată și indiferentă.

– S-ar putea să te mire, profesore, dar de mult obișnuiesc să ies singură în oraș.

– Situația s-a schimbat acum.

– Oh? Se întoarse tacticos înapoi spre birou. Fără să se grăbească, își desfăcu un cercel. De ce?

– Pentru că... „Pentru că suntem iubiți." Pentru că nu știu unde este Caufield, dădu el glas variantei raționale. Și nici cât de periculos ar putea fi.

– Și tot de mult timp îmi port singură de grijă. Prefăcându-se somnoroasă, își intersectă privirea în oglindă cu privirea lui. Ai terminat cu morala?

– Nu-ți fac morală, Lilah, mi-am făcut griji. Am dreptul să știu ce planuri ai.

Tot cu privirea spre el, își scoase brățările de pe mână.

Scanned by CamScanner

- Pe unde până unde?
- Suntem... prieteni.
Zâmbetul nu i se regăsi și în privire.
- Serios?
Își încleștă mâinile neputincioase în buzunare.
- Țin la tine. Și, după ce s-a întâmplat noaptea trecută, am crezut că... Am crezut că însemnăm ceva unul pentru celălalt. Iar acum, la douăzeci și patru de ore după, ai ieșit în oraș cu altcineva. Arătând așa.
Ea se descălță.
- Neam culcat împreună și mi-a făcut plăcere. Mai că se puse un nod în gât din cauza amărăciunii. Din ce-mi aduc eu aminte, am căzut de acord să nu complicăm lucrurile. Își înclină capul și îl studie. Ridică nepăsătoare din umeri, gest care vru să mascheze faptul că brațele îi erau încordate. Dacă tot ești aici, cred că am putea aștepta evenimentul. Torcând ca o pisică, se apropie și-și plimbă un deget peste tricoul lui. Doar asta vrei de la mine, Max, nu-i așa?
Furios, îi dădu mâna la o parte.
- Nu vreau să fiu numărul doi pe seara asta.
Îmbujorarea îi dispăru brusc, lăsându-i obrajii palizi în timp ce se întoarse cu spatele.
- Felicitări, șopti ea. O lovitură directă.
- Ce-ai vrea să spun? Că poți să vii și să pleci când vrei, cu oricine dorești, iar eu o să stau aici și-o să mă consolez cu resturile?
- Nu vreau să spui nimic. Vreau doar să mă lași în pace.
- Nu plec nicăieri până nu lămurim situația.
- Bine atunci. Cucul cântă din nou, iar ea își desfăcu parfumoarul rochiei. Stai cât vrei. Eu mă pregătesc să mă culc în pat.
Își scoase rochia, o aruncă pe un scaun, apoi se duse la măsuța de toaletă, îmbrăcată doar într-un furou de dantelă. Se așeză și-și ridică peria să își perie părul.
- De ce ești atât de supărată?

Scanned by CamScanner

– Supărată. Scrâșni din dinți și apăsă țepii periei de scalp. De ce crezi că-s supărată? Doar pentru că m-ai așteptat în cameră și ai țipat la mine că am avut tupeul să-mi fac program de una singură, când tu n-ai avut timp sau chef să petreci o oră cu mine. Cu excepția cazului în care ora era în pat.

– Despre ce vorbești?

O apucă de braț și scoase un scheunat când ea îl pocni cu peria peste degete.

– O să-ți aduc eu la cunoștință când o să doresc să fiu atinsă.

Înjură, înșfăcă peria și o aruncă în cealaltă parte a camerei. Prea furios ca să mai remarce surpriza din ochii ei, o sălță în picioare.

– Te-am întrebat ceva.

Își semeți bărbia spre el.

– Aștept să-ți treacă pandaliile...

Mai avea puțin și o ridica cu totul în aer.

– Nu exagera, zise el printre dinți.

– Mă doare. Cuvintele îi explodară din gură. Noaptea trecută, ba chiar și de dimineață, meritam să-mi acorzi timp și atenție. Pentru că era vorba despre sex. Însă după-amiază nici să te uiți la mine nu ai mai putut. De-abia ai așteptat să mă lași aici și să te cari.

– E o nebunie ce zici.

– Asta s-a întâmplat. Să te ia naiba, ai inventat niște scuze ca vai de ele și m-ai mângâiat pe cap. Iar în seara asta, te-au apucat mâncărimile și te-ai enervat că nu eram aici ca să ți le astâmpăr.

Acum se albise la față la fel ca ea.

– Asta crezi tu despre mine?

Oftă, iar furia îi dispăru din voce.

– Asta crezi tu despre mine, Max. Iar acum, dă-mi drumul!

Își slăbi strânsoarea, iar ea scăpă imediat.

Scanned by CamScanner

- După-amiază mi-a stat mintea la ceva. Nu e vorba că nu am vrut să-mi petrec timpul cu tine.

- N-am nevoie de scuze. Se duse să deschidă larg ușile terasei. Poate vântul era în stare să îi spulbere lacrimile. Mi-ai dat foarte clar de înțeles ce simți.

- Ba se pare că nu. Ultimul lucru pe care am vrut să-l fac e să te rănesc, Lilah. Dar o mințise, se gândi el. Asta fusese prima greșeală. Chiar înainte să vin să te iau, l-am văzut pe Caufield.

Ea se roti pe călcâie.

- Poftim? L-ai văzut? Unde?

- Așteptam la semafor și l-am văzut pe trotuar. Și-a vopsit părul și și-a lăsat barbă. Dar, până mi-am dat seama, eram deja prins în trafic și a durat până să întorc. Nu mai era acolo.

- Și de ce nu mi-ai spus că l-ai văzut?

- N-am vrut să-ți faci griji, pentru că nu am vrut să-ți vină tot felul de idei și să te duci să-l prinzi de una singură. Ai obiceiul de a acționa din impuls, iar eu...

- Ticălosule! Roșeața îi reveni în obraji când făcu un pas spre el ca să-i dea un brânci. Omul ăla e pornit să ia ceva de la familia mea, iar tu n-ai nici măcar bunul-simț să-mi spui că l-ai văzut la câțiva kilometri de aici. Dacă știam, poate reușeam să-i dau de urmă.

- Exact ce spuneam. Nu vreau să te implici mai mult decât e nevoie. De asta am zis că poate e mai bine dacă mă întorc la New York. Ei știu acum că sunt aici, și nu vreau să fii prinsă la mijloc.

- Nu vrei?

I-ar fi dat un alt brânci dacă n-ar fi prins-o de mâini.

- Ai înțeles bine. O să stai în banca ta.

- Nu-mi spui tu ce...

- Ba îți spun, o întrerupse el, mulțumit să constate că o lăsase cu gura căscată. Mai mult, n-o să mai bântui noaptea decât după ce tipul ăsta e prins. După ce m-am gândit la asta, am decis că e mai bine să stau prin preajmă

Scanned by CamScanner

și să am grijă de tine. O să am grijă de tine indiferent dacă îți place sau nu.

– Nu-mi place și n-am nevoie să-mi poarte careva de grijă.

– Irelevant.

Consideră că discuția era încheiată.

Fu rândul ei să se bâlbâie de enervare.

– Pe cuvântul meu, ești cel mai arogant, încrezut...

– Potolește-te, zise el pe cel mai impunător ton de profesor, ceea ce o făcu să tresară. N-are rost să te certi după ce-a fost luată cea mai bună decizie. Și mai cred că cel mai bine e să te conduc în fiecare zi la serviciu. Iar dacă-ți faci alte planuri, îmi vei spune și mie.

Furia i se preschimbă în șoc.

– Nici gând.

– Ba da, zise el calm, o să-mi spui. Îi trase mâinile la spate ca să o aducă mai aproape de el. În ce privește seara asta..., începu el în momentul în care trupurile lor se atinseră în treacăt. Este clar că mi-ai interpretat greșit motivele și sentimentele.

Ea se arcui departe de el, mai mult surprinsă decât enervată că nu voia să-i dea drumul.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nu, preferi să țipi, ceea ce nu-i deloc constructiv și nici pe gustul meu. Atât mâinile, cât și vocea îi erau foarte ferme. Ca să fiu mai precis, n-am venit aici pentru că mă mânca undeva, deși am vrut, într-adevăr, să fac dragoste cu tine.

Năucită, se holbă la el.

– Dar atunci de ce mama naibii ai venit?

– Am înțeles deodată că nu mă pot înțelege cu tine decât dacă procedez cum o fac atunci când vreau să mă înțeleg cu studenții dificili. Nu-i nevoie doar de răbdare. E nevoie și de un control riguros și de o exprimare cât se poate de clară a intențiilor și a scopurilor.

Scanned by CamScanner

- Dificil și... Trase aer în piept ca să se calmeze. Max, ed că mai bine ai lua o aspirină și te-ai întinde.
- După cum spuneam... O sărută delicat pe obraz. u e vorba doar despre sex, deși și aspectul ăsta e incre- bil de satisfăcător. E mai degrabă o chestiune ce ține faptul că eu sunt absolut vrăjit de tine.
- Încetează, zise ea șovăitor când el se aplecă să o muș- ușor de ureche.
- Poate am făcut greșeala să dau de înțeles că sunt as doar de felul în care arăți, de felul în care te fac inile mele să te simți, de gustul tău. Îi trase buza de în gură și i-o supse până când privirea ei se încețoșă. r e mai mult de atât. Doar că nu știu cum să ți-o m. Pulsul ei bătea cu repeziciune sub mâinile lui d o împinse ușor în spate. În viața mea nu a existat iodată o persoană ca tine. Intenționez să te păstrez în ța mea, Lilah.
- Ce faci?
- Te duc în pat.
Ea se străduí să-și deslușească mintea în timp ce buze- ui alunecară de-a lungul gâtului ei.
- Ba nu mă duci.
Era foarte supărată pe el. Uită cu totul motivul atunci d gura lui o seduse.
- Vreau să-ți arăt ce simt pentru tine. Jucându-se în ntinuare cu buzele ei, o ajută să se întindă pe saltea. Mâinile ei, libere acum, se strecurară pe sub tricoul și se plimbară pe pielea caldă. Nu voia să se gândeas- a nimic. Multe sentimente trebuiau absorbite, așa că ase nerăbdătoare spre ea.
- Am fost gelos, șopti el în timp ce îi coborî o bretea dantelă de pe umăr, pe care o înlocui cu gura lui. Nu au să te mai atingă nici un alt bărbat.
- Nu. Acum o atingea, îi mângâia îndelung și chinui- trupul înfiorat. Doar tu.

Scanned by CamScanner

El se cufundă într-un sărut pe care îl prelungi la nesfârșit, desfătându-se cu aroma și textura până fu intoxicat de el. Apoi, precum un dependent, ceru și mai mult.

Asta însemna alinare, afecțiune și romantism, se gândi ea cu mintea înceţoșată. Să plutești împreună cu celălalt, briza blândă să adie peste trupuri încinse, murmurele să fie înăbușite printre buzele lipite. Dorința echilibrată la perfecție de afecțiune. Nimic nu conta la fel de mult ca asta - cramponarea de speranța că dragostea există.

Îi trase tricoul peste cap și-și lăsă mâinile să-l cotropească în voie. Era puternic. Era mai mult decât formele subtile ale mușchilor de pe spate și umeri. Forța lor era cea care o excita de fapt. Integritatea, dăruirea cu care făcea ceea ce era bine. Era suficient de puternic încât să fie loial, onest și tandru cu cei pe care îi iubea.

O mută astfel încât să fie înconjurată de perne. Îngenunche lângă ea și începu să-i desfacă fiecare panglică micuță până în centrul mătăsii de culoarea fildeșului. Contrastul dintre degetele răbdătoare și privirea lacomă îi tăie respirația. El desfăcu materialul, mângâie carnea expusă cu buzele. Îl uimea și îl umplea de smerenie faptul că pielea ei era la fel de fină ca mătasea.

Ea îl dezbrăcă la rându-i cu aceeași răbdare de care dăduse și el dovadă. Deși amândoi simțeau din ce în ce mai pregnant dorința de a se grăbi, se abținură, fără să fie nevoie de vorbe.

Ea se ridică și-și petrecu brațele pe după gâtul lui până când își lipiră busturile unul de celălalt, coapsele unele de altele. Se explorară reciproc în ploaia de lumină puternică. Un fior urmat de un suspin, o revendicare urmată de un răspuns. Buze curioase în căutarea unor noi secrete. Mâini lacome ce descoperiră noi plăceri.

Se răsuci în jurul lui, iar el intră în ea. Exaltată de această senzație, se arcui pe spate pentru a-l lăsa să o pătrundă și mai adânc, rostindu-i numele printre icnete

Scanned by CamScanner

În timp ce fu lovită de primul val de șoc. O vedea, îi vedea trupul mlădios încovoiat, pielea strălucind în lumină, părul ei lucios căzut pe spate. Se cutremură toată, iar plăcerea pură îi invadă chipul.

Apoi privirea lui se înceţoşă, iar trupul îi fu deodată cutremurat. Mâinile îi alunecară pe şoldurile ei. Era strâns încolăcită în jurul lui când ajunseră împreună pe culmile extazului.

Scanned by CamScanner

capitolul 9

Max fluiera în timp ce-și turna cafea. Era melodia simpatică a pinguinului, ce se potrivea de minune cu starea lui de spirit. Își făcuse planuri. Planuri mari. O plimbare cu mașina de-a lungul coastei, cina într-un loc retras, apoi o plimbare lungă pe plajă.

Luă o gură, se opări la limbă și rânji.

Avea o iubită.

– Ce frumos e să vezi pe cineva atât de binedispus, așa devreme. Coco se năpusti în bucătărie. Își vopsise părul cu o seară înainte în negru intens, iar rezultatul o înveselise. Vrei să-ți fac clătite cu afine?

– Arăți extraordinar.

Radiind de fericire, își puse un șort cu volănașe.

– Ei, chiar așa, mulțumesc, dragule. Eu tot timpul zic că femeia trebuie să-și facă unele retușuri din când în când. Asta atrage atenția bărbaților. Luă un castron mare din dulap și după aceea aruncă o privire spre el. Nu te mint, Max, arăți foarte bine în dimineața asta. Îți prieşte briza mării sau... altceva.

– E minunat aici. N-o să pot niciodată să vă mulțumesc îndeajuns pentru că m-ați lăsat să rămân la voi.

– Prostii! Începu să arunce ingredientele în castron, în stilul ei haotic. Max era uimit de fiecare dată să constate că exista cineva care gătea atât de dezordonat, dar obținea totuși niște rezultate desăvârșite. Așa a fost scris, să știi. Am știut din clipa în care te-a adus Lilah acasă. Ea întotdeauna a adus tot felul de creaturi în casă. Păsări rănite, pui de iepure. Până și un șarpe la un moment dat. Amintirea aceasta o făcu să se bată ușor peste piept. Dar asta a fost prima dată când a adus un bărbat inconștient. Dar așa e Lilah, continuă ea, amestecând

Scanned by CamScanner

energic în timp ce vorbea. Întotdeauna face doar lu-
cruri inedite. Totodată, este și foarte talentată. Cunoaște
toate numele latinești ale buruienilor și obiceiurile de
migrare ale păsărilor, și altele asemenea. Când are chef,
desenează foarte frumos.

- Știu. Am văzut desenele din camera ei.

Ea se uită pieziș la el.

- Da?

- Ăăă... Luă repede o gură de cafea. Da. Nu vrei și tu
o cafea?

- Nu, o să-mi beau cafeaua după ce termin. Of, of, se
gândi ea, lucrurile decurgeau așa bine. Cărțile nu min-
geau. Da, Lilah a noastră e o fată foarte interesantă. La
fel de încăpățânată ca restul, dar într-un fel foarte dega-
at și presupus amiabil. Întotdeauna am spus că bărba-
ul potrivit are să-și dea seama de cât de specială este.
Cu ochii la Max, clăti și scurse afinele. Bărbatul ăsta
rebuie să fie răbdător, dar nu maleabil. Suficient de pu-
ernic încât să n-o lase să deraieze prea mult și suficient
le înțelept încât să nu încerce să o schimbe. Amestecă
șor afinele în aluat și zâmbi. Dar, chiar așa, de ce ai
rea să schimbi persoana pe care o iubești?

- Mătușă Coco, îl tragi de limbă pe bietul Max?

Lilah intră căscând.

- Vai, cum poți să spui așa ceva?! Coco încălzi tigaia,
lescăind ușor. Purtam o discuție drăguță cu Max. Nu-i
ja, Max?

- Da, da, foarte interesantă.

- Serios? Lilah îi luă ceașca de cafea și, văzând că el nu
icea nici un gest, se aplecă să-l sărute de bună diminea-
a. Coco, care urmări scena, de abia se abținu să nu-și
ece mâinile de bucurie. O iau ca pe un compliment
nu mă plâng, de vreme ce-am văzut clătitele cu afine.
Pentru că sărutul îi făcuse mare plăcere, Coco se apu-
ă să fredoneze în timp ce spăla vasele.

- Te-ai trezit devreme.

Scanned by CamScanner

– Mi-am făcut un obicei din asta. Luă o gură din cafeaua lui Max și îi zâmbi galeș. Va trebui să mă dezvăț.

– Restul familionului va năvăli în scurt timp. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Coco decât să-și aibă toți puișorii la un loc. Lilah, nu vrei tu să aranjezi masa?

– Va trebui să mă dezvăț, n-am încotro. Oftă și-i înapoie cafeaua lui Max. Apoi o sărută pe Coco pe obraz. Îmi place părul tău. E foarte franțuzesc.

Coco scoase un sunet care părea un chicot și începu să pună aluatul cu polonicul în tigaie.

– Să scoți farfuriile alea bune, draga mea. Simt că trebuie să sărbătorim.

Caufield închise telefonul și avu un mic acces de furie. Trase niște pumni în birou, sfâșie câteva ziare și trânti o vază de cristal de perete. Hawkins îl mai văzuse în starea asta, așa că stătu retras până văzu că se calmă.

După ce trase de trei ori aer în piept ca să-și revină, Caufield se lăsă pe spătarul scaunului. Sclipirea de violență oarbă i se stinse, și-și uni degetele de la ambele mâini în formă de turlă.

– Cred că soarta ne e potrivnică, Hawkins. Mașina pe care o conducea bunul nostru profesor e înregistrată pe numele de Catherine Calhoun St. James.

Înjurând, Hawkins își desprinse trupul mătăhălos de perete.

– Ți-am zis că toată treaba asta pute. Tipul ăsta trebuia să fie mort până acum. Când colo, le-a picat direct lor în brațe. Mai mult ca sigur că deja le-a povestit tot.

Caufield își bătu vârfurile degetelor de la cele două mâini unele de altele.

– Oh, sunt sigur de asta.

– Iar dacă te-a recunoscut...

– Nu m-a recunoscut. Căutând să-și recapete autocontrolul, Caufield își împreună iar degetele, apoi le așeză pe birou. N-ar mai fi făcut cu mâna spre mine. N-are

Scanned by CamScanner

curajul ăsta. Își simți degetele suficient de încordate, ca să le relaxă. Omul ăsta e un prost. Eu, unul, am învățat mai mult într-un an trăind pe străzi decât a învăța el atâția ani în instituții de renume. Și, până la urmă, suntem aici, nu pe barcă.

- Dar știe, insistă Hawkins, trosnindu-și degetele cu putere. Acum au aflat toți. O să-și ia măsuri de precauție.

- Ceea ce condimentează puțin jocul pe care a cam venit vremea să-l începem. Dacă doctorul Quartermain nu e de partea celor din familia Calhoun acum, atunci cred că o să fac o vizită uneia dintre doamne.

- Ești dus cu pluta.

- Ai grijă, prietene, zise calm Caufield. Dacă nu-ți plac regulile mele, nu văd ce te mai reține pe-aici.

- Eu am plătit pentru nenorocita aia de barcă. Hawkins își trecu mâna prin părul țepos. Am investit deja mai mult de o lună în afacerea asta. Am și eu partea mea de investiție.

- Dacă vrei să ai un profit, atunci las' pe mine! Caufield se ridică gânditor ca să se ducă la fereastră. Flori frumoase de vară aranjate în straturi îngrijite. Asta îi aminti că bătuse drum lung de la locuința ieftină în care locuise în Chicago. Smaraldele aveau să-l ducă și mai departe. Poate o vilă drăguță pe undeva prin Pacific, unde se putea relaxa și pune pe picioare, asta în timp ce Interpolul îl căuta peste tot. Își făcuse rost deja de un pașaport nou, de un trecut nou, de încă un nume – și de o sumă frumoasă, care îi aducea o dobândă pe măsură într-un cont elvețian discret.

Cu asta se ocupase aproape toată viața, cu un oarecare succes. Nu avea nevoie de smaralde pentru un procent din valoarea pe care ar fi adunat-o vânzându-le separat. Dar le voia. Intenționa să le aibă.

Scanned by CamScanner

În timp ce Hawkins se plimba și își bruscă încheieturile în toate felurile, Caufield continuă să privească pe geam.

– Revenind... din ce-mi aduc aminte din scurta mea relație de prietenie cu minunata Amanda, mi-a menționat că sora ei Lilah știe cele mai multe lucruri despre Bianca. Poate că la fel de bine știe și cele mai multe despre smaralde.

De data asta, Hawkins tindea să-i dea dreptate.

– Vrei să pui gheara pe ea?

Caufield tresări.

– Asta-i stilul tău, Hawkins. Eu sunt un pic mai rafinat. Cred c-o să fac o vizită la Acadia. Cică tururile pentru turiști sunt foarte informative.

Lilah preferase întotdeauna zilele lungi și însorite ale verii, deși simțea că și nopțile lungi și furtunoase de iarnă aveau farmecul lor. Adevărul era că lungimea zilelor o atrăgea. Ceas nu purta. Timpul era ceva ce trebuia apreciat doar pentru existența lui, fără a i se ține socoteala. Dar era pentru prima dată când își dorea ca timpul să treacă mai repede.

Îi era dor de el.

Nu conta că se simțea ca o fraieră. Era îndrăgostită și plutea în al nouălea cer. Când sentimentul era așa puternic, îi displăcea fiece oră petrecută departe de el.

Era chiar mai puternic. Se îndrăgostise de candoarea lui, de bunătatea lui înnăscută. Îi recunoscuse îndoielile și, la fel cum proceda cu aripile frânte și cu lăbuțele rănite, voise să îl vindece.

Încă iubea la el toate aceste lucruri, dar acum îi vedea și o altă latură. Fusese... senzațional. Termenul care îi intrase în cap și despre care ar fi putut jura că i se părea jignitor o făcuse să se chircească în sinea ei. Dar nu fusese ofensator, nu în ce-l privea pe Max. Îi deschisese ochii.

Scanned by CamScanner

Preluase conducerea. Preluase conducerea asupra ei, se gândi ea, entuziasmată brusc. Deși încă o enerva că fusese comparată cu un student problemă, trebuia să-i admire tehnica. Își enunțase clar intențiile, apoi le dăduse curs.

Era prima care să admită că ar fi întors spatele oricărui alt bărbat cu câteva cuvinte bine alese dacă ar fi încercat ceva similar. Dar Max nu era oricine.

Spera că și el începuse să creadă acest lucru.

În timp ce mintea îi hoinărea la ale ei, nu-și scăpă totuși grupul din ochi. Jordan Pond era unul dintre punctele de atracție, iar grupul era unul mare.

– Vă rog să nu rupeți florile. Știu că sunt frumoase, dar avem mii de vizitatori care vor să se bucure de ele în mediul lor natural. Floarea în formă de clondir pe care o vedeți pe iaz se numește cală albă comună sau floarea Evei. Frunzele care plutesc pe apă se numesc otrățelul-bălților, des întâlnite în majoritatea iazurilor din Acadia. Săculeții plini cu aer de pe tulpină ajută planta să plutească și tot ei prind insectele mici cu care se hrănește.

Îmbrăcat cu niște blugi jerpeliți și purtând un rucsac vechi, Caufield îi asculta predica. În spatelor ochelarilor fumurii, privirea îi era ageră. Era atent, deși discuția despre mlaștini și plante care cresc pe iazuri nu-i spunea nimic. Își reprimase un surâs batjocoritor în momentul în care grupul rămăsese cu gura căscată când un bâtlan plutise pe deasupra lor ca să se bălăcească în apa mică aflată câțiva metri de ei.

Se prefăcuse foarte interesat, se folosise de aparatul de fotografiat de la gât ca să facă poze păsării, livezii sălbatice, ba chiar și unei broaște-bou care ieșise să stea la soare pe o frunză. În primul și-n primul rând însă așteptase momentul potrivit.

Ea continuă să vorbească, să răspundă la tirul de întrebări în timp ce avansară lângă balustrada de lângă apa

Scanned by CamScanner

sticloasă. Sări în ajutorul unei mămici obosite, luându-i țâncul în brațe și arătându-i o familie de rațe negre.

După ce termină de vorbit, grupul fu liber să se plimbe pe traseul circular din jurul iazului sau să se întoarcă la mașini.

– Domnișoară Calhoun?

Lilah își mută privirea spre el. Îl remarcase pe excursionistul bărbos din grup, care nu pusese nici o întrebare pe parcursul turului. Avea un ușor accent sudist.

– Voiam să vă spun că ne-ați împărtășit o grămadă de lucruri minunate. Eu predau geografie la un liceu și-n fiecare an îmi acord drept premiu o excursie într-un parc național. Sunteți unul dintre cei mai buni ghizi pe care i-am văzut.

– Mulțumesc. Zâmbi și, deși în alte condiții ar fi fost un gest natural pentru ea, de data asta simți o oarecare reținere în a-i oferi mâna. Nu-l recunoscu pe excursionistul transpirat și bărbos, dar avea ceva care nu-i plăcea. Să vizitați și Centrul Naturii! Ședere plăcută!

El îi puse mâna pe braț. O mișcare neoficială, nici pe departe exagerată, dar care îi displăcu profund.

– Speram să pot sta de vorbă cu dumneavoastră, dacă aveți un minut. Îmi place să prezint copiilor un raport cât mai amănunțit la toamnă. Mulți dintre ei n-au vizitat niciodată un parc natural.

Lilah se forță să se detensioneze. Asta era munca ei, ținu să-și reamintească, și-i făcea plăcere să stea de vorbă cu cineva serios interesat.

– Vă răspund cu plăcere la orice întrebare.

– Minunat! Scoase un carnet în care avusese grijă să mâzgălească niște rânduri înainte.

Ea se mai relaxă, oferindu-i o discuție mult mai amănunțită decât în cazul unui grup tipic.

– Sunteți foarte amabilă. Dacă nu vă e cu supărare, aș putea să vă cumpăr o cafea sau poate un sendviș?

– Nu-i nevoie.

Scanned by CamScanner

- Dar mi-ar face plăcere.
- Am ceva treabă, dar vă mulțumesc oricum.
Avu grijă să-i zâmbească în continuare.
- Bine atunci, eu o să mai stau prin zonă câteva săptă-
mâni. Poate altă dată. Știu că o să vi se pară ciudat ce-o
să vă spun, dar aș putea să jur că v-am mai văzut. Ați fost
vreodată la Raleigh?
Instinctele i se activară, și își dori să plece cât mai
repede de lângă el.
- Nu, n-am fost.
- Ce chestie! Scutură din cap, prefăcându-se încurcat.
Îmi păreți foarte cunoscută. Bine, vă mulțumesc încă
o dată. Mă duc înapoi în tabără. Se întoarse, apoi se
opri. Știu. Ziarele. V-am văzut poza. Sunteți femeia cu
smaraldele.
- Nu. Mă tem că sunt femeia fără smaralde.
- Ce poveste extraordinară! Am citit despre ea în Ra-
leigh acum o lună, două, și apoi... mă rog, trebuie să
vă mărturisesc că sunt dependent de ziarele de scandal.
Mi se trage de la faptul că sunt singur și citesc prea
multe eseuri.
Îi zâmbi sfios, iar ea s-ar fi topit toată dacă simțurile
nu i s-ar fi declanșat toate deodată.
- Cred că familia Calhoun a atras atenția multor zia-
re de scandal.
El se răsuci pe călcâie și râse.
- E bine să-ți păstrezi simțul umorului. Bănuiesc că
pentru dumneavoastră este greu, dar pentru oamenii
ca mine e o adevărată aventură. Smaralde dispărute,
hoți de bijuterii.
- Hărți cu comori.
- Există și-o hartă? Vocea îi urcase o gamă și făcu un
efort să și-o stăpânească. Nu știam.
- Sigur că da, puteți să vă achiziționați una din sat.
Băgă mâna în buzunar, de unde scoase ultima hartă pe
care o avea la ea. Fac colecție. O grămadă de oameni

Scanned by CamScanner

cheltuiesc bani munciți din greu ca să afle până la urmă că X-ul nu marchează locul comorii.

– Ah. De data asta făcu un efort să nu scrâșnească din dinți. Capitalismul ăsta...

– Așa e. Poftiți, v-o dau ca suvenir. Îi întinse harta, având grijă, din motive pe care nu și le putea explica, să nu-i atingă degetele. Poate studenții o să se bucure.

– Sunt sigur că da. Ca să mai tragă de timp, el împături harta și o băgă în buzunar. Sunt foarte fascinat de toată povestea asta. Poate putem mânca sendvișul acela împreună și îmi veți împărtăși din propria experiență legată de căutarea comorilor.

– În mare parte, plictisitoare. Ședere plăcută în continuare!

Dându-și seama că nu mai putea să o rețină fără să dea de bănuit, se uită după ea cum pleca. Observă că avea un trup lung și grațios. Spera din suflet să nu fie nevoit să i-l distrugă.

– Ai întârziat.

Max îi ieși în cale când încă mai avea douăzeci de metri până la parcare.

– Pare să fie ziua în care mă întâlnesc cu profesori. Se întinse să îl sărute, încântată de căldura și de trăinicia sărutului. M-a ținut de vorbă un domn din sud care voia informații despre floră pentru ora lui de geografie.

– Sper că era chel și gras.

Nu-i veni să râdă, ci își masă mâinile ca să-și alunge senzația de frig.

– Nu, dimpotrivă, arăta destul de îngrijit și avea o claie de păr. Dar i-am refuzat propunerea de a deveni mama copiilor lui.

– S-a dat la tine?

– Nu. Ridică o mână înainte ca el să se pună cu gura pe ea. Și râse. Max, glumesc – și chiar dacă nu glumeam, sunt în stare să evit și singură avansurile.

Scanned by CamScanner

Nu se simțea ca un caraghios, așa cum poate s-ar fi simțit cu o zi în urmă.

- Mie nu mi-ai evitat avansurile.

- Păi, există și varianta în care le pot accepta. Dar ce ții la spate?

- Mâinile.

Râse din nou și îl sărută cu poftă.

- Și mai ce?

Îi oferi un buchet de margarete.

- Nu le-am cules, spuse el, cunoscându-i părerea despre culesul florilor. Le-am cumpărat de la Suzanna. A zis că ai o slăbiciune pentru ele.

- Sunt atât de vesele, murmură ea, impresionată. Își îngropă fața în ele, apoi și-o ridică spre el. Mulțam.

O luară din loc, iar el o cuprinse cu o mână pe după umeri.

- În după-amiaza asta am cumpărat mașina de la C.C.

- Profesore, ești plin de surprize.

- M-am gândit că ai vrea să afli în ce stadiu am ajuns cu Amanda la listele alea. Am putea să ne plimbăm pe coastă, să mâncăm ceva. Să fim singuri.

- Sună minunat, dar o să mi se veștejească florile.

Îi aruncă un zâmbet larg.

- Am cumpărat și-o vază. E în mașină.

În vreme ce soarele apunea după dealurile din vest, se plimbară pe plaja plină de pietre care forma un baraj natural pentru cel mai sudic punct al insulei. Apa era calmă, murmurând foarte discret peste dâmburile de pietre rotunjite. Odată cu lăsarea amurgului, linia dintre cer și mare se contopi până când totul deveni un albastru plăcut și intens. Un singur pescăruș ce se întorcea acasă plană deasupra capetelor lor cu un țipăt prelung și sfidător.

- E un loc special, îi spuse Lilah. Ținându-l de mână, coborî pe panta bolovănoasă ca să stea la marginea apei.

Scanned by CamScanner

Un loc magic. Până și aerul e diferit aici. Închise ochii și trase adânc aer în piept. Încărcat de energie.

- E frumos.

Se aplecă să ia o piatră, doar pentru a-i simți textura. Undeva în depărtare, o insulă se topea în crepuscul.

- Vin de multe ori cu mașina aici, doar să stau și să simt. Cred că am mai stat aici și altă dată.

- Tocmai ai zis că ai mai venit aici.

Ochii îi erau blajini și visători, și îi zâmbi.

- Voiam să zic că acum o sută sau poate cinci sute de ani. Nu crezi în reincarnare, profesore?

- Că veni vorba, ba da. Am scris o lucrare despre asta când eram la facultate, și, după ce am terminat partea de cercetare, am aflat că era o teorie foarte viabilă. Dacă o aplici la istorie...

- Max. Îi cuprinse chipul în palme. Sunt nebună după tine.

Buzele îi erau curbate când îl privi în ochi, curbate și când își retrase privirea.

- Cum vine asta?

- Asta simt când te văd pe jumătate ascuns printre cărți groase și teancuri de notițe, cu părul care îți cade peste față și cu sprâncenele unite, așa cum se întâmplă când te concentrezi, căutând cu încăpățânare adevărul.

Încruntat, începu să arunce piatra dintr-o mână în cealaltă.

- O imagine cam plictisitoare.

- Nu, nu-i adevărat. Își înclină capul ca să-l studieze mai bine. Este una reală, admirabilă. Chiar curajoasă.

El pufni în râs.

- Nu-i nevoie de curaj ca să te închizi într-o bibliotecă. Pe când eram copil, asta mi-era scăparea. N-am avut niciodată un atac de astm citind o carte. Obișnuiam să mă ascund aici, printre cărți, continuă el. Mă simțeam bine imaginându-mi că navighez cu Magellan sau

Scanned by CamScanner

că explorez cu Lewis și Clark, că mor în bătălia de la Alamo sau că mărșăluiesc pe câmpul de război de la Antietam. Atunci tatăl meu...

- Tatăl tău?

Jenat, ridică din umeri.

- El a sperat la altceva. El a fost o vedetă de fotbal în liceu. Alerga bine și a jucat în ofensivă. O vreme a jucat la semiprofesioniști. Genul de om care n-a fost bolnav o zi în viața lui. Căruia îi place să dea pe gât câteva beri sâmbătă seara și în sezon se duce la vânătoare la sfârșit de săptămână. De îndată ce mi-a pus o pușcă în mână, am început să respir șuierat. Aruncă piatra. A vrut să facă bărbat din mine, dar nu i-a reușit.

- Ai devenit singur bărbat. Îi luă mâna, simțind o furie oarbă pentru cel care nu îi apreciase sau înțelesese darul cu care fusese înzestrat. Dacă nu este mândru de tine... este problema lui, nu a ta.

- Frumos spus. Se simțea mai mult decât jenat că își etalase aceste sentimente vechi și dureroase. Oricum, mi-am văzut de drumul meu. Mă simțeam mult mai confortabil într-o sală de clasă decât pe terenul de fotbal. Și, din cât bag de seamă, dacă nu m-aș fi ascuns în bibliotecă în toți acești ani, acum n-aș mai fi stat cu tine aici. Exact aici am vrut să fiu.

- Într-adevăr, frumos zis.

- Dacă-ți spun că ești frumoasă, o să mă pocnești?

- Nu de data asta.

O trase lângă el, vrând să o simtă în brațe acum, la lăsarea întunericului.

- Trebuie să mă duc la Bangor câteva zile.

- De ce?

- Am găsit o femeie care a lucrat ca servitoare la Turnuri în anul în care a murit Bianca. Locuiește într-un azil de bătrâni în Bangor, și-am făcut niște aranjamente să pot sta de vorbă cu ea. Îi trase chipul spre el. Vino cu mine!

- Lasă-mi ceva timp să-mi reorganizez programul.

Scanned by CamScanner

După ce copiii au adormit, i-am spus dădacei de plă
nurile mele. Știam că avea să fie șocată să afle că vream
să-mi părăsesc soțul. A încercat să mă domolească. Nu știam
cum aș putea să-i explic că nu din cauza bietului Fred am
luat această decizie. Incidentul m-a făcut doar să înțeleg cât
de zadarnic era să mă încrâncenez într-un mariaj nefericit și
opresiv. M-am convins singură că o făceam pentru copii? Tatăl
lor nu îi vedea ca pe niște copii care au nevoie să fie iubiți și
răsfățați, ci ca pe niște garanții. Pe Ethan și pe Sean s-ar fi chi-
nuit să îi modeleze după imaginea proprie, ștergându-le orice
trăsătură pe care ar fi considerat-o slabă. Colleen, iubita mea
fetiță, pe ea ar fi ignorat-o până când o putea mărita pentru
profit sau rang social.

Nu vreau să accept așa ceva. Fergus, o știu, mă va depose-
da de orice urmă de control pe care o am. Orgoliul lui este prea
mare. Guvernanta aleasă de el va urma doar instrucțiunile
date de el, iar pe ale mele le va ignora. Copiii vor fi prinși în
mijlocul greșelii făcute de mine.

Iar, în ce mă privește, își va da seama că nu am devenit
decât un ornament al lui. Dacă îl sfidez, voi plăti pentru asta.
N-am avut nici un dubiu că a vorbit serios că mă va pedep-
si pentru că i-am sabotat autoritatea în fața copiilor noștri.
Avea să fie o pedeapsă fizică sau emoțională, asta nu am de
unde să știu, dar am fost sigură că urma să-mi facă un mare
rău. Nemulțumirea o puteam ascunde de copii, însă o anima-
zitate vie nu.

Vreau să-i iau și să plec, să găsesc un loc unde putem dispă-
rea. Dar mai întâi mă duc la Christian. Noaptea era scăldată
de lună și răcoroasă. Îmi țin pelerina strânsă pe mine, gluga
pe cap. Cățelul stă ghemuit la sânul meu. Am luat trăsura
până în sat, apoi am mers pe jos până la căsuța lui pe străzile
tăcute, prin miros de apă și flori. Inima îmi bătea în tâmple
când am ciocănit la ușa lui. Acesta este primul pas și, odată
ce-l fac, nu mai pot să mă întorc la ce-a fost.

Scanned by CamScanner

Dar nu de frică, nu, nu de frică tremuram când mi-a deschis ușa. De ușurare. În momentul în care l-am văzut, am știut că în sufletul meu alegerea era deja făcută.

– Bianca, a spus el. Cum de ai riscat așa mult?

– Trebuie să-ți vorbesc. Mă trăgea deja înăuntru. Am observat că până atunci citise la lumina lămpii. Căldura emanată de el și mirosul tablourilor m-au liniștit mai mult decât cuvintele. Am lăsat cățelul pe jos, și imediat a început să exploreze locul, adulmecând prin colțuri și simțindu-se ca acasă.

Christian m-a obligat să mă așez și, pentru că și-a dat seama de starea mea nervoasă, mi-a turnat un brandy. Am băut încet din el și i-am povestit despre cearta cu Fergus. Deși m-am străduit să-mi păstrez calmul, i-am putut vedea cu ochii minții chipul, violența cu care m-a strâns de gât.

– Dumnezeule! Imediat, Christian a îngenuncheat lângă scaunul meu, căutând cu disperare semne pe gâtul meu. Nici nu știam că degetele lui Fergus îmi lăsaseră vânătăi. Ochii lui Christian s-au întunecat brusc. Și-a încleștat degetele pe brațele scaunului, după care a sărit în picioare. O să-l omor pentru ce ți-a făcut!

M-am repezit să-l opresc să nu iasă valvârtej din casă. Mi-a fost așa frică, încât nu mai știu sigur ce i-am spus, deși știu că i-am zis totuși că Fergus a plecat la Boston, că nu mai suport să fiu părtașă la violență. Într-un final, doar lacrimile mele l-au putut opri. M-a ținut în brațe ca pe un copil, m-a legănat și m-a alinat în timp ce eu mi-am deschis sufletul și mi-am vărsat toată disperarea.

Poate ar fi trebuit să-mi fie rușine că l-am implorat să ne ia pe mine și pe copii de aici, că i-am aruncat o asemenea povară și responsabilitate pe umeri. Dacă ar fi refuzat, știu că aș fi plecat singură, mi-aș fi dus cei trei copii într-un sat liniștit din Irlanda sau din Anglia. Dar Christian mi-a șters toate lacrimile.

– Sigur că o să plecăm. Nici nu concep ca tu și copiii să mai petreceți măcar o noapte sub același acoperiș cu el. Nu va

Scanned by CamScanner

mai ridica niciodată mâna asupra ta. O să ne fie greu, Bianca. Nu veți mai trăi așa cum v-ați obișnuit. Iar scandalul...

– Nu-mi pasă de scandal. Copiii trebuie să se simtă iubiți și în siguranță. Atunci m-am ridicat și am început să umblu prin cameră. Nu știu precis ce e cel mai bine. Noapte de noapte am stat în pat întrebându-mă dacă am dreptul să te iubesc, să te doresc. Am făcut jurăminte, promisiuni și mi s-au dăruit trei copii. Mi-am acoperit fața cu palmele. O parte din mine va suferi întotdeauna pentru că am încălcat jurământul căsniciei, dar trebuie să fac ceva. Altfel o să înnebunesc. Poate Dumnezeu nu mi-o va ierta niciodată, dar nu pot fi o viață întreagă nefericită.

Mi-a luat palmele și mi le-a îndepărtat de pe față.

– Ne-a fost scris să fim împreună. Am știut-o amândoi din prima clipă când ne-am întâlnit. Până acum m-am mulțumit cu câteva ore alături de tine, pentru că știam că erai în siguranță. Dar nu voi sta cu brațele încrucișate în timp ce tu îți irosești viața pentru un om care te abuzează. Din seara asta ești a mea și vei fi veșnic a mea. Nimeni și nimic nu va schimba asta.

L-am crezut. Chipul îi era atât de aproape de mine, ochii cenușii, atât de limpezi și de hotărâți, încât l-am crezut. Și am știut că am nevoie de el.

– Atunci, în seara aceasta voi fi a ta.

M-am simțit ca o mireasă. Din momentul în care m-a atins, am știut că până atunci nu mai fusesem atinsă. M-a privit în ochi când mi-a scos agrafele din păr. Degetele îi tremurau. Nimic, absolut nimic nu m-a impresionat mai mult decât că știam că aveam puterea de a-i slăbi forța. Buzele lui se mișcau tandre pe gura mea, deși îi simțeam tot trupul vibrând de tensiune. Acolo, la lumina lămpii, mi-a desfăcut rochia, eu cămașa. O pasăre a început să cânte în desiș.

Mi-am putut da seama din felul în care mă privea că se bucura de mine. Încet, aproape chinuitor de încet, mi-a scos juponul, corsetul. Apoi mi-a atins părul, și-a trecut mâinile prin el și s-a minunat de bogăția lui.

Scanned by CamScanner

— Într-o zi te voi picta exact așa, a murmurat el. Doar pentru mine.

Mă ridicat în brațe, și i-am simțit inima bătându-i în piept când m-a dus în dormitor.

Lumina era argintie, aerul îmbătător ca vinul. Nu ne-am străduit să ne împreunăm pe întuneric, ci a fost ca un dans la fel de grațios și de animat precum un vals. Oricât de imposibil ar părea, a fost ca și cum am fi făcut dragoste de nenumărate ori înainte, de parcă i-aș fi simțit trupul musculos și ferm peste mine noapte de noapte.

O lume care îmi fusese străină până atunci, dar care acum mi se părea cu familiaritatea ei extraordinar de frumoasă și de intensă. Fiece mișcare, fiece suspin, fiece nevoie era la fel de naturală ca respiratul. Chiar și atunci când am simțit că sunt copleșită de dorință fierbinte, frumusețea nu a pălit. Iar când m-a făcut a lui, am știut că am găsit ceea ce caută orișice suflet. Iubirea pură.

Despărțirea de el a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Deși ne-am spus unul altuia că avea să fie ultima dată când eram separați, am mai zăbovit și ne-am iubit din nou. Când m-am întors la Turnuri, se crăpa de ziuă deja. M-am uitat la casă, m-am plimbat prin ea și am știut că urma să-mi fie un dor nebun de ea. Locul acesta a fost, mai mult decât oricare altul, casa mea. Christian, eu și copiii ne vom construi un alt cămin, dar eu voi păstra întotdeauna Turnurile în inima mea.

Nu am avut multe lucruri pe care să le iau cu mine. În liniștea de dinaintea răsăritului, mi-am împachetat o valijoară. Dădaca m-ar fi ajutat să pun deoparte lucrușoarele copiilor, dar am vrut să fac singură treaba asta. Poate ca un simbol al independenței mele. Și poate de aceea m-am și gândit la smaralde. Au fost singurul dar primit de la Fergus pe care l-am considerat al meu. Au fost momente în care le-am detestat, când am știut că mi-au fost date drept premiu pentru că am produs un moștenitor potrivit.

Dar erau ale mele, la fel cum și copiii mei sunt ai mei.

Scanned by CamScanner

Nu m-am gândit la valoarea lor pecuniară când le-am scos din caseta lor, când le-am ținut în mâini și le-am privit cum strălucesc în lumina lămpii. Sunt moștenirea pe care o voi lăsa copiilor mei și copiilor lor, un simbol al libertății și al speranței. Și, alături de Christian, un simbol al dragostei.

Când s-a crăpat de ziuă, am decis să le pun împreună cu acest jurnal într-un loc sigur, unde să rămână până când voi fi iar alături de Christian.

Scanned by CamScanner

capitolul 10

Femeia era foarte în vârstă. Așezată la umbra unui ulm noduros, părea la fel de fragilă și de sfărâmicioasă ca un ciob vechi. În apropiere, panseluțe tinere și obraznice făceau plajă și flirtau cu trântorii. Rezidenții împânzeau cărările pietruite șerpuite de pe peluza azilului Madison House. Cei în scaune cu rotile erau împinși de familie sau de însoțitori; alții înaintau, singuri sau cu cineva, cu ezitarea tipică bătrâneții.

Păsările ciripeau. Femeia asculta, încuviințând din cap doar pentru ea în timp ce luă croșeta și-și înfășură firul pe degetele care refuzau să se predea artritei. Era îmbrăcată cu niște pantaloni ciclamen și cu o bluză de bumbac pe care i-o făcuse cadou unul dintre stră-strănepoții ei. Întotdeauna îi plăcuseră culorile tari. Unele lucruri nu se schimbă nici cu vârsta.

Pielea ei era de culoarea alunei, încrețită și cutată ca o hartă veche. Până în urmă cu doi ani, locuise singură, avusese grijă de grădină, își gătise. La un moment dat căzuse și se lovise rău, zăcând neajutorată din cauza durerii pe podeaua bucătăriei aproape douăsprezece ore, și atunci se lămurise că era vremea pentru o schimbare.

Încăpățânată și cu multe tabieturi, refuzase ofertele făcute de câțiva membri ai familiei ei extinse de a locui cu ei. Dacă nu-și putea avea locșorul ei undeva, atunci nici în ruptul capului nu accepta să fie o povară. Agonisise ceva la viața ei, își putea permite un cămin și îngrijire medicală de calitate. La Madison House avea propria cameră. Iar dacă zilele în care își făcea de lucru prin grădină apuseseră, măcar aici se putea bucura în continuare de flori.

Scanned by CamScanner

Dacă dorea, avea companie, dacă nu, avea intimitate. Millie Tobias ajunsese la concluzia că, la cei nouăzeci și opt de ani bătuți pe muchie, își câștigase dreptul de a alege.

Era încântată să aibă vizitatori. Da, se gândi ea în timp ce croșeta, foarte încântată. Ziua începuse bine. De dimineață, când se trezise, n-o deranjaseră decât durerile obișnuite. Șoldul îi zvâcnea un pic, ceea ce însemna că urma să plouă. „Nu-i bai", meditase ea. Era bine pentru flori.

Mâinile îi lucrau, dar rareori se uita spre ele. Știau ce aveau de făcut cu ața și croșeta. Privirea îi era îndreptată spre cărare, ochii fiindu-i ajutați de lentile groase și colorate. Zări cuplul de tineri, băiatul deșirat cu o claie brunetă, fata zveltă într-o rochie subțirică și păr de culoarea frunzelor de toamnă. Pășeau unul lângă celălalt, mână în mână. Millie avea o slăbiciune pentru tinerii îndrăgostiți și se decise că le ședea atât de bine împreună de parcă ar fi fost într-un tablou.

Degetele continuară să-i lucreze în timp ce ei ieșiră de pe cărare și veniră lângă ea la umbră.

- Doamna Tobias?

Îl studie pe Max, îi văzu ochii albaștri serioși și zâmbetul timid.

- Aha, zise ea. Iar dumneata trebuie să fii doctorul Quartermain. Vocea îi era spartă, cu un accent puternic din regiunea Noua Anglie. Doctorii sunt tineri în ziua de azi.

- Da, doamnă. Ea este Lilah Calhoun.

O fată deloc sfioasă, conchise Millie, și nu o deranjă deloc când Lilah se așeză pe iarbă la picioarele ei ca să-i admire rezultatul muncii.

- Ce frumos! Lilah atinse cu un deget firul albastru de borangic. Ce-o să fie?

- Poate fi orice. Ești de pe insulă.

- Da, acolo m-am născut.

Scanned by CamScanner

Millie oftă uşor.

-N-am mai fost acolo de treizeci de ani. N-am putut trai acolo după ce l-am pierdut pe Tom al meu, dar încă mire dor de sunetul mării.

-Aţi fost măritată mulţi ani?

-Cincizeci de ani. Am avut o viaţă frumoasă împreună. Am făcut opt copii şi i-am văzut pe toţi mari. Acum am douăzeci şi trei de nepoţi, cincisprezece strănepoţi şi şapte stră-strănepoţi. Scoase un râs hârâit. Uneori mă simt de parcă pământul ăsta vechi ar fi populat doar de urmaşii mei. Scoate-ţi mâinile din buzunare, băiete, îi spuse ea lui Max. Şi vino şi stai aici ca să nu-mi tot lungesc gâtul după tine. Aşteptă până se aşeză. Ea e drăguţa ta? îl întrebă.

-Ăăă... păi...

-E sau nu e? insistă Millie, dezvăluindu-şi placa dentară într-un rânjet.

-Chiar aşa, Max. Lilah îi trimise un surâs amuzat şi galeş. E sau nu e?

Încolţit, Max pufni scurt.

-Cred că se poate numi şi aşa.

-Greu se mai hotărăşte, aşa-i? se adresă ea lui Lilah, după care îi făcu şi cu ochiul. Nu-i un capăt de ţară. Semeni cu ea, schimbă ea brusc subiectul.

-Cu cine?

-Cu Bianca Calhoun. Nu de asta aţi venit aici?

Lilah îi puse o palmă pe braţ. Carnea lui Millie era subţire ca hârtia.

-Vă aduceţi aminte de ea.

-Aha. A fost o adevărată doamnă. Frumoasă, cu o inimă mare şi bună. Devotată copiilor. Multe dintre cucoanele înstărite care veneau peste vară pe insulă de abia aşteptau să-şi lase odraslele cu bonele şi dădacele, dar doamna Calhoun prefera să stea ea cu ei. Întotdeauna îi scotea la plimbare şi stătea în odaia lor. Ea îi băga la culcare în fiecare seară, mai puţin atunci când soţul ei

Scanned by CamScanner

făcea planuri și trebuia să plece înainte de ora lor de culcare. Tare bună mamă a fost, și cuvintele nu pot descrie ce fel de femeie era.

Își sublinie cuvintele cu o încuviințare fermă din cap și apoi se uită spre Max, care-și lua notițe.

– Trei veri am lucrat acolo, 1912, 1913 și 1914.

Deși vârsta îi juca destule feste, amănuntele acestea și le amintea cu o claritate perfectă.

– Vă deranjează dacă înregistrez? Max scoase un reportofon micuț. Așa o să ne aducem aminte tot ce ne spuneți.

– Deloc. Ba chiar îi făcea mare plăcere. I se părea că era la o emisiune TV. Degetele își văzură de lucru, iar ea se așeză și mai confortabil în scaun. Încă locuiești în Turnuri? o întrebă pe Lilah.

– Da, împreună cu familia mea.

– Vai, de câte ori am urcat și-am coborât scările alea. Stăpânului nu-i plăcea ca servitorii să folosească scara principală, dar, dacă nu era prin preajmă, pe acolo coboram și mă prefăceam că sunt o lady. Îmi foșneam fustele și-mi ridicam nasul în aer. Oh, eram foarte îndrăzneață pe vremea aia și destul de frumușică. Tot timpul flirtam cu unul dintre grădinari. Joseph îl chema. Dar o făceam doar ca să-l fac pe Tom al meu gelos, să-l pun puțin pe jar. Oftă, privind retrospectiv. N-am mai văzut niciodată o casă ca aceasta, nici înainte, nici după. Mobila, tablourile, obiectele de cristal. O dată pe săptămână, servitorii spălau fiecare fereastră cu oțet ca să strălucească precum diamantele. Iar stăpânei îi plăcea să vadă flori peste tot. Ea tăia trandafiri și bujori din grădină sau culegea orhidee sălbatice și papucul-doamnei.

– Ce ne puteți spune despre vara în care a murit? o îmboldi Max.

– În vara aceea a petrecut mult timp în camera ei din turn, uitându-se pe fereastră la stânci sau scriind în cartea ei.

Scanned by CamScanner

- *Carte?* o întrerupse Lilah. Adică într-un jurnal, o agendă?

- Cred că da. Am văzut-o scriind uneori când îi aduceam ceai. Și îmi mulțumea de fiecare dată. Îmi spunea pe nume. „Mulțumesc, Millie", așa îmi spunea. „Este o zi frumoasă." Sau „Nu trebuia să te deranjezi, Millie. Ce-ți mai face voinicul?" Foarte grațioasă era. Buzele lui Millie se subțiară. Stăpânul, în schimb, nu ți-ar fi zis o vorbă. Parcă ar fi avut un băț înfipt undeva, așa de indiferent era.

- Nu v-a fost simpatic, interveni Max.

- Nu era în căderea mea să-l plac sau nu, dar până la vârsta mea n-am mai întâlnit un om atât de dur și de rece. Mai vorbeam cu fetele despre asta uneori. Ne întrebam cum de fusese posibil ca o femeie atât de candidă și de minunată să se mărite cu un asemenea bărbat? Pentru bani, asta era părerea mea. Oh, ce haine avea și ce petreceri, ce bijuterii! Dar nimic n-a făcut-o fericită. Ochii îi erau triști. Ieșea cu stăpânul serile sau dădeau serate acasă. În restul timpului, el ieșea singur, avea întâlniri de afaceri, politice și tot așa, și cu greu o băga în seamă pe soția lui și chiar mai puțin pe copii. Deși avea o slăbiciune pentru băiat, pentru cel mare.

- Ethan, completă Lilah. Bunicul meu.

- Un băiețel bun și cam dificil. Îi plăcea să se dea pe balustradă și să se joace în praf. Pe stăpână n-o deranja că se murdărea, dar avea grijă să fie la patru ace când stăpânul venea acasă. Foarte drastic a fost Fergus Calhoun. Mai e de mirare că biata femeie a căutat puțină blândețe în altă parte?

Lilah îl luă pe Max de mână.

- Știți că se vedea cu cineva?

- Treaba mea era să fac curat în camera din turn. Am văzut-o de mai multe ori pe fereastră alergând spre stânci. Se întâlnea cu un bărbat acolo. Știu că era o femeie măritată, dar nu era treaba mea să o judec, cum

Scanned by CamScanner

nu-i nici acum. De câte ori se întorcea după o întâlnire cu el, părea fericită. Cel puțin o vreme.

– Știți cine era? o întrebă Max.

– Nu. Un pictor, cred, pentru că am văzut de câteva ori un șevalet acolo. Dar nu am întrebat niciodată pe nimeni și n-am spus niciodată nimănui ce-am văzut. Era secretul stăpânei mele. Merita să-l aibă. Mâinile îi oboseră, așa că le lăsă în poală. Cu o zi înainte să moară, a adus acasă un cățeluș pentru copii. Un maidanez pe care zicea că l-a găsit pe faleză. Doamne, ce zarvă! Copiii erau înnebuniți după cățeluș. Stăpâna l-a pus pe unul dintre grădinari să umple un hârdău în curte, și ea și copiii au spălat cățelandrul. Ei râdeau, câinele lătra. Stăpâna și-a stricat una dintre cele mai frumoase rochii de zi. După aceea am ajutat-o pe dădacă să-i curețe pe copii. A fost ultima dată când i-am văzut fericiți.

Se opri un moment ca să-și adune gândurile, în timp ce doi fluturași dansau pe deasupra panseluțelor.

– Când stăpânul s-a întors acasă, s-au certat groaznic. Până atunci n-o mai auzisem pe stăpână ridicând vocea. Erau în salonul de zi, eu pe hol. Foarte bine i-am auzit. Stăpânul a zis că nu vrea câinele la el în casă. Bineînțeles că cei mici au începu să plângă, dar el nici n-a clipit și le-a zis că stăpâna trebuie să-l dea unui servitor care să-i vină de hac.

Lilah simți că-i dau lacrimile.

– Dar de ce?

– Nu era suficient de bun, înțelegeți, pentru că era corcitură. Fetița l-a înfruntat, dar era atât de mititică, nici n-a băgat-o în seamă. Chiar am crezut că avea s-o lovească – așa de mânios vorbea –, dar stăpâna le-a zis copiilor să ia câinele și să se ducă sus la dădacă. După aceea a fost și mai urât. Stăpâna și-a ieșit complet din minți. N-aș fi crezut că se poate enerva, dar atunci și-a dat drumul la gură. Stăpânul i-a aruncat multe vorbe urâte, groaznice. I-a spus că avea să plece pentru câteva zile

Scanned by CamScanner

la Boston, iar ea ar face bine să scape de câine și să-și
ada lungul nasului. Iar când a ieșit din salon, chipul
ui – nu să-l uit niciodată. Părea nebun, așa mi-am zis,
apoi am tras cu ochiul în salon și-am văzut-o pe stăpână,
albă ca o statie, stând pe un fotoliu cu mâna apăsată pe
git. A doua seară a murit.

Max nu spuse nimic. Lilah se uita în altă parte, cu
ochii înlăcrimați.

-Doamnă Tobias, ați auzit cumva despre intenția
Biancăi de a-și părăsi soțul?

-Mai târziu. Stăpânul a dat-o afară pe dădacă, chiar
dacă asta a frânt inimile bieților copilași. Femeia asta –
Mary Beals o chema – îi iubea pe copii și pe stăpână
ca și cum ar fi fost ai ei. Am văzut-o în sat în ziua în
care au venit să o ia pe stăpână la New York ca să o
ingroape. Mi-a spus că stăpâna ei nu s-ar fi sinucis ni-
ciodată, că nu le-ar fi făcut niciodată așa ceva copiilor.
A insistat că a fost un accident. Apoi mi-a zis că stăpâna
se hotărâse să plece, că ajunsese la concluzia că nu mai
putea sta cu stăpânul. Voia să ia și copiii. Mary Beals
a zis că voia să plece la New York și că voia să stea cu
copiii acolo indiferent de ce-ar fi zis domnul Calhoun.
Ulterior am auzit că și-a reluat slujba.

-Ați văzut vreodată smaraldele Calhoun, doamnă
Tobias? întrebă Max.

-Oh, da. Cine le-a văzut nu le uită niciodată. Ară-
ta ca o regină când le purta. Au dispărut în noaptea
în care a murit. Un zâmbet abia schițat îi încolți pe
buze. Cunosc legenda, băiete. S-ar putea zice că i-am
fost martoră.

Lilah reușise să se adune între timp, iar acum se uită
la ea.

-Aveți idee ce s-a întâmplat cu ele?

-Știu că Fergus Calhoun nu le-ar fi aruncat niciodată
în mare. Era așa atașat de banii lui, că nici un penny
n-ar fi aruncat într-o fântână ca să-și pună o dorință.

Scanned by CamScanner

Dacă era hotărâtă să-l părăsească, atunci ar fi luat și smaraldele. Dar el s-a întors, să știți.

Max se încruntă.

– S-a întors?

– Stăpânul s-a întors în după-amiaza zilei în care a murit ea. De asta le-a ascuns. Și biata de ea n-a avut nici o șansă să le ia și să-și ia și copiii ca să scape.

– Unde? șopti Lilah. Unde ar fi putut să le pună?

– În casă pe undeva, cine poate ști? Millie se reapucă de croșetat. Eu m-am întors să ajut la împachetat. O zi tristă. N-a fost una dintre noi să nu plângă. I-am pus toate rochiile frumoase în hârtie de ambalat și le-am încuiat într-un cufăr. Ni s-a spus să facem curat în cameră, să o golim până și de periile de păr și de parfumuri. N-a vrut să mai rămână nimic de-al ei acolo. Smaraldele nu le-am mai văzut.

– Dar jurnalul? Max aștepta cât Millie își țuguie buzele. I-ați găsit jurnalul în cameră?

– Nu. Clătină încet din cap. Nu era nici un jurnal acolo.

– Dar hârtie de scris, carnete, scrisori?

– Hârtia ei de scris era în birou, la fel și un carnețel în care își nota întâlnirile, dar n-am văzut nici un jurnal. Am luat tot de-acolo, un capăt de ață n-am lăsat. În vara următoare, el s-a întors. Camera a lăsat-o încuiată, și în toată casa nu a existat nici un semn că ar fi existat și o stăpână. Fotografii cu ea, un tablou, nimic nu mai era. Copiii râdeau foarte rar. Odată l-am găsit pe băiatul mic în fața camerei mamei lui, holbându-se la ușă. Mi-am anunțat demisia în mijlocul sezonului. N-am mai rezistat să mai muncesc în casa aia pentru stăpânul acela. Devenise și mai rece, și mai drastic. Și obișnuia să se urce în camera din turn și să stea cu orele acolo. Eu m-am măritat cu Tom în acea vară și nu am mai vrut să știu nimic de Turnuri.

*

Scanned by CamScanner

Un pic mai târziu, Lilah stătea pe balconul îngust al camerei lor de hotel. Sub ea vedea piscina lungă și albastră, auzea râsetele și zgomotul apei împroșcate de familiile și de cuplurile care se bucurau de vacanță.

Dar mintea nu îi stătea la soarele strălucitor al verii sau la strigăte și clipocit de apă, ci la vara de acum optzeci de ani, când femeile purtau rochii lungi și grațioase și își notau visele în jurnale.

Când Max se strecură încet în spatele ei ca să o prindă de talie, se sprijini de el, consolată.

- Întotdeauna am știut că a fost nefericită, spuse Lilah. Am simțit asta. La fel cum am simțit că era îndrăgostită nebunește. Dar n-am știut niciodată că i-a fost frică. De asta nu mi-am dat seama.

- A trecut mult timp de atunci, Lilah. Max o sărută cu drag pe păr. Poate că doamna Tobias a exagerat. Nu uita că pe vremea aia era tânără și ușor de impresionat.

Lilah se întoarse ca să îl privească în adâncul ochilor.

- Nici tu nu crezi așa ceva.

- Nu. O mângâie cu dosul palmei pe obraz. Dar nu putem schimba ce s-a întâmplat. Nu o mai putem ajuta.

- Ba putem, nu înțelegi? Dacă găsim colierul și jurnalul. Sigur a descris cuvânt cu cuvânt ce a simțit în acel jurnal. Tot ce și-a dorit, toate temerile. Nu l-ar fi lăsat într-un loc în care Fergus să-l poată găsi. Dacă a ascuns smaraldele, a ascuns și jurnalul.

- Atunci o să le găsim. Dacă e să ținem cont de ce-și aduce aminte doamna Tobias, Fergus s-a întors acasă mai devreme decât se așteptase Bianca. N-a mai apucat să scoată smaraldele din casă. Sunt încă acolo, așa că e doar o chestiune de timp până le găsim.

- Dar...

El scutură din cap și-i cuprinse obrajii în palme.

Scanned by CamScanner

– Nu tu erai cea care zicea că trebuie să ai încredere în instinctele tale? Ia gândește-te! Trent a venit la Turnuri și s-a îndrăgostit de C.C. Ideea lui de a renova și de a transforma parțial casa într-un hotel a scos la iveală vechea legendă. De îndată ce e făcută publică, Livingston, Caufield sau cum și-o fi zicând face o obsesie pentru colier. Încearcă să înceapă o relație cu Amanda, dar ea e deja îndrăgostită de Sloan – care și el a venit tot pentru casă. Caufield nu mai are răbdare și fură niște documente. Aici intru și eu în scenă. M-ai pescuit din ocean, m-ai adus în casa ta. De atunci am pus cap la cap mai multe. Am găsit o fotografie a smaraldelor. Am găsit o femeie care chiar a cunoscut-o pe Bianca, care ne-a confirmat, oarecum, că Bianca a ascuns colierul în casă. Toate se leagă, pas cu pas. Crezi că am fi ajuns până aici dacă nu ne era dat să le găsim?

Privirea ei se domoli când își puse palmele peste încheieturile lui.

– Îmi faci îngrozitor de mult bine, profesore. Exact de asta aveam nevoie acum, de puțină logică optimistă.

– Stai că n-am terminat. Cred că următorul pas este să dăm cumva de urma artistului.

– Christian? Dar cum?

– Las-o în seama mea.

– Bine. Vrând ca el să o ia în brațe, își lăsă capul pe umărul lui. Mai e ceva. S-ar putea să crezi că n-are legătură, dar pe mine mă obsedează.

– Ia zi-mi!

– Acum câteva luni, Trent se plimba pe faleză. L-a găsit pe Fred. Niciodată nu ne-am dat seama ce căuta cățelușul singur acolo. M-a făcut să mă gândesc la cățelandrul pe care Bianca li l-a adus copiilor ei, cel pentru care s-a certat atât de rău cu Fergus cu doar o zi înainte de a muri. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu câinele ăla, Max. Oftă prelung. Apoi mă gândesc la copiii ei. E greu să mi-l imaginez pe bunicul copil. Nu l-am cunoscut, pentru că

Scanned by CamScanner

murit înainte să mă nasc. Dar parcă îl văd stând și
lângând în fața ușii mamei lui. Și mi se rupe sufletul.
- Șșștt! O strânse mai tare în brațe. Mai bine să ne
ândim că Bianca a avut parte de ceva fericire cu artistul.
ie poți imagina alergând la el pe faleză, furișându-se
u el câteva ore la lumina zilei sau găsind un loc liniștit
nde să fie singuri?
- Da. Buzele i se curbară pe gâtul lui. Da, pot. Poate
a de asta îmi place să stau în turn. Când s-a gândit la
l, nu a fost nefericită.
- Iar dacă există dreptate, acum sunt împreună.
Lilah își înclină capul pe spate ca să se uite la el.
- Da, ești nemaipomenit de bun pentru mine. Știi
eva, ce-ar fi să profităm de piscina asta? Mi-ar plăcea
înot cu tine și când nu este o chestiune de viață și
e moarte.
O sărută pe frunte.
- Așa facem.
Mai mult pluti decât înotă. Max nu mai văzuse pe alt-
neva care să poată dormi pe apă. Lilah putea - închi-
se liniștită ochii pe sub ochelarii de soare și își relaxase
mplet trupul. Purta două petice minuscule de materi-
cu imprimeu de leopard care îi creșteau tensiunea lui
lax - și oricărui alt mascul pe o rază de o sută de me-
i. Dar plutea, își mișca ușor mâinile prin apă. Uneori
idea mai tare dintr-o mână ca să înainteze, iar părul
se răsfira în jur. Din când în când, se mai întindea să
prindă de mâna lui sau să-și încolăcească brațele în
rul grumazului lui ca de o geamandură.
Apoi îl sărută cu buze ude și reci, cu trupul la fel de
uid ca apa din jurul lor.
- Mă duc să trag un pui de somn, zise ea și-l lăsă în
scină, în vreme ce ea se retrase să se întindă pe un
zlong sub o umbrelă.
Când se trezi, umbrele se lungiseră și doar câteva
mai zbăteau să plutească deasupra apei. Se uită în

Scanned by CamScanner

jur după Max, ușor dezamăgită că nu stătuse cu ea. Își strânse bucata de pânză de plajă în jurul ei și se duse să-l caute înăuntru.

Camera era goală, dar pe pat găsi un bilet cu scrisul lui caligrafic: „Am ceva de rezolvat. Mă întorc repede".

Ridică din umeri și dădu drumul la radio – găsi un post de muzică clasică. După care se duse să facă un duș lung.

Revigorată și relaxată, se șterse cu prosopul, apoi începu să-și dea cu cremă pe corp cu mișcări lungi și leneșe. Poate reușeau să găsească un restaurant intim în care să mănânce, se gândi ea. Undeva cu separeuri slab iluminate și muzică. Puteau lâncezi la masă, bând vin spumant rece, până când lumânările ardeau complet.

Apoi aveau să se întoarcă, să tragă draperiile balconului și să se închidă în cameră. El avea să o sărute în felul acela desăvârșit și fermecător, până când nu aveau să-și mai poată lua mâinile unul de pe celălalt. Își luă sticluța de parfum și-și stropi pielea catifelată. Aveau să facă dragoste, încet sau frenetic, tandru sau cu disperare și apoi să adoarmă înlănțuiți.

Nu aveau să se mai gândească la Bianca sau la tragedii, la smaralde sau hoți. În noaptea aceasta aveau să se gândească doar la ei.

Visând cu ochii deschiși la el, intră înapoi în dormitor.

O aștepta. Parcă o aștepta de-o viață. Se opri, ochii i se întunecară din cauza lumânărilor pe care le aprinsese, părul umed îi străluci în lumina delicată. Parfumul ei se răspândi prin cameră, misterios, seducător, amestecându-se cu mireasma freziilor pe care i le adusese.

Și el își imaginase o noapte perfectă alături de ea și încerca să o facă să fie așa.

De la radio se auzeau melodii romantice. Pe masa din fața balconului deschis luceau două lumânări subțiri și

Scanned by CamScanner

albe. Şampania, abia turnată, sfârâia în pahare înalte. De partea cealaltă a mesei, soarele, o minge stacojie, se contopea în nuanţele de albastru ale cerului.

- Mă gândeam că poate mâncăm în cameră, zise el şi îi întinse mâna.

- Max. Emoţia îi sugrumă vocea. Am avut dreptate.

Îşi împreună degetele cu ale lui. Eşti poet.

- Vreau să fiu singur cu tine. Alese un fir fragil şi-i puse floarea în păr. Sper că nu te superi.

- Nu. Suspină de emoţie când el îşi lipi buzele de palma ei. Nu mă supăr.

Luă paharele şi-i întinse şi ei unul.

- Restaurantele sunt foarte aglomerate.

- Şi gălăgioase, îi ţinu ea isonul şi ciocni paharul.

- Şi s-ar putea ca unii să aibă ceva de obiectat dacă în loc să gust din aperitive eu gust din tine.

Luă o gură de şampanie, cu privirea la el.

- Eu n-am nimic de obiectat.

El îşi strecură un deget de-a lungul gâtului ei, apoi îi ridică bărbia până când buzele li se întâlniră.

- Hai să încercăm totuşi să mâncăm ceva, zise el după câteva clipe!

Se aşezară unul lângă celălalt ca să vadă asfinţitul, ca să se hrănească reciproc cu bucăţi de homar înmuiate în unt topit. Lăsă şampania să îi explodeze pe limbă, apoi îşi uni gura cu a lui, iar aroma deveni şi mai ameţitoare.

La radio începu un preludiu al lui Chopin, iar el o sărută gingaş pe umăr, apoi urcă încet pe gât.

- Prima dată când te-am văzut, zise el şi-i strecură o bucăţică de homar printre buze, am crezut că eşti o sirenă. Şi te-am visat în acea primă noapte. Îşi frecă încet buzele peste buzele ei. Te-am visat în fiece noapte începând de atunci.

Scanned by CamScanner

– Când stau sus în turn, mă gândesc la tine – așa cum cred că și Bianca s-a gândit odinioară la Christian. Crezi că ei au făcut vreodată dragoste?

– Nu cred că el i-a putut rezista.

Răsuflarea îi tremură printre buze.

– Nu cred că ea ar fi vrut ca el să-i reziste. Ochi în ochi, începu să-i desfacă nasturii cămășii. Probabil l-a dorit mult și pătimaș, a vrut cu disperare să-l atingă. Suspină și-și trecu palmele peste pieptul lui. Când au fost împreună, singuri, nimic altceva nu a mai contat.

– Probabil era nebun după ea. Îi luă mâinile și o ridică. O lăsă așa o clipă, pentru a memora toate umbrele care îi împresurau. Probabil că zi și noapte l-a obsedat gândul la ea. Chipul ei... Își plimbă cu delicatețe degetele peste obrajii lui Lilah, peste maxilarul ei, peste gâtul ei. De câte ori își închidea ochii, o vedea. Gustul ei... Își lipi buzele de gura ei. Ori de câte ori respira, gustul era acolo și îi reamintea cum era să o sărute.

– Iar ea probabil că stătea întinsă în pat, noapte de noapte, tânjind după atingerea lui.

Cu inima bătându-i cu putere, ea îi trase cămașa de pe umeri, apoi se cutremură când el se întinse după cordonul halatului. Amintindu-și cum o privise când o dezbrăcase.

– E imposibil să o fi dorit-o mai mult decât te doresc eu pe tine. Halatul alunecă pe podea. O trase mai aproape în brațele lui. O să-ți arăt.

Din lumânări nu mai rămase aproape nimic. O singură rază de lună răzbea printre draperii. Muzică, pasiune și parfum subtil de flori.

Promisiuni șoptite. Răspunsuri disperate. Un râs înfundat și îngroșat, un icnet suspinat. De la răbdare la insistență, de la tandrețe la frenezie, amândoi la unison. În noaptea întunecată și nesfârșită, doi oameni neostenițți și lacomi unul de celălalt. O atingere tandră

Scanned by CamScanner

ce dă fiori; o dezmierdare aspră ce precedă un suspin șoptit. Pe culmi printre valuri de afecțiune, apoi din nou pe culmi ca niște războinici.

De fiecare dată când credeau că și-au astâmpărat foamea, reveneau pentru a excita sau a alina, a uni sau a mângâia, până când lumânările arseră complet și lumina cenușie a zorilor se furișă în cameră.

Scanned by CamScanner

capitolul 11

Hawkins se săturase până peste cap să tot aştepte. Din punctul lui de vedere, orice zi petrecută pe insulă era o zi irosită. Mai rău era că renunţase la o afacere curăţică în New York, de pe urma căreia ar fi câştigat cel puţin zece mii. În schimb, investise cel puţin dublu într-un jaf care începea să semene din ce în ce mai mult cu o catastrofă.

Ştia că acest Caufield era bun în ce făcea. Adevărul era că puţini se pricepeau mai bine ca el să spargă tot felul de încuietori şi să se fofileze de poliţie. În cei zece ani de când erau asociaţi, toate operaţiunile pe care le puseseră la cale decurseseră fără probleme. Un alt aspect care îl îngrijora.

Treaba asta nu era nici pe departe lipsită de probleme. Afurisitul de profesoraş le încurcase rău de tot ţele. Caufield îl enerva fiindcă nu-l lăsa să se ocupe de Quartermain. Ştia că îl considera incapabil să acţioneze cu subtilitate, dar era în stare să aranjeze un accident discret, bine executat.

Adevărata problemă era că acest Caufield era obsedat de smaralde. Vorbea zi şi noapte despre ele - şi se referea la ele ca la nişte creaturi vii, nu ca la nişte obiecte drăguţe, strălucitoare, care le puteau aduce o sumă frumuşică.

Hawkins începuse să creadă că nici n-avea de gând să vândă smaraldele. Îl mirosise deja pe Caufield că voia să-l tragă pe sfoară şi de atunci îşi urmărea partenerul ca un vultur. De câte ori Caufield ieşea pe undeva, Hawkins lua casa goală la puricat, căutând indicii despre adevăratele intenţii ale partenerului său.

Scanned by CamScanner

Şi mai erau şi crizele de furie. Caufield era bine-cunoscut pentru firea lui capricioasă, dar ieşirile nervoase aveau acum loc tot mai frecvent. Cu o zi în urmă, tunase şi fulgerase, alb la faţă şi cu o privire de om nebun, zvârcolindu-se şi zvârcurând din toate încheieturile de furie pentru că una dintre femeile Calhoun nu fusese la serviciu. Înfipsese una dintre camere cu fundul în sus, ciopârţise mobila cu un cuţit de bucătărie şi nu se potolise decât când obosise.

Lui Hawkins îi era frică de el. Deşi era un tip solid cu pumn năprasnic, nu se înghesuia deloc să-şi întreacă forţele cu Caufield. În nici un caz nu atunci când avea sclipirea aceea în ochi.

Singura lui speranţă acum, în condiţiile în care îşi dorea partea care i se cuvenea şi să scape basma curată, era să fie mai viclean ca partenerul lui.

Caufield plecase iar să bântuie prin parc, aşa că Hawkins îşi reîncepu căutarea metodică. Deşi era un individ masiv, de multe ori considerat de asociaţii săi bătut în cap, putea cotrobăi într-o cameră fără să lase o singură amprentă. Răsfoi cu atenţie documentele furate, dar le puse dezgustat deoparte. Nici o informaţie interesantă. Dacă ar fi găsit ceva, Caufield nu le-ar fi lăsat la vedere. Se hotărî să înceapă din locul în care avea cele mai multe şanse să găsească ceva: dormitorul partenerului său.

Mai întâi, scutură toate cărţile. Ştia că lui Caufield îi plăcea să pretindă că era un om educat, chiar erudit, deşi nu avea mai multă şcoală ca Hawkins. În volumele lui Shakespeare şi Steinbeck nu găsi nimic în afară de cuvinte.

Hawkins căută sub saltea, în sertarele biroului. Pistolul lui Caufield nu era prin preajmă, drept pentru care trase concluzia că şi-l vârâse în rucsac în clipa când se hotărâse să o şteargă de aici în căutarea lui Lilah. Perseverent, Hawkins se uită în spatele oglinzilor, în sertare,

Scanned by CamScanner

sub covor. Tocmai începea să creadă că îl judecase greşit pe partenerul lui, când ajunse la dulap.

Acolo, în buzunarul unei perechi de jeanşi, găsi harta.

Era schiţată destul de grosolan pe hârtie îngălbenită. Hawkins nu avu nici o îndoială în privinţa însemnătăţii ei. Turnurile erau reprezentate foarte clar, la fel ca direcţia, distanţa şi câteva puncte de reper la scară exagerată.

„Harta către smaralde", se gândi Hawkins în timp ce netezi cutele hârtiei. O furie amară îl cuprinse în timp ce studia fiecare linie. Făţarnicul de Caufield o găsise printre hârtiile furate şi o ascunsese doar pentru el. Bine atunci, avea să i-o plătească, se hotărî el. Ieşi pe furiş din cameră, îndesându-şi hârtia la el în buzunar. Caufield n-avea decât să se înfurie când partenerul avea să-i şutească smaraldele de sub nas. Mai că-i părea rău că nu avea să mai fie prin preajmă să-i vadă mutra.

Îl găsise pe Christian. Nici nu-şi imaginase Max că avea să fie de-ajuns să stea pe scaun şi să se holbeze la o carte. În mai puţin de o jumătate de zi petrecută la bibliotecă, dăduse peste numele lui într-un volum prăfuit, intitulat *Artiştii şi arta lor: 1900–1950*. Verificase nume cu nume la litera A, parcursese cu meticulozitate litera B şi îl găsise. Christian Bradford, 1884–1976. Deşi numele îi atrăsese imediat atenţia, Max nu se aşteptase să dea atât de repede de el. Dar acum lucrurile începeau să se lege încetul cu încetul.

Deşi Bradford nu se bucurase de succes decât în ultimii ani de viaţă, lucrările lui de început fuseseră foarte apreciate după moartea lui.

Max frunzări tratatul despre stilul artistului.

Considerat la vremea respectivă ţigan nomad din pricina obiceiului său de a se muta dintr-un loc în altul, Bradford şi-a vândut de multe ori lucrările pentru masă şi casă. Artist prolific, îşi finaliza tablourile în

Scanned by CamScanner

câteva zile. Se crede că, atunci când avea dispoziția necesară, putea lucra și douăzeci de ore fără întrerupere. Motivul pentru care nu a produs nimic între 1914 și 1916 rămâne învăluit în mister.

„Of, Doamne", se gândi Max, și-și frecă palmele transpirate de pantaloni.

Căsătorit în 1925 cu Margaret Doogan, Bradford a avut un singur copil, un fiu. Nu se cunosc multe despre viața sa personală deoarece a rămas obsesiv de retras din viața publică, până la moarte. Spre sfârșitul celei de-a șasea decade de viață, a suferit un infarct care i-a marcat sănătatea, dar a continuat să picteze. A murit in Bar Harbor, Maine, în casa pe care a deținut-o mai mult de jumătate de veac. În urma lui au rămas un fiu și un nepot.

- Te-am găsit, murmură Max.

Dădu pagina și studie o reproducere după una dintre lucrările lui Bradford. O furtună iscată în largul mării. Pasională, violentă, frenetică. O priveliște pe care Max o recunoștea – priveliștea de pe stâncile de sub Turnuri.

O oră mai târziu și cu șase cărți la subsoară, ajunse acasă. Mai era o oră până trebuia să se ducă să o ia pe Lilah de la serviciu, o oră până când îi putea spune că mai săriseră un hop. Amețit de descoperirea importantă pe care o făcuse, îl întâmpină pe Fred cu o asemenea exuberanță, încât câinele începu să alerge în toate direcțiile, să se lovească de pereți și să se împiedice de coadă.

- Doamne sfinte! Coco coborî în grabă scările. Ce-i cu zarva asta?

- Scuze!

- Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Nu știu ce m-aș face dacă ar trece o zi fără niscaiva gălăgie. Dar ce s-a întâmplat, Max? Pari foarte mulțumit de tine.

- Păi, întâmplarea face că am...

Scanned by CamScanner

Fu întrerupt de Alex și Jenny, care începură să sară în jurul lor, trăgând cu niște pistoale invizibile cu laser.

- Te-am nimerit! strigă Alex. Ești terminată!

- Dacă chiar trebuie să o omori, zise Coco, vă rog duceți-vă afară! Oricum trebuie scos și Fred.

- Moarte invadatorilor, anunță Alex. O să-i prăjim ca pe slănină.

Perfect de acord, Jenny își îndreptă laserul către Fred, ocazie cu care câinele țâșni din nou ca din pușcă pe hol. Constatând că se preta perfect la rolul de invadator, o luară la fugă după el. Chiar și de la distanță, zgomotul făcut de ușa trântită zgudui toată casa.

- Nu știu de la cine au moștenit imaginația asta violentă, comentă Coco cu un suspin de ușurare. Suzanna e foarte temperată, iar tatăl lor... Privirea i se întunecă o clipă, și tăcu. Mă rog, asta e o altă poveste. Mai bine spune-mi de ce ești atât de fericit.

- Tocmai m-am întors de la bibliotecă și am...

De data asta fu întrerupt de telefon. Coco își scoase un cercel și duse receptorul la ureche.

- Bună. Da. Oh, da, e chiar aici. Astupă microfonul receptorului. E decanul tău, dragule. Vrea să vorbească cu tine.

Max lăsă cărțile lângă telefonul fix, iar Coco se apucă să îndrepte niște tablouri la o distanță decentă.

- Domnul decan Hodgins? Da, mulțumesc, sunt bine. E un loc minunat. Mda, nu m-am decis când o să mă întorc... Profesorul Blake?

Coco se uită spre el, speriată de tonul lui alarmat.

- Când? E grav? Îmi pare rău că e bolnav. Sper că... optim? Răsuflă apăsat și se sprijini cu spatele de o coloană. Sunt foarte măgulit, dar... Amuți iar și-și trecu o mână prin păr. Mulțumesc. Da, înțeleg. Am o zi, două dispoziție să mă gândesc. Vă rămân recunoscător. Da, domnule. La revedere!

Închise și rămase pe loc, privind în gol. Coco își drese vocea.

Scanned by CamScanner

- Sper că n-ai primit veşti proaste, dragule.

- Poftim? Îşi concentră privirea asupra ei, apoi scutură din cap. Nu, mă rog, ba da. Pe scurt, şeful departamentului de istorie a făcut infarct săptămâna trecută.

- Oh. Înduioşată instantaneu, Coco veni spre el. Îngrozitor!

- N-a fost grav – dacă se poate spune despre infarcte că nu sunt grave. Doctorii au zis că e doar un avertisment. Îi-au recomandat să reducă din sarcinile de serviciu, iar el le va urma îndeaproape sfatul, pentru că a decis să se pensioneze. Îi aruncă lui Coco o privire năucită. Se pare că m-a recomandat pe mine să-i preiau postul.

- Ia te uită! Zâmbi şi-l bătu pe obraz, dar între timp îl studie cu mare atenţie. E o mare onoare, nu-i aşa?

- Ar trebui să mă întorc săptămâna viitoare, spuse el ca pentru sine. Să preiau conducerea departamentului până la luarea unei decizii finale.

- Uneori este greu să-ţi dai seama de ceea ce ai de făcut, pe care drum să porneşti. Nu vrei să bem un ceai? îi sugeră ea. Apoi o să-ţi citesc în frunze şi mai vedem după aceea.

- Chiar nu cred că...

De data asta răsuflă uşurat că nu apucă să-şi termine propoziţia, iar Coco plescăi nemulţumită în timp ce se duse să vadă cine era la uşă.

- Oh, Doamne, atât fu în stare să zică. Îşi lipi mâna pe piept şi repetă: Oh, Doamne!

- Hai nu sta-n uşă cu gura căscată, Cordelia, răsună o voce aspră şi autoritară. Cheamă pe cineva să m-ajute cu bagajele.

- Mătuşă Colleen. Palma lui Coco alunecă pe lângă corp. Ce... surpriză plăcută!

- Ha! Cred că te-ai fi bucurat la fel de tare dacă-l vedeai pe Satana pe treptele tale.

Sprijinită într-un baston auriu şi lucios, păşi peste pragul casei.

Scanned by CamScanner

Max văzu o femeie înaltă și străvezie, cu o claie incredibilă de păr alb. Era îmbrăcată cu un costum elegant alb și purta perle strălucitoare. Tenul ei, cutat cu dărnicie, era la fel de palid ca pânza. Ar fi putut fi cu ușurință confundată cu o stafie dacă nu l-ar fi scrutat cu ochii ei de un albastru intens.

- El cine naiba mai e?

- Ăăă... ăăă...

- Da' vorbește odată, fato! Nu te mai bâlbâi! Colleen bătu nervoasă cu bastonul. Nu te-a dat niciodată inteligența afară din casă.

Coco începu să-și frângă mâinile.

- Mătușă Colleen, el este doctorul Quartermain. Max, Colleen Calhoun.

- Doctor, se răți Colleen. Este cineva bolnav? A naibii să fiu dacă stau într-o casă în care mă pot molipsi de ceva.

- Am o diplomă de doctorat, domnișoară Calhoun. Max zâmbi cu precauție. Îmi pare bine de cunoștință.

- Ha! Pufni și se uită în jur. Văd că ați lăsat casa să vă pice-n cap. Mai bine-ar trăsni-o fulgerul. Să ardă din temelii. Ia vezi de bagaje, Cordelia, și pune pe cineva să-mi aducă un ceai. Am avut o călătorie lungă.

Acestea fiind spuse, porni șontâc-șontâc spre salonul de zi.

- Da, doamnă. Încă dând din mâini, Coco îi aruncă lui Max o privire neputincioasă. Nu-mi face nici o plăcere să te rog...

- Nici o problemă. Unde să-i duc bagajele?

- Of, Doamne! Coco își presă palmele pe obraji. În prima cameră de pe dreapta la etajul al doilea. Va trebui să o ținem de vorbă până când i-o pregătesc. Oh, și sigur nu l-a plătit pe șofer. Bătrânii ăștia zgârciobi... O chem pe Amanda. Îi poate avertiza și pe ceilalți. Max - își frânse mâinile -, dacă crezi în rugăciuni, roagă-te acum să nu stea prea mult pe aici.

Scanned by CamScanner

– Unde mi-e afurisitul ăla de ceai? zbieră Colleen, bătând cu putere din baston.

– Acum e gata.

Coco se întoarse și o luă la fugă pe hol. Se dădu peste cap și îi aduse mătușii ceai și prăjiturele asortate, îi târî pe Trent și pe Sloan care munceau la ora asta și îl imploră pe Max să li se alăture. Aranjă că Amanda să o ia pe Lilah, iar Suzanna să închidă mai devreme și să se apuce serios de pregătirea camerei de oaspeți.

„Parcă s-ar pregăti o invazie", se gândi Max în timp ce se alătură grupului din salon. Colleen stătea în picioare, dreaptă ca un general, măsurându-și oponenții cu aceeași privire de oțel.

– Carevasăzică, tu ești cel care s-a însurat cu Catherine. Hoteluri, așa-i?

– Da, doamnă, răspunse politicos Trent, în timp ce Coco se agita prin cameră.

– N-am stat niciodată în hotelurile tale, zise Colleen sec. V-ați căsătorit destul de repede, nu credeți?

– N-am vrut să-i dau ocazia să se răzgândească.

Schiță un fel de zâmbet, dar imediat pufni și își îndreptă artileria spre Sloan.

– Și tu ești cel care umblă după Amanda.

– Corect.

– Ce-i cu accentul ăsta? îl iscodi, cu privirea mijită spre el. De unde ești?

– Oklahoma.

– O'Riley, cugetă ea o clipă, apoi arătă cu degetul lung și alb. Petrol.

– Ați intuit corect.

– Pff! Ridică ceașca să bea o gură de ceai. Deci tu ești cel care a avut ideea asta trăsnită cu transformarea aripii de vest în hotel. Mai bine îi dădeați foc și cereați banii de asigurare.

– Mătușă Colleen! Scandalizată, Coco rămase cu gura căscată. Doar nu vorbești serios.

Scanned by CamScanner

- Spun ce gândesc. Am urât locul ăsta toată viața mea. Se mută ca să se încrunte în fața portretului tatălui ei. Deloc nu i-ar fi plăcut să vadă musafiri care plătesc la Turnuri. L-ar fi îngrozit.

- Îmi pare rău, mătușă Colleen, începu Coco. Dar trebuie să facem ce-i mai bine.

- Ți-am zis eu să-ți ceri scuze? se răsti Colleen. Unde naiba îmi sunt nepoatele? Nu le-ai educat să fie respectuoase cu mine?

- Ajung și ele cât de repede. Disperată, Coco își mai turnă ceai. Ne-ai prins pe nepregătite și n-am...

- O casă normală trebuie să fie întotdeauna gata de oaspeți, protestă înțepată Colleen, apoi se încruntă spre ușa pe care tocmai intra Suzanna. Tu care ești?

- Suzanna.

Docilă, veni să-și sărute mătușa pe obraz.

- Semeni cu maică-ta, decise Colleen cu o smucitură din cap. Am ținut mult la Deliah. Îl săgetă pe Max cu privirea. Tu te ții după ea?

Tresări, iar Sloan reuși cu greu să-și deturneze hohotul de râs într-o tuse.

- Ah, nu. Nu, doamnă.

- De ce nu? Ai probleme cu ochii?

- Nu.

Începu să se foiască în scaun. Suzanna rânji și se așeză pe o rogojină.

- Max ne vizitează pentru câteva săptămâni, îi sări Coco în ajutor. Ne ajută cu un proiect de cercetare istorică.

- Smaraldele. Cu ochii sclipind, Colleen se lăsă pe spate. Nu mă lua de naivă, Cordelia! Se difuzează ziare și pe vase. Vase de croazieră, zise ea către Trent. Mult mai civilizate decât hotelurile. Iar acum vreau să-mi spuneți ce naiba se petrece aici.

- Nu mare lucru, serios. Coco își drese din nou vocea. Știi și dumneata că ziarele exagerează.

- A fost un hoț în casa aceasta, care a tras cu o armă?

Scanned by CamScanner

- Da, a fost. Un episod neplăcut, dar...

- Tu. Colleen își ridică bastonul și-l îmboldi pe Max cu el. Tu cu doctorat. Sper că tu ești în stare să te exprimi coerent. Explică-mi situația pe scurt!

Sesizând privirea imploratoare a lui Coco, Max lăsă deoparte ceaiul nedorit.

- Familia a decis, după o serie de evenimente, să investigheze acuratețea legendei smaraldelor Calhoun. Din nefericire, informațiile s-au scurs în presă, stârnind interes și inițiind speculații din partea unor categorii de oameni, dintre care unii de o foarte joasă speță. Primul pas a fost să catalogăm documentele vechi ale familiei, pentru a verifica existența smaraldelor.

- Bineînțeles că au existat, interveni nerăbdătoare Colleen. Păi, nu le-am văzut cu ochii mei?

- Ne-a fost greu să dăm de dumneata, încercă Coco să intervină, dar fu redusă la tăcere cu o singură privire.

- În tot cazul, casa a fost spartă și câteva documente furate, se grăbi Max să-și termine expunerea în fața ei.

- Hmm. Colleen se încruntă la el. Și tu cu ce te ocupi, scrii?

Sprâncenele lui Max se ridicară, semn că fusese luat prin surprindere.

- Predau. Istorie. La, ah, Universitatea Cornell.

Colleen pufni din nou.

- Ei bine, ați făcut un mare talmeș-balmeș. Toți. Ați atras hoții în casă, v-ați tăvălit numele în toată presa, nai că ați fost uciși. Din ce se știe, bătrânul a vândut smaraldele.

- Ar fi înregistrat undeva tranzacția, interveni Max, ceea ce îi atrase o nouă privire scrutătoare din partea ui Colleen.

- Aici ai dreptate, domnule cu doctorat. A ținut evidența fiecărui bănuț pe care l-a făcut și a fiecărui bănuț pe care l-a cheltuit. Închise ochii un moment. Dădaca le-a spus întotdeauna că le-a ascuns undeva. Pentru noi.

Scanned by CamScanner

Deschise ochii din nou, cu aceeași privire aprigă. Poveşti de adormit copiii.

– Mie-mi plac poveştile, zise Lilah din pragul uşii.

Rămase în picioare, flancată de C.C. şi de Amanda.

– Vino aici să te pot vedea.

– Ia-o tu înainte, mormăi Lilah către C.C.

– De ce eu?

– Eşti cea mai mică.

Îi dădu surorii ei un brânci discret.

– Chiar să arunci o femeie gravidă în cuşca leilor..., bombăni Amanda.

– Tu urmezi.

– Ce-ai pe faţă? o iscodi Colleen pe C.C.

C.C. îşi şterse obrazul cu mâna.

– Ulei de motor, cred.

– Ce se întâmplă cu lumea asta? Toate aveţi oase bune, decretă ea. O să îmbătrâniţi frumos. Tu eşti gravidă?

C.C. îşi îndesă mâinile în buzunare şi zâmbi larg.

– Ca fapt divers, chiar sunt. Eu şi Trent aşteptăm un copil în februarie.

– Bine. Colleen gesticulă în semn că a terminat cu ea.

Amanda îşi făcu curaj şi înaintă un pas.

– Bună ziua, mătuşă Colleen. Mă bucur că ai hotărât să vii la nuntă.

– Poate vin, poate nu vin. Îşi ţuguie buzele şi o studie pe Amanda. În tot cazul, ştii să compui o scrisoare cum-secade. Săptămâna trecută am primit-o, odată cu invitaţia. Era o creatură minunată, se gândi Colleen, la fel ca surorile ei. Se simţea oarecum mândră, dar mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să o spună cu voce tare. Ai avut vreun motiv anume pentru care nu te-ai putut mărita cu un bărbat dintr-o familie decentă de englezi?

– Da. Nici unul dintre ei nu m-a enervat aşa mult ca Sloan.

Colleen schiţă o grimasă ce ar fi putut fi considerată râs şi-i făcu semn că a terminat de vorbit cu ea.

Scanned by CamScanner

Când își mută privirea la Lilah, ochii îi ardeau, și trebui să-și strângă tare buzele ca să nu se vadă că tremură. Parcă ar fi privit-o pe mama ei, după toți acești ani și după toată acea durere.

- Carevasăzică, tu ești Lilah. Vocea i se sparse și-și plecă ușor capul, un gest atât de ieșit din comun, încât pe Coco o apucă tremuratul.

- Da. Lilah o sărută pe amândoi obrajii. Ultima dată când te-am văzut, cred că aveam opt ani. Iar dumneata m-ai mustrat că eram desculță.

- Și tu cu ce-ți ocupi existența?

- Oh, cu cât mai puține lucruri posibil, răspunse cu seninătate Lilah. Dumneata?

Buzele lui Colleen tresăriră, și se întoarse imediat spre Coco.

- N-ai fost în stare să le înveți bunele maniere?

- Nu-i ea de vină. Lilah se așeză pe podea, la picioarele lui Max. Suntem incorigibile.

Se uită peste umăr, îi zâmbi lui Max, apoi își lăsă mâna pe genunchiul lui.

Lui Colleen nu-i scăpă nimic.

- Deci tu ai pus ochii pe băiatul ăsta.

Lilah își aruncă părul pe spate și zâmbi.

- Exact asta am făcut. E simpatic, nu-i așa?

- Lilah, bombăni Max. Ai milă de mine!

- Nu m-ai sărutat când am venit, zise ea, destul de clar.

- Lasă băiatul în pace! Mai amuzată decât ar fi vrut să recunoască, Colleen lovi cu bastonul în podea. Măcar el e bine-crescut. Gesticulă spre serviciul de ceai. Ia chestiile astea de aici, Cordelia, și adu-mi un brandy!

- Imediat. Lilah se ridică și se duse la cabinetul cu băuturi. Îi făcu cu ochiul Suzannei, care se grăbi să îndepărteze măsuța pe rotile pe care erau așezate cestile și ceainicul. Cât crezi că are de gând să ne facă viața un coșmar?

- Te-am auzit.

Scanned by CamScanner

Netulburată, Lilah reveni lângă ea cu sticla de brandy.

- Sunt convinsă, mătușico. Tata ne-a spus întotdeauna că ai auzul fin.

- Să nu-mi mai spui „mătușico". Înșfacă sticla de brandy. Colleen era obișnuită să fie tratată cu stimă - asta inspiraseră întotdeauna personalitatea și averea ei. Sau cu frică - genul de teamă pe care i-o insuflase cu mare ușurință lui Coco. În schimb, ireverența îi producea mare plăcere. Problema e că tatăl vostru nu a ridicat niciodată mâna asupra voastră.

- Nu, murmură Lilah. N-a fost nevoie.

- Nimeni nu l-a iubit mai mult ca mine, zise cu asprime Colleen. Iar acum e momentul să decidem cum putem rezolva situația asta complicată în care v-ați băgat. Cu cât îndreptăm mai rapid lucrurile, cu atât mă pot reîntoarce mai repede pe vasul meu de croazieră.

- Doar nu... Coco se abținu la timp și reformulă repede. Intenționezi să stai cu noi până găsim smaraldele?

- Intenționez să stau până când sunt gata să plec.

Colleen o țintui cu o privire îndrăzneață și sfidătoare.

- Minunat, îngăimă Coco printre buzele tremurânde. Eu mă duc să văd ce-i cu cina.

- Eu servesc cina la șapte jumătate. Fix.

- Desigur. Chiar în momentul în care Coco se ridică, de pe hol răsună hărmălaia bine cunoscută. Of, Doamne!

Suzanna sări în picioare.

- Îi potolesc eu.

O clipă prea târziu, pentru că ambii copii năvăliră alergând în încăpere.

- Trișorule, trișorule, trișorule, împroșcă Jenny acuzațiile cu ochii scăpărând.

- Plângăcioaso! Dar Alex era cel care mai avea un pic și plângea când îi dădu un brânci frățesc.

- Cine sunt acești huligani? întrebă Colleen, vădit interesată.

- Acești huligani sunt copiii mei.

Scanned by CamScanner

Suzanna îi studie pe-amândoi și constată că, deși îi dichisise cu mâna ei cu cel mult douăzeci de minute în urmă, acum erau și murdari, și supărați. Evident, ideea ca ei să-și petreacă o oră liniștită jucând un joc fusese un dezastru.

Colleen roti brandy-ul în pahar.

-Adu-i aici! Vreau să-i văd.

-Alex, Jenny! Tonul ei calm avu efect. Veniți să o cunoașteți pe mătușa Colleen!

-N-are de gând să ne pupe, sper, bombăni Alex în timp ce-și târî pașii prin cameră.

-Să fii sigur că nu. Eu nu pup băieței soioși. Înghiți un nod care i se pusese în gât. Semăna foarte tare cu fratiorul ei, Sean. Îi întinse formal o mână. Îmi pare bine de cunoștință.

-Bine.

Se înroși puțin și atinse în treacăt mâna osoasă.

-Ești groaznic de bătrână, observă Jenny.

-Ai dreptate, fu de acord Colleen, înainte ca Suzanna să apuce să intervină. Dacă ai noroc, o să ai și tu aceeași problemă într-o bună zi. I-ar fi făcut plăcere să mângâie părul bălai al fetiței, dar și-ar fi stricat imaginea. V-aș ruga să vă abțineți de la țipat și trântit cât stau eu aici. Mai mult... Se opri când simți ceva pe picior. Își coborî privirea și-l văzu pe Fred care adulmeca firimituri pe covor. Ăsta ce mai e?

-E câinele nostru. Într-un moment de inspirație, Alex se aplecă să ridice cățelul grăsuț în brațe. Dacă ești rea cu noi, o să te muște.

-Ba nu va mușca pe nimeni.

Suzanna îi așeză o mână pe umăr lui Alex.

-Ba s-ar putea să o muște. Alex se bosumflă. Nu-i plac oamenii răi. Așa-i, Fred?

Colleen se albi și mai tare.

-Cum îl cheamă?

-Îl cheamă Fred, răspunse cu voioșie Jenny. Trent l-a găsit pe faleză și l-a adus acasă pentru noi. Trase de

Scanned by CamScanner

fratele ei ca să-i ia câinele din braţe. Şi nu muşcă. E un câţel cuminte.

- Jenny, lasă-l jos până nu...

- Nu. Colleen refuză din start avertismentul Suzannei. Vreau să-l văd. Fred dădu din coadă şi îi sări în poala lui Colleen, murdărindu-i de praf hainele de un alb imaculat. Mâinile îi tremurau când îi mângâie blănița. Odată am avut şi eu un câine pe care îl chema Fred. Pe obrazul ei palid se scurse o singură lacrimă. L-am avut foarte puţin timp, dar l-am iubit foarte mult.

Fără să spună nimic, Lilah căută pe bâjbâite mâna lui Max şi o strânse.

- Dacă vrei, poţi să te joci cu el, îi spuse Alex, speriat că cineva atât de bătrân plângea. N-am vorbit serios că muşcă.

- Sigur că nu muşcă. Se adună şi lăsă câinele pe podea, apoi îşi îndreptă cu greu spatele. Ştie că-l muşc şi eu. Are de gând să-mi arate cineva care e camera mea, sau mă ţineţi aici toată ziua şi jumătate de noapte?

- O să te conducem sus.

Lilah îl trase pe Max de mână, iar acesta se ridică ca să o tragă şi pe ea în picioare.

- Să aduceţi şi brandy-ul, porunci Colleen, după care porni sprijinindu-se în baston.

- Ce rude simpatice aveţi, Calhounelor, murmură Sloan.

- Te-ai trezit prea târziu, O'Riley. Amanda răsuflă uşurată. Hai, mătuşă Coco, te ajut eu la bucătărie!

- În ce cameră m-aţi băgat?

Cu răsuflarea doar uşor întretăiată, Colleen se opri să se odihnească pe palierul etajului al doilea.

- Prima, cea de aici.

Max deschise uşa, apoi se dădu din dreptul ei.

Uşile terasei fuseseră lăsate deschise pentru ca înăuntru să pătrundă briza. Mobila fusese lustruită la repezeală, fuseseră aduse câteva piese din depozit. Pe biroul din lemn de trandafiri era o vază cu flori proaspăt culese. Tapetul se descojea, dar cele mai urâte pete

Scanned by CamScanner

fuseseră acoperite cu câteva tablouri aduse din alte camere. O bucată de dantelă delicată fusese scoasă dintr-un cufăr din lemn de cedru ca să orneze patul greu cu baldachin.

- E bine, mormăi Colleen, hotărâtă să-şi ţină nostalgia în frâu. Să ai grijă să am prosoape curate, fetiţo! Iar tu, Quartermain, parcă? Mai toarnă-mi nişte brandy în pahar şi nu te zgârci.

Lilah trase cu ochiul în baia aferentă şi văzu că totul era în ordine.

- Mai ai nevoie de ceva, mătuşică?

- Ai grijă cum vorbeşti şi nu-mi mai spune „mătuşică". Să-mi trimiţi o servitoare când e ora de masă.

Lilah îşi umflă obrazul cu limba.

- Mă tem că anul ăsta personalul şi-a luat liber.

- Absolut abominabil. Colleen se lăsă cu toată greutatea în baston. Adică vrei să-mi spui că nu vă ajută nimeni la treburile casnice?

- Ar trebui să ştii foarte bine că avem probleme financiare de ceva timp.

- Şi nu o să pupaţi un ban de la mine ca să-l investiţi în locul ăsta blestemat. Se îndreptă băţoasă spre uşile deschise şi privi afară. „Dumnezeule, ce privelişte", se gândi ea. Nu se schimbase. De câte ori şi-o imaginase de-a lungul anilor? Cine stă în camera mamei mele?

- Eu, zise Lilah, ridicând bărbia.

Colleen se întoarse foarte încet.

- Sigur că tu. Vocea i se mai înmuiase. Ştii cât de mult semeni cu ea?

- Da. Max a găsit o fotografie într-o carte.

- O fotografie într-o carte. Amărăciunea îi străbătu vocea acum. Atât a mai rămas din ea.

- Nu. Nu, a rămas mult mai mult. O parte din ea este încă aici şi va rămâne pentru totdeauna.

- Nu mai vorbi aiureli. Fantome, spirite – asta-i influenţa Cordeliei, numai prostii. Cine-i mort e mort,

Scanned by CamScanner

fetiţo. O să-ţi dai seama de asta când o să fii şi tu la fel de aproape de moarte cum sunt eu acum.

- Dacă ai simţi-o la fel cum o simt eu, nu ai mai vorbi aşa.

Colleen se închistă brusc.

- Închide uşa după tine. Vreau să fiu singură.

Lilah aşteptă până ieşiră pe hol ca să înceapă să o ocărască.

- Ce babă obraznică şi ţâfnoasă! Apoi ridică relaxată din umeri şi îşi petrecu mâna pe după braţul lui Max. Hai să luăm nişte aer! Să mă gândesc de ce am simţit ceva pentru ea când l-a ţinut în braţe pe Fred.

- Nu-i chiar atât de fioroasă, Lilah. Trecură prin camera lui şi ieşiră pe terasă. S-ar putea ca şi tu să fii la fel de arţăgoasă la optzeci şi ceva de ani.

- Eu n-o să fiu niciodată arţăgoasă. Închise ochii, îşi dădu părul pe spate şi zâmbi. O să am un balansoar la soare şi o să dorm toată ziua. Îşi plimbă mâna pe braţul lui. Mai ai de gând să mă săruţi astăzi?

- Da. Îi luă chipul în palme şi o sărută cu foc. Bună. Cum ţi-a mers azi?

- A fost foarte cald şi am fost foarte ocupată. Dar acum se simţea răcorită şi relaxată. Profesorul acela despre care ţi-am povestit s-a întors. Mi se pare o persoană excesiv de înfocată. Îmi dă fiori.

Zâmbetul lui Max se stinse brusc.

- Ar trebui să-l raportezi unui jandarm de la voi de-acolo.

- Pentru ce, că-mi trimite vibraţii negative? Râse şi îl îmbrăţişă. Nu, are el ceva care nu-mi place deloc. Întotdeauna poartă ochelari închişi la culoare, de parcă s-ar teme că aş putea vedea ceva suspect dacă şi i-ar scoate de la ochi.

- Îţi laşi... O strânse mai tare. Cum arată?

- În nici un fel. Ce-ar fi să tragem un pui de somn înainte de cină? Mătuşa Colleen m-a supt de puteri.

- Cum arată? repetă Max sacadat.

Scanned by CamScanner

– E cam cât tine de înalt, îngrijit. În jur de treizeci de ani, cred. Se îmbracă asemenea unui excursionist: tricou și niște blugi jerpeliți. Nu-i bronzat deloc, zise ea, încruntându-se brusc. Ceea ce pare cam ciudat, pentru că mi-a zis că de câteva săptămâni stă cu cortul. Păr șaten normal, până la guler. Mustață și barbă foarte îngrijite.

– Ar putea fi el. Își înfipse degetele în ea, paralizat de această posibilitate. Dumnezeule, a venit la tine.

– Crezi... crezi că-i Caufield. Ideea o făcu să se clatine pe picioare, așa că se sprijini de perete. Ce proastă am putut să fiu! Am avut aceeași senzație, aceeași senzație față de omul ăsta ca atunci când Livingston ăla a venit să o scoată pe Amanda la cină. Își trecu ambele mâini prin păr. Cred că am început să mă senilizez.

Max își pironi privirea întunecată spre stânci.

– Dacă se întoarce, am să-l aștept.

– Să nu faci pe eroul. Alarmată, îl apucă de mâini. E periculos.

– Nu o să se mai apropie de tine. Expresia limpede și concentrată îi reveni pe chip. Mâine vin cu tine în parc.

Scanned by CamScanner

capitolul 12

Nu o scăpase nici o clipă din ochi. Deşi oferiseră autorităţilor descrierea lui Caufield, Max nu vru să riște nimic. La sfârşitul zilei, ştia mai multe despre zona ti-dală decât ar fi vrut cineva să ştie. Putea deosebi algele *Chondrus crispus* de *Ascophyllum nodosum*, deşi se strâmba în continuare când o auzea pe Lilah zicând că din algele astea se poate prepara o îngheţată delicioasă.

Nici urmă de Caufield.

În cazul extrem de puţin probabil în care spusese adevărul despre camparea în parc, pădurarii îl căutaseră discret prin toată zona, fără să găsească nici cel mai mic indiciu că ar fi stat acolo.

Nimeni nu-l văzuse pe bărbatul bărbos care supra-veghease căutarea inutilă cu ajutorul unui binoclu. Ni-meni nu-i văzuse furia din priviri când îşi dăduse seama că identitatea falsă îi fusese deconspirată.

În timp ce mergeau cu maşina, Lilah îşi despleti părul.

- Te simţi mai bine? îl întrebă pe Max.

- Nu.

Îşi băgă mâinile pe sub păr ca să şi-l răsfire în vânt.

- Păi, de ce? Ai fost foarte drăguţ că ţi-ai făcut griji pentru mine.

- N-are nimic de-a face cu drăgălăşenia.

- Cred că eşti dezamăgit că nu ai apucat să vă bateţi parte în parte.

- Poate că da.

- Bine. Se întinse să-l muşte uşor de urechi. Ai chef de sex?

- Nu-i de glumă, să ştii, mormăi el. Nu o să mă simt bine decât când o să fie prins.

Lilah se suci brusc înapoi la locul ei.

Scanned by CamScanner

- Dacă are vreun pic de minte, o să renunțe și-o să se care. Noi trăim în casă, și de-abia am făcut vagi progrese.

- Nu-i adevărat. Ne-am asigurat că smaraldele există. Am găsit o fotografie cu ele. Am găsit-o pe doamna Tobias și avem mărturia ei de la locul faptei despre ceea ce s-a întâmplat cu o zi înainte de moartea Biancăi. Și l-am identificat pe Christian.

- Ce-am făcut? Sări cât colo. Când l-am identificat pe Christian?

Max se întoarse spre ea cu un zâmbet până la urechi.

- Am uitat să-ți spun. Nu te uita așa la mine. Mai întâi mătușa ta invadează casa, și toată lumea e luată prin surprindere. Apoi tu-mi spui de bărbatul din parc. Am crezut c-am apucat să-ți zic.

Trase aer în piept, îl suflă afară și se calmă.

- Ce-ar fi să-mi spui acum?

- Ieri am fost la bibliotecă, începu el, după care îi povesti ce descoperise.

- Christian Bradford, zise Lilah, repetând numele să-i testeze muzicalitatea. Parcă mi-e cunoscut de undeva. Poate i-oi fi văzut vreun tablou. Nu m-aș mira dacă ar fi rămas câteva prin zonă, pentru că el a avut perioade lungi în care a locuit aici. Tot aici a și murit.

- N-ai studiat artă la facultate?

- N-am studiat nimic decât cu forța. Am trecut ca prin apă peste toate, iar arta a fost singurul meu hobby. Nu am vrut să lucrez în acest domeniu pentru că mie-mi place să mă joc. Și tot timpul am vrut să mă fac naturalistă.

- Ai avut această ambiție? zâmbi larg. Lilah, îți distrugi imaginea.

- Păi da, a fost singura, de altfel. Oricine are dreptul la una. Bradford, Bradford, repetă ea, chinuită de acel nume. Jur că-mi sună cunoscut. Închise ochii și îi redeschise doar când opriră în fața Turnurilor. Mi-am adus aminte. Am cunoscut un Bradford. A crescut aici, pe insulă. Holt, Holt Bradford. Un tip oacheș, meditativ,

Scanned by CamScanner

posac. Era cu câțiva ani mai mare ca mine – probabil că acum are treizeci și un pic de ani. A plecat acum zece sau doisprezece ani, dar parcă am auzit că s-a întors. Are o căsuță în sat. Doamne, Max, dacă e nepotul lui Christian, s-ar putea să fie aceeași casă.

– Hai să nu ne ia valul! O să studiem și varianta asta, câte un pas o dată.

– Dacă ai chef să o luăm pe calea logică, eu o să vorbesc cu Suzanna. Ea l-a cunoscut un pic mai bine. Mi-aduc aminte că a dat peste motocicleta lui în prima săptămână după ce și-a luat carnetul.

– Nu am dat peste motocicleta lui, negă Suzanna, cufundându-și trupul chinuit în cada cu apă fierbinte și spumă. A căzut de pe motocicletă pentru că n-a acordat prioritate. Eu veneam din dreapta.

– Da, bine. Lilah se așează pe marginea căzii. Ce știm despre el?

– Are un temperament nesuferit. Am crezut că mă omoară-n ziua aia. N-ar fi avut nici o zgârietură dacă ar fi purtat echipament de protecție.

– Mă referam la istoricul lui, nu la personalitatea lui.

Obosită, Suzanna deschise ochii. În mod obișnuit, baia era singurul loc în care își găsea cu adevărat liniștea și pacea. Acum până și acest spațiu îi fusese invadat.

– De ce?

– Îți spun după aceea. Hai, Suze!

– Bine, lasă-mă să mă gândesc. La școală era cu câteva generații mai mare. Trei sau patru ani, cred. Multe fete erau nebune după el, pentru că părea un tip periculos. Mama lui era foarte drăguță.

– Mi-aduc aminte, murmură Lilah. A venit la noi când...

– Da, după ce mama și tata au fost uciși. Ea cosea de mână. A făcut niște lucruri foarte frumoase pentru mama. Cred că mai avem câteva. Iar soțul ei era pescar de homari. S-a pierdut pe mare când eram noi adolescente. Cam atât îmi amintesc.

Scanned by CamScanner

- Ai vorbit vreodată cu el?

- Cu cine, cu Holt? Nu chiar. Îi plăcea să facă pe faraonul și avea tot felul de ieșiri. Când am avut accidentul, m-a luat la înjurături. Apoi a plecat - în Portland s-a dus. Mi-aduc aminte pentru că doamna Marsley vorbea despre el acum câteva zile când îi vindeam niște trandafiri cățărători. O vreme a fost polițist, dar s-a întâmplat ceva și a renunțat.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu știu. De câte ori începe să vorbească, îmi intră pe-o ureche și-mi iese pe cealaltă. Cred că acum repară bărci sau așa ceva.

- Nu ți-a spus niciodată nimic despre familia lui?

- De ce mi-ar fi zis? Și de ce te interesează atât de mult?

- Pentru că numele de familie al lui Christian era Bradford, și avea o căsuță pe insulă.

- Oh! Suzanna răsuflă prelung, meditând la această informație. Așa noroc s-avem noi?

Lilah își lăsă sora să stea liniștită în cadă și plecă să-l găsească pe Max. Nu apucă să intre în camera lui, că fu acostată de Coco.

- Aici erai.

- Draga mea, îmi pari extenuată.

Lilah o sărută pe obraz.

- Păi, cine n-ar fi? Femeia asta... Coco trase aer adânc în piept ca să se liniștească. Douăzeci de minute de yoga pe zi dimineața ca să mă calmez. Fii bună și du-i tu asta!

- Ce e?

- Meniul din seara asta. Coco scrâșni din dinți. A insistat să o tratăm ca și cum ar fi într-una dintre croazierele ei.

- Doar să nu ne pună să jucăm curling.

- Mulțumesc, dragă. Oh, te-a pus Max la curent cu veștile?

- Hmm? Oh, da, cu întârziere.

Scanned by CamScanner

– S-a hotărât? Știu că este o ocazie minunată, dar mă supără să știu că o să plece așa repede.

– Să plece?

– Dacă acceptă postul, va trebui să se întoarcă săptămâna viitoare în Cornell. Am vrut să-i dau în cărți seara trecută, dar n-am putut să mă concentrez, cu mătușa Colleen pe cap.

– Ce post, mătușă Coco?

– De șef al catedrei de istorie. O privi nedumerită pe Lilah. Am crezut că ți-a spus.

– Am crezut că e vorba despre altceva. Se strădui să vorbească normal. Și-o să plece peste câteva zile?

– Va trebui să se decidă. Coco o apucă de bărbie pe Lilah. Amândoi va trebui să vă decideți.

– A ales să nu mă pună la curent cu vestea asta. Privi în gol spre meniu până când cuvintele începură să se încețoșeze. E o ocazie grozavă, una la care sunt sigură că a sperat.

– În viață ai parte de multe ocazii, Lilah.

Nu mai era în stare decât să scuture din cap.

– N-aș putea face nimic ca să-l descurajez să accepte ceva ce-și dorește. Pentru că îl iubesc. Trebuie să fie decizia lui.

– Cine naiba tot boscorodește acolo?

Colleen bătu cu bastonul în podea.

– Ce i-aș mai lua bastonul ăla să i-l...

– Mai multe exerciții de yoga, îi sugeră Lilah, forțându-se să-i zâmbească. Mă descurc eu cu ea.

– Baftă!

– Ai țipat, mătușică, zise Lilah în timp ce se strecură pe ușă.

– N-ai ciocănit la ușă.

– Da, n-am ciocănit. Meniul din seara asta, domnișoară Calhoun. Sper că-ți este pe plac.

– Impertinentă mică! Colleen îi smulse hârtia din mână, apoi se uită încruntată la nepoata ei. Ce-i cu tine, fetițo? Ești albă ca varul.

Scanned by CamScanner

- Trăsătură de familie. Suntem irlandezi.

- Temperamentul iute, aia-i trăsătură de familie. Mai văzuse privirea aceea, se gândi ea. Jignită, confuză. Dar atunci fusese doar o copilă, nu înţelesese. Ai probleme cu tânărul tău.

- Ce te faci să crezi aşa ceva?

- Doar pentru că nu m-am legat niciodată de un bărbat nu înseamnă că nu-i cunosc. Am cochetat şi eu la viaţa mea.

- Cochetat. De data asta zâmbi mai cu tragere de inimă. Ce cuvânt drăguţ! Bănuiesc că unii oameni pot cocheta toată viaţa. Dădu cu degetul pe un picior de pat. La fel cum sunt şi unele femei pe care le iubesc bărbaţii, dar de care nu se îndrăgostesc.

- Vorbeşti în dodii.

- Ba nu, încerc să fiu realistă. De obicei nu sunt.

- Realismul este un pansament rece pentru suflet.

Lilah înălţă capul.

- Of, Doamne, mi-e teamă că mă asemăn mai mult cu dumneata decât am crezut. Gândul ăsta mă sperie.

Colleen îşi mască un chicot.

- Ieşi! Mă doare capul din cauza ta. Fetiţo, zise ea, iar Lilah se opri lângă uşă, orice bărbat pentru care ai privirea aceasta merită fie totul, fie nimic din partea ta.

Lilah pufni scurt în râs.

- Zău, mătuşico, ai perfectă dreptate.

Se duse în camera lui, dar nu îl găsi. Încă nu se hotărâse dacă să deschidă ea subiectul sau să aştepte până îi spunea Max din proprie iniţiativă. Fie ce-o fi, se hotărî să-şi urmeze instinctul. Ridică în dorul lelii un tricou de-al lui pe care el şi-l lăsase la picioarele patului. Era cel cu imprimeul caraghios pe care îl convinsese să şi-l cumpere la prima lor ieşire la cumpărături. Tricoul şi această amintire o făcură să zâmbească. Îl lăsă deoparte şi se duse la birou.

Max îl încărcase cu teancuri de cărţi despre Primul Război Mondial, o istorie a statului Maine, un tratat

Scanned by CamScanner

despre Revoluția Industrială. Se miră când văzu o carte despre moda anilor 1900. Avea și unul dintre acele broșuri distribuite în parc în care se găsea o hartă detaliată a insulei.

Un alt teanc era format din cărți de artă. Lilah o luă pe prima și o deschise la pagina marcată de Max. Imediat se entuziasmă când văzu numele lui Christian Bradford. Se lăsă încet în scaunul din fața mașinii de scris și citi de două ori scurta biografie. Fascinată, entuziasmată, lăsă cartea la o parte ca să ia alta. Atunci văzu și paginile bătute la mașină, aranjate cu grijă. Alte rapoarte, bănui ea, schițând un zâmbet. Își aduse aminte cu câtă minuțiozitate le luase pe parcursul interviului cu Millie Tobias.

De la înălțimea turnului cocoțat pe stâncă, ea privea marea.

Curioasă, Lilah se așeză mai confortabil și continuă să citească. Ajunsese la mijlocul celui de-al doilea capitol, când veni Max. Emoțiile îi erau atât de intense, încât avu nevoie de câteva clipe să se adune ca să poată vorbi.

- Cartea ta. Ai început s-o scrii.

- Mda. Își îndesă mâinile în buzunare. Te căutam.

- Bianca e, nu-i așa? Lilah îi arătă pagina la care era. Laura... e Bianca de fapt.

- Parțial. N-ar fi putut spune cum îl făcea să se simtă faptul că știa că ea îi citise paginile – cuvintele alea care izvorâseră mai degrabă din inima lui decât din minte.

- Acțiunea se petrece aici, pe insulă.

- Așa mi s-a părut potrivit.

Nu venise spre ea, nu zâmbise, ci rămăsese pe loc, vădit jenat.

- Îmi pare rău. Își ceru scuze cu răceală și exagerat de politicos. N-ar fi trebuit să citesc fără să-ți cer voie, dar mi-a atras privirea.

- Nu-i nimic. Ridică din umeri, tot cu pumnii strânși în buzunare. Avea impresia că nu-i plăcuse deloc ce citise. Nu contează.

- De ce nu mi-ai spus și mie?

Scanned by CamScanner

– Păi, n-am prea avut ce să-ți spun. Am scris doar cincizeci de pagini, și este abia prima tentativă. Am crezut că...

– E frumoasă.

Se ridică, încercând să-și suprime supărarea.

– Poftim?

– E frumoasă, repetă ea, constatând că supărarea i se transformase rapid în furie. Ar trebui să-ți fi dat și singur seama. Ai citit mii de cărți în viața ta și știi să deosebești un lucru de calitate de unul prost. Dacă n-ai vrut să-mi spui și mie, asta e treaba ta.

Uimit, scutură din cap.

– Nu de asta am...

– Și atunci de ce? Sunt suficient de importantă să te culci cu mine, dar nu și pentru a-mi împărtăși deciziile cu adevărat semnificative din viața ta.

– Ești caraghioasă!

– Bine. Din ce în ce mai enervată, își dădu părul pe spate. Sunt caraghioasă. Se pare că sunt caraghioasă de ceva vreme deja.

Lacrimile care îi făceau vocea să tremure îl încurcau, dar îl și scoteau din sărite.

– Ce-ar fi să stăm jos și să lămurim chestiunea asta?

Își urmă instinctele și împinse scaunul spre el.

– N-ai decât. Ia și stai. Dar nu-i nevoie să discutăm nimic. Ți-ai început cartea, dar nu te-ai gândit că-i nevoie să menționezi ceva. Ți s-a oferit o promovare, dar nici de-asta n-ai suflat o vorbă. Nu mie. Tu îți ai viața ta, profesore, eu pe-a mea. Exact asta am stabilit amândoi încă de la început. E ghinionul meu că m-am îndrăgostit de tine.

– Dac-ai putea... Ultimele ei cuvinte își găsiră ecou în el, îl uimiră, îl amețiră, îl încântară. Oh, Doamne, Lilah! Dădu să vină la ea, dar ea gesticulă energic.

– Să nu mă atingi, zise ea cu o asemenea violență, încât Max se opri încurcat.

– Dar ce vrei să fac?

Scanned by CamScanner

- Nu vreau să faci nimic. Dacă m-aș fi mulțumit doar cu asta de la început, n-ai mai fi putut să mă faci să sufăr atât de tare. Acum e doar problema mea. Iar acum te rog să mă scuzi!

O apucă de mână înainte să ajungă la ușă.

- Nu poți să vorbești așa, să-mi spui că ești îndrăgostită de mine și să pleci.

- Ba o să fac exact ce vreau. Își smulse brațul și îl săgetă cu o privire glacială. Nu mai am să-ți spun nimic acum și nici nu mă interesează nimic din ce mi-ai spune tu acum.

Ieși din camera lui, se duse în a ei și încuie ușa.

Câteva ore mai târziu, stătea în camera ei și își reproșa că își pierduse mândria și cumpătul într-o asemenea măsură. Nu reușise decât să se facă de râs și se alesese și cu o durere cumplită de cap.

Tăbârâse pe el, un lucru deloc înțelept. Îl împinsese, o prostie din partea ei. Toate speranțele ei de a-l conduce încetul cu încetul, astfel încât într-un final să o iubească, se risipiseră acum, pentru că îi ceruse lucruri pe care el nu intenționase niciodată să i le ofere. Acum, mai mult ca niciodată, distrusese o prietenie care avusese o importanță vitală pentru ea.

Nu avea cum să-și ceară scuze. Indiferent de cât de nenorocită se simțea, nu-și putea cere scuze pentru că spusese adevărul. Și niciodată nu și-ar fi putut cere iertare pentru că se îndrăgostise.

Agitată, ieși pe terasă. Luna era acoperită de nori. Vântul îi arunca dintr-o parte într-alta pe cer, lumina sclipea pentru o clipă, ca imediat să se sufoce. Aerul fierbinte de vară era prins la mijloc; noaptea părea aproape înăbușitoare. Licuricii dansau pe peluza ca un covor negru precum scânteile unui foc mocnit.

În depărtare se auzeau tunete, dar aerul nu purta mirosul revigorant al ploii. Furtuna se dezlănțuise în larg, și, chiar dacă vântul capricios ar fi mânat-o spre țărm, ar fi durat câteva ore până când lovea uscatul și alunga

Scanned by CamScanner

căldura păcloasă. Era atât de absorbită de gânduri, încât privi sclipirea de lumină preț de un minut înainte de a-i sesiza prezența.

„Nu din nou", se gândi, atât de deprimată, încât era în stare să-i lase pe vânătorii amatori de comori să-și facă de cap. Dar Suzanna muncise prea mult în grădină ca Lilah să permită vreunui idiot cu hartă să-i sape florile perene. În tot cazul, măcar alungarea unui intrus era ceva constructiv.

Coborî repede și tiptil treptele, apoi în umbrele obscure ale grădinii. Tot ce avea de făcut era să se ia după fasciculul de lumină. În timp ce înainta, Lilah încercă să se hotărască dacă să aleagă blestemul Calhoun sau vechiul text cu „poliția e pe drum". Amândouă aveau efect imediat asupra invadatorilor. Cu oricare alt prilej, situația ar fi amuzat-o.

Lumina se stinse, iar ea se opri încruntată să asculte. Nu auzea decât sunetul propriei respirații. Nici un foșnet de frunze, nici o pasăre cântând prin tufișuri. Ridică din umeri și o luă din loc. Poate o auziseră și plecaseră din proprie inițiativă, dar voia să fie sigură.

Din cauza întunericului, fu cât pe ce să cadă peste un morman de pământ. Nu mai simți nici urmă de amuzament când ochii ei obișnuiți cu întunericul deslușiră stratul mult iubit de dalii al Suzannei complet distrus.

-Nenorociții, bombăni ea și trase un șut în grămada de pământ. Ce mama naibii e cu ei?

Gemu înfundat și se aplecă să culeagă un boboc de floare călcat în picioare. Tocmai îl apucase, când simți o palmă acoperindu-i gura.

-Să nu scoți nici pâs, îi șuieră vocea la ureche. Drept reacție, începu să se zbată, dar îngheță când simți vârful ascuțit al unui cuțit lipit de gât. Să faci întocmai ce-ți spun și n-o să pățești nimic. Dacă încerci să țipi, îți tai beregata. Ai priceput?

Încuviință din cap că a înțeles și trase aer în piept cu mare băgare de seamă când el își luă mâna de pe gura ei.

Scanned by CamScanner

Ar fi fost o tâmpenie să-l întrebe ce voia. Știa răspunsul. Dar acesta nu era doar un turist în căutarea unei aventuri în miez de noapte.

– Îți pierzi vremea. Smaraldele nu sunt aici.

– Nu te juca cu mine. Am harta.

Lilah închise ochii și începu să râdă în hohote.

Max se plimba prin cameră cu privirea încruntată spre podea, dorindu-și să fi avut ceva la îndemână în care să tragă un șut. Se alesese praful de tot. Nu era prea lămurit cum anume reușise să facă asta, dar ideea era că o făcuse să sufere, o înfuriase și o înstrăinase dintr-o singură mișcare. Nu mai văzuse nici o femeie trecând prin atât de multe emoții într-o perioadă atât de scurtă. De la nefericire la furie, de la furie la răceală – și de abia îl lăsase să rostească un cuvânt.

Ar fi putut să se apere – dacă ar fi avut vreo strategie. De unde să știe că o rănește pentru că nu îi spusese despre carte? Nu voise să o plictisească. Nu, asta era o minciună, recunoscu el. Nu îi spusese pentru că se temuse. Atât și nimic mai mult.

Iar în ceea ce privește promovarea, voise să-i spună, dar uitase. Însă cum putuse ea să-și închipuie că el ar fi acceptat postul și ar fi plecat fără să-i spună?

– Păi, și ce altceva putea să creadă, imbecilule? bombăni el și se trânti pe un scaun.

Se alesese praful de planurile lui minuțoase, de intenția de a o curta. Micuțul lui itinerar la capătul căruia ea s-ar fi îndrăgostit de el îi explodase drept în față. Ea fusese îndrăgostită de el încă de la început.

Îl iubea. Își trecu o mână prin păr. Lilah Calhoun era îndrăgostită de el, iar el nu trebuise să vânture nici o baghetă magică și nici să implementeze cine știe ce plan complicat. Tot ce avusese de făcut fusese să fie el însuși.

Se îndrăgostise de el încă de la început, dar el fusese prea post să creadă, chiar și atunci când ea încercase să

Scanned by CamScanner

o spună. Acum se încuiase în camera ei și nu voia să audă nici un cuvânt din partea lui.

Din punctul lui de vedere, avea două variante. Putea sta aici să aștepte până să se calmeze, după care să încea-pă să se milogească de ea. Sau se putea duce imediat să îi bată la ușă ca să-i ceară să-l asculte.

Ideea a doua îi surâdea mai mult. Ba chiar era o idee inspirată.

Nu mai stătu pe gânduri și ieși pe terasă. Fiind deja ora două dimineața, i se păru mai înțelept să îi bată ușor în geam decât să-i bubuie în ușă, ca să trezească toată casa. Și era și mai romantic. Avea să deschidă larg ușile, să străbată toată camera și să o țină în brațe până când...

Visul lui erotic păli brusc în clipa în care zări un crâmpei din ea, chiar înainte de a dispărea în grădină.

„Bine atunci", se gândi el. Poate era mai bine așa. O grădină sufocantă în mijlocul nopții. Aer parfumat și pasiune. Nici n-avea să știe ce i se întâmpla.

- Tu știi unde sunt. Hawkins îi smuci capul pe spate trăgând-o de păr, iar ea de abia se abținu să nu țipe.

- Dacă aș ști unde sunt, ar fi la mine deja.

- E doar o șmecherie publicitară. O răsuci spre el și-i lipi lama cuțitului de obraz. Mi-am dat seama de schema voastră. Ați făcut tot felul de manevre ca să vă apară numele în ziare. Eu am investit timp și bani în afacerea asta, iar în seara asta îmi voi lua răsplata.

Era prea îngrozită ca să se miște. Dacă tremura mă-car, el era în stare să-i înfigă lama în piele. Îi recunoștea furia din ochi, așa cum îl recunoștea și pe el. Era bărba-tul despre care Max zisese că-l chema Hawkins.

- Harta, începu ea, dar îl auzi pe Max strigând-o.

Nu apucă să respire, că bărbatul îi și pusese cuțitul la gât.

- Dacă scoți un sunet te omor, apoi îl omor și pe el.

Oricum i-ar fi ucis pe amândoi, se gândi ea frenetic. I se citea în ochi.

Scanned by CamScanner

– Harta, şopti ea. E un fals. Icni când lama îi zdreli pielea. O să-ţi arăt. Îţi pot arăta unde sunt.

Trebuia să-l ducă de aici, departe de Max. O striga din nou, iar frustrarea din vocea lui o făcea să-i dea lacrimile.

– Pe acolo! Gesticulă dintr-un impuls şi-l lăsă pe Hawkins să o târâie pe alee până nu mai auzi vocea lui Max. La marginea grădinii se vedeau deja stâncile, se simţea şi se auzea mult mai intens vuietul oceanului. Acolo. Se împiedică în momentul când el o trase pe pământul accidentat. La picioarele ei panta continua câţiva metri, apoi urma creasta. Sub creastă, la mulţi metri ameţitori, stâncile ascuţite şi marea agitată.

Tresări în momentul în care lovi primul fulger, apoi se întoarse disperată să se uite peste umăr. Se stârnise vântul, dar nu observase. Luna se ascundea încă în spatele norilor şi camufla lumina.

Se depărtase suficient? Renunţase Max să o mai caute şi se întorsese în casă? Acolo era în siguranţă.

– Dacă încerci să mă tragi pe sfoară...

– Nu. Aici sunt. Se împiedică de nişte bolovani şi se lăsă la baza lor. Aici dedesubt. Într-o cutie, sub bolovani.

Avea să se mişte cât de încet putea, îşi spuse în sinea ei, deşi toate instinctele îi urlau să fugă. În timp ce el îşi vedea de treabă, avea să se depărteze încet, apoi să ţâşnească şi să fugă spre casă. El o prinse de tivul fustei, pe care i-l şi rupse.

– O mişcare greşită, şi mori. Îi văzu sclipirea din privire când se aplecă spre ea. Dacă nu găsesc cutia, te omor.

Înălţă capul, ca un lup care adulmecă aerul. De undeva din întuneric, Max sări la el, suduind înfiorător. Lilah începu să ţipe când văzu tăişul pervers al cuţitului lucind în lumina unui fulger. Se prăbuşiră pe pământul de la picioarele ei, se rostogoliră prin praf şi peste pietre. Lama se înfipse în pământ la un centimetru de faţa lui Max, iar ea sări cât colo.

– Fir-ar să fie, fugi! strigă Max la ea, înşfăcându-l pe Hawkins de încheietura vânjoasă cu amândouă mâinile.

Scanned by CamScanner

Scoase un mormăit în secunda următoare, când încasă un pumn în tâmplă.

Apoi se rostogoliră iar cu viteză în josul pantei, până pe marginea falezei. Alergă și ea, dar în fața lor, provocând alunecarea unui covor de pietricele ce se loviră de trupurile lor încordate în luptă. Cu răsuflarea întretăiată, apucă o piatră de pe drum. Următorul ei țipăt spintecă aerul în momentul în care piciorul lui Max alunecă peste marginea râpei.

Nu putea vedea decât fața schimonosită de deasupra lui. Nu putea auzi decât țipetele repetate ale lui Lilah, care îi repeta întruna numele. Apoi văzu stele verzi când Hawkins îl pocni cu capul de un bolovan. Preț de o clipă, trupul lui Max se legănă pe margine, la limita dintre cer și ocean. Mâna îi alunecă pe sub antebrațul transpirat. Cuțitul coborî spre el; simți mirosul sângelui și auzi mârâitul satisfăcut al lui Hawkins.

În aer mai plutea ceva – ceva plin de pasiune și stăruitor – la fel de imaterial ca vântul, dar la fel de dur ca roca. Se lovi de el cu forța unui pumn. Înțelese în acea clipă că nu se lupta doar pentru viața lui, ci și pentru a lui Lilah și pentru viața pentru care o puteau avea împreună.

Nu putea pierde lupta. Își adună toată forța și trase un pumn în mutra care rânjea deasupra lui. Din nasul lui Hawkins țâșni sângele, după care începură să se ia din nou la trântă, cu cuțitul prins între ei.

Lilah ridică piatra cu ambele mâini ca să-și ia elan, apoi o coborî să lovească, dar bărbații de la picioarele ei schimbară pozițiile. Suspinând, se retrase. În spatele ei se auzeau strigăte și lătrături fioroase. Se ținu bine de singura armă pe care o avea și se rugă să aibă șansa să se folosească de ea.

Apoi lupta încetă și amândoi bărbații rămaseră nemișcați. Bombănind, Max îl împinse pe Hawkins de pe el și se chinui să se ridice. Fața îi era mânjită de praf și de sânge, hainele la fel. Scuturâ fără vlagă din cap ca

Scanned by CamScanner

să-şi limpezească mintea şi îşi ridică privirea spre Lilah. Părea un înger răzbunător cu părul fluturând în bătaia vântului şi cu piatra încleştată în mâini.

– S-a rostogolit în cuţit, zise Max cu voce distantă. Cred că-i mort. Confuz, se holbă la una din mâini, la pata întunecată de sânge care îi aparţinea bărbatului pe care îl ucisese. Apoi îşi ridică iar privirea spre ea. Eşti rănită?

– Oh, Max! Of, Doamne! Piatra îi alunecă printre degete şi căzu în genunchi în faţa lui.

– Nu-i nimic. O bătu pe umăr, o mângâie pe păr. Nu-i nimic, repetă el, deşi îi era groaznic de frică să nu leşine.

Câinele ajunse primul la ei, urmat de ceilalţi, care sosiră în goană, îmbrăcaţi în cămăşi de noapte, halate şi jeanşi traşi în grabă.

– Lilah! Amanda era acolo şi-şi mişca cu disperare mâinile peste trupul surorii ei, în căutarea unei răni. Ai păţit ceva? Eşti rănită?

– Nu. Dinţii începură să-i clănţăne, deşi noaptea era înăbuşitoare. Nu, a fost – a venit Max. Se uită spre Trent, care se lăsase pe vine lângă Max ca să-i examineze spintecătura lungă de pe braţ. Sângerezi.

– Un pic.

– E superficială, zise Trent printre dinţi. Cred că doare ca naiba.

– Încă nu, murmură Max.

Trent îşi întoarse privirea spre Sloan, care tocmai se întorcea de lângă bărbatul care zăcea la marginea falezei. Cu buzele strâns lipite, Sloan scutură din cap.

– S-a terminat, zise el sec.

– Ăsta era Hawkins. Max se chinui să se ridice, dar se cam clătina. O prinsese pe Lilah.

– O să vorbim despre asta mai târziu, zise Coco pe un ton ciudat de serios, apoi îl apucă pe Max de braţul bun. Amândoi sunt în stare de şoc acum. Hai să-i ducem în casă!

Scanned by CamScanner

- Hai, fetiţo! Sloan se întinse să o ridice pe Lilah în braţe. O să te duc aşa până acasă.

- Nu-s rănită. Îşi roti capul să se uite după Max, cuibărită în braţele lui Sloan. Sângerează. Are nevoie de ajutor.

- O s-avem grijă de el, îi promise Sloan şi începu să traverseze pajiştea. Nu-ţi face griji, dulceaţă, profesorul e mai rezistent decât îţi închipui tu.

În faţa lor, Turnurile erau scăldate în lumini. Un alt ropot de tunete penetră cerul deasupra lor, apoi se stinse treptat. Pe terasa etajului al doilea apăru brusc o siluetă înaltă şi subţire, cu un baston într-o mână şi un revolver lucios cromat în cealaltă.

- Ce mama naibii se întâmplă acolo? zbieră Colleen. Cum poate dormi cineva în nebunia asta?

Coco aruncă o privire obosită spre ea.

- Oh, taci şi du-te şi te culcă!

Fără să ştie ce anume i se părea aşa amuzant, Lilah îşi lăsă capul pe umărul lui Sloan şi începu să râdă.

Mai era puţin şi se crăpa de ziua când agitaţia se potoli. Poliţia venise şi plecase, luând cu ea balotul sinistru. Se puseseră întrebări, se oferiseră răspunsuri, se puseseră alte întrebări, la care se oferiseră alte răspunsuri. Lilah primise o porţie de brandy, fusese îngrijită, apoi i se ordonase să facă o baie fierbinte.

Nu o lăsaseră să se ocupe ea de rana lui Max. Ceea ce, de fapt, fusese cel mai bine până la urmă, era şi ea de acord. Mâinile îi tremurau rău.

El îşi revenise remarcabil de bine după incident, cugetă ea în timp ce se ghemui pe locul de la fereastră al camerei din turn. În timp ce ea era încă ameţită şi tulburată, el stătuse în salon, cu braţul proaspăt bandajat, ca să le ofere agenţilor de poliţie o declaraţie clară şi concisă a întregului episod.

Parcă şi-ar fi ţinut una dintre lecţiile despre cauzele şi efectele economiei germane în Primul Război Mondial,

Scanned by CamScanner

se gândi ea cu un surâs abia perceptibil. Era evident că locotenentul Koogar îi apreciase precizia și claritatea.

Lilah preferă să creadă că și ea reușise să facă o impresie destul de bună, deși nu fusese în stare să-și controleze prea bine tremurul, nici măcar când surorile ei făcuseră scut în jurul ei.

Suzanna îi spusese într-un final locotenentului că deja era prea mult și o trimisese pe Lilah de acolo. Dar nici după ce făcuse baie și băuse brandy nu putea adormi. Îi era frică să nu revadă imaginea aceea când Max se balansase pe marginea râpei. De abia schimbaseră câteva cuvinte după cele întâmplate. La un moment dat trebuiau s-o facă și pe-asta, își dădu ea seama. Voia să-și limpezească gândurile și să găsească vorbele potrivite.

Dar el intră în camera ei când cerul începuse să se lumineze, iar ea se temu că nu avea să le găsească niciodată.

Rămase în picioare, stingherit, protejându-și brațul stâng, și cu chipul încercănat.

– N-am putut dormi, începu el. M-am gândit că te găsesc aici.

– Am vrut să stau să mă gândesc. Aici îmi e întotdeauna mai ușor să gândesc. Simțindu-se la fel de stingherită ca el, își dădu părul pe spate. Îi era ciufulit, în culoarea soarelui abia răsărit, în contrast cu albul halatului. Nu vrei să stai jos?

– Ba da. Traversă camera și își relaxă mușchii dureroși așezându-se pe locul de lângă ea.

Se așternu liniștea un minut, apoi două.

– Ce mai noapte! zise el într-un final.

– Da.

– Să nu plângi, murmură el când îi văzu ochii.

– Nu. Își șterse lacrimile și își fixă privirea asupra zorilor. Am crezut că o să te omoare. A fost un coșmar – era întuneric, foarte cald, mult sânge.

– Acum s-a terminat. Îi luă mâna și-și strecură degetele puternice printre degetele ei. L-ai ademenit afară

Scanned by CamScanner

din grădină. Ai încercat să mă protejezi, Lilah. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc.

Prinsă cu garda jos, își întoarse privirea spre el.

- Dar ce voiai să fac, să-l las să te atace dintre petunii și să te înjunghie pe întuneric?

- Normal era să mă lași pe mine să am grijă de tine.

Ea încercă să-și retragă mâna, dar el n-o lăsă.

- Păi, și asta ai și făcut, nu? Fără să-ți pese dacă eu sunt sau nu de acord. Ai năvălit acolo ca un nebun, ai sărit pe un maniac cu un cuțit și mai că... Tăcu brusc, încercând să-și recapete echilibrul, iar el nu făcu nimic altceva decât să o privească răbdător. Mi-ai salvat viața, zise ea, mult mai calmă.

- Atunci, se cheamă că suntem chit, nu?

Ea ridică din umeri și-și reîndreptă privirea spre cer.

- În ultimele minute în care m-am luptat cu Hawkins, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. M-am simțit alunecând, am simțit că nu mai am pământul sub picioare. Apoi am simțit altceva, ceva incredibil de puternic. Am crezut că e vorba despre adrenalină, dar nu venea de la mine. A fost ceva – altcineva, zise el, studiindu-i chipul. Cred că aș putea-o considera o forță. Și am știut că nu trebuia să mă las învins, că am să mă întreb întotdeauna dacă acea forță – acel sentiment – a venit de la tine sau de la Bianca.

Buzele ei se arcuiră în timp ce se întoarse din nou spre el.

- Vai, profesore, dar n-are nici un sens.

El nu zâmbi.

- Am venit în camera ta ca să te fac să mă asculți și atunci te-am văzut în grădină. În mod normal, m-aș gândi că-i mai bine – sau logic – să mă retrag ca să-ți dau timp să-ți revii după cele întâmplate. Dar lucrurile s-au schimbat, Lilah. Acum o să asculți ce-am de spus.

Preț de o clipă, ea își sprijini fruntea de sticla rece. Apoi încuviință din cap că era de acord.

Scanned by CamScanner

– Bine, ai toate motivele. Dar mai întâi aș vreau să spun că știu că m-am enervat mai devreme – pentru carte. Am avut o reacție depășită...

– Ba nu. Tu ai avut mare încredere în mine, dar eu nu am avut în tine. Mi-a fost teamă că doar vrei să fii drăguță.

– Nu înțeleg.

– Toată viața mi-am dorit să scriu, dar... mă rog, nu-s obișnuit să-mi asum riscuri.

Ea nu se mai putu abține și râse și, bazându-se iar pe instinctele ei, se aplecă și-i sărută bandajul de la mână.

– Max, cum poți să spui taman acum așa ceva?!

– Nu eram obișnuit să-mi asum lucruri, o corectă el. Am crezut că, dacă-ți spun despre carte și-mi fac curaj să-ți arăt câteva pagini, o să crezi că-i doar vreo toană de-a mea și o să te simți obligată să nu-mi rănești sentimentele.

– E o prostie să n-ai nici un pic de încredere în tine, când poți face ceva pentru care ești foarte talentat. Apoi oftă. Și din partea mea a fost o prostie să o iau atât de personal. Și crede-mă că sunt sinceră. O să fie o carte minunată, Max. O carte de care o să fii foarte mândru.

El îi puse o mână pe după gât.

– Hai să vedem dacă mai zici la fel după ce o să te silesc să mai citești câteva sute de pagini!

Se aplecă spre ea și o sărută cu delicatețe pe buze. Vru să o sărute mai pasional, dar ea sări cât colo.

– O să-ți fac prima recenzie a cărții după ce o s-o publici.

Nervoasă, începu să se plimbe prin cameră.

– Ce este, Lilah?

– Nimic. S-au întâmplat foarte multe. Trase o gură zdravănă de aer și se întoarse spre el cu un zâmbet convingător pe chip. Promovarea. Am fost atât de preocupată de soarta mea, că nici n-am apucat să te felicit.

– Nu am vrut să fac un secret din asta.

– Max, hai să nu o luăm de la capăt! Important este că ți s-a făcut o mare onoare. Cred că ar fi frumos să dăm o petrecere în cinstea ta, înainte să pleci.

Îi veni să zâmbească.

Scanned by CamScanner

- Serios?
- Bineînțeles. Nu se întâmplă în fiecare zi să ajungi șef de catedră. Mâine-poimâine ajungi decan. E doar o chestiune de timp. Și pe urmă...
- Lilah, stai jos! Te rog!
- Bine. Se agăță disperată de tonul voios. O s-o rugăm pe mătușa Coco să facă un tort și...
- Deci te bucuri de oferta pe care am primit-o? o întrerupse el.
- Sunt foarte mândră de tine, spuse ea dându-și într-o parte părul de pe frunte. Îmi place să știu că ești apreciat la justa valoare.
- Și vrei să accept postul?

Sprâncenele ei se unire.

- Sigur că da. Cum să refuzi? E o ocazie minunată pentru tine, ai muncit pentru asta și o meriți.
- Mare păcat! Scutură din cap și se lăsă pe spate, fără să o scape din priviri. Deja am refuzat.
- Ce-ai făcut?
- Am refuzat, cu mii de mulțumiri. Este unul dintre motivele pentru care nici n-am deschis subiectul. Nu mi s-a părut ceva demn de menționat.
- Nu înțeleg. O asemenea ocazie de a face carieră nu e ceva la care să dai cu piciorul atât de ușor.
- Depinde de carieră. Și totodată mi-am depus și demisia.
- Ce... ce-ai făcut? E o nebunie.
- Da, probabil. Și, pentru că chiar era, zâmbi larg. Dar, dacă mă întorc să predau la Cornell, cartea mea o s-ajungă într-un dosar care o să se acopere de praf. Întinse mâna spre ea, cu palma în sus. Te-ai uitat cândva în palma mea și mi-ai spus că trebuie să aleg. Am ales.
- Înțeleg, zise ea încet.
- Ai înțeles doar o parte. Se uită în jur. Lumina era sidefată, cu accente subtile de auriu. N-ar fi putut găsi un moment sau un loc mai potrivit. Îi luă ambele mâini. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Mi-a fost

Scanned by CamScanner

imposibil să cred că și tu ai putea simți la fel, indiferent de cât de tare mi-aș fi dorit-o. Pentru că n-am crezut, am complicat lucrurile mai mult decât ar fi fost necesar. Nu, nu spune nimic, nu încă. Ascultă-mă! Îi duse mâinile unite la buze. M-ai făcut să mă schimb. Mi-ai oferit noi perspective. Știu că mi-a fost menit să fiu cu tine, iar dacă pentru asta a fost nevoie de o înșelăciune și de un colier pierdut de aproape o sută de ani, atunci înseamnă că așa a fost să fie. Indiferent dacă vom găsi sau nu smaraldele, ele m-au adus la tine, și tu ești singura comoară de care voi avea nevoie vreodată.

O trase mai aproape ca să o sărute pe gură în timp ce dimineața se instala, alungând ultimele umbre din cameră.

– Nu vreau să fie doar un vis, murmură ea. Am stat aici de multe ori gândindu-mă la tine, dorindu-mi să se întâmple ce se întâmplă acum.

– Se întâmplă cu adevărat.

Îi cuprinse chipul în palme și o mai sărută o dată ca să-i dovedească.

– Tu ești tot ce-mi doresc, Max. Te caut de foarte multă vreme. Își trecu cu tandrețe degetele prin părul care-i căzuse pe frunte. Mi-a fost așa teamă că nu o să mă iubești, că o să pleci. Că va trebui să te las să pleci de lângă mine.

– Aici m-am simțit acasă încă din prima noapte. Nu pot să-mi explic de ce.

– Nici nu trebuie.

– Nu. O sărută în palmă. Nu știe. Mai e ceva. Îi luă din nou mâinile. Te iubesc, Lilah, și vreau să te întreb dacă ești dispusă să-ți asumi riscul de a te mărita cu un fost profesor șomer care-și închipuie că poate scrie o carte.

– Nu. Zâmbi și-și petrecu brațele în jurul gâtului lui. Dar o să mă mărit cu un bărbat foarte talentat și deștept care tocmai scrie o carte minunată.

Râse și-și propti capul de ea.

– Varianta ta îmi place mai mult.

Scanned by CamScanner

- Max. Se cuibări lângă brațul lui. Hai să-i spunem mătușii Coco. O să fie așa bucuroasă, că o să ne facă clătite cu afine pentru micul dejun de logodnă.

O lăsă să se sprijine de perne.

- Ce-ai zice de o gustărică de logodnă?

Râse și se lăsă purtată de sărutul lui.

- De data asta prefer eu varianta ta.

Scanned by CamScanner